

2'93

АЕДО

*Український
еротичний журнал*

**ЯК БУТИ
КОХАНОЮ?**

**МАРКІЗ де САД
«БУДУАРНА
ФІЛОСОФІЯ»**

Вперше в Україні

ВСЕ ПРО СЕКС

**МАЛЮНКИ
НА ПАРКАНІ**

**ЕРОТИЧНІ
ОПОВІДАННЯ**

ПІД МОСТОМ БИСТ

Як тільки поза мостом
тьохнула хвіртка, випускаючи за
свою варту мою чужу Олянку,
тіло мені заморозило, а серце
заколотало, як у спійманого
горобця. Перед очима
розпливалося марево, і з нього
виринала мара: я зараз не міг
бачити таємної любаски, але
ніби бачив — ось вона ступає
босими ноженятами на
шляховий порошок, і в ньому, наче
в снігу, відбиваються її
маленькі ступні: чітко видно
лише пальці та п'ятачки п'яток,
а з внутрішнього боку
зображення неповне, слідочки
гнуті, мов фігурні пряники, і ця
невиповненість, ця
недомовленість її ніжок,
промовляє мені і хвилює
більше за картину на весь зріст.
На ній зараз, певне, біла вишивана
сорочечка, червона запаска.
Очі-волошки, просяна гривка;
маленькі пухкі губки трохи
надуті, одначе не злі — скорше
натішені, і несе вона полив'яний
гличик молока. Не мені, звісно,
а своєму батькові, хуліганському
ковалеві, який живе за мостом.

Коли я вже так навчався
бачити через відстань і сутінь,
то що б, здавалося, зазирнути
їй в душу. Проте я і не прагну, й
боюся цього — раптом там для
мене порожнеча і сумний
холод...

Ступає моя чужа Ляна легко,
майже нечутно — так ляпає,
бавлячись, мала дитинка
долонькою по землі. А серце в
мене гупа. Тільки коли Лянка
ступає на міст, ті крочки
гучніють, проте їм не

заглушити тіпання мого серця.
Один, два, три, чотири, п'ять...
І ось ця райська і пекельна мить:
я не вгадав, кохана сьогодні у
простому ситцевому платтячку,
не стягнутому в талії пояском, і
відкривається мені вся від
хвилястої арки стегон до гордої
опуклості грудей —
білих-білих, як сметана, з
калиновими ягідками на
верхів'ях, ледь схилених до
мене, в смутну воду мого
погляду, гола-голісінька, мов у
купіль. Тіло моє стає важким і
великим, моя напруга, моя
спромога гнітять мене так, що я
боюся зворухнутись — враз
пообтинав би опори мосту, а в
лісі цієї миті не зміг пройти й
кроку, щоб не потрощити
довкруг берізок, вільх, осик.

Сонячні промені підзолотили
з'яву, її тіло промайнуло, мов
птах, і щезло — щойно саянула
зоря її плоти і вже зайшла. Так
ще серед ночі спахує,
засліплюючи, блискавка...

Я закоханий в Оляну цілий вік
і три місяці. Закоханий, хоч вона
й одружена. З отим
одоребалом Федосем, у якого
тільки й штуки, що ніс —
нахабний, великий,
горбкуватий. Закоханий давно,
а на побачення ходжу лише
місяць. Липень, спека...
Оддалік за мостом потатахкує
тартачок, на ставку, крім гусей

ЛЕЛЬ

ЛЮТИЙ 1993

РАЯ ВОДА... Ігор ЧЕНИЧ

та качок, — нікого. Нас на хуторі двоє. Тільки Оляна і я. Зливаємося на частку секунди, вона й гадки не має про ці гарячі сходини, і вода хутко забирає, несе за собою наші спільні маєтки, наші вечори й досвітки і ненароджені діти. Я умиваюсь, і ще довго не вгасає в мені палахкотіння, не втамовується жага....

Почалося це випадково. Я сидів коло мосту у забрюханих штанах, силкуючись примітивною вудкою з кінської волосінні упіймати дурного пічкара, і помітив Улю, що виходила зі свого двору. Побачить мене таким задрипанцем — довіку не змити ганьби, і я хутко прослизнув під міст. Перед моїми

очима плинула спокійна вода. Наближаючись до засувок, усмоктувана невидимою силою, вона шаленіла і падала потужними дугастими зливками, розбивалась на скляні друзки. Так і моє серце, досі спокійне, з наближенням її кроків стрімко починало падати в безодню.

Коли вони вже залопотіли наді мною, я задер голову і глянув у щілину між дошками біля поренча: у ті часи довільна мода ще не облутала колиску ніжності паранджею — в очах моїх відбилася жакна краса голих стовбурців ніг з подобизною ластів'ячого шиздечка у верхніні, і досить

УКРАЇНСЬКИЙ
ШОМІСЯЧНИЙ
ЕРОТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАННИЙ
ЖУРНАЛ
ДЛЯ СІМЕЙНОГО
ЧИТАННЯ

№ 2(42) 1993

Засновники: фірма «Довіра» і С. М. Чирков (свідчення про реєстрацію: серія КП 579). Журнал видається з червня 1992 року. Видавець: фірма «Довіра».

Головний редактор С. М. ЧИРКОВ.

Видавничий департамент:

В. П. ГРАБОВСКИЙ (редактор відділу).

І. В. ЛУЧУК,

Я. В. ЛЮБАВІН (редактор відділу ілюстрацій).

Р. О. МАРКОВЕЦЬ

(відповідальний секретар).

В. І. МИТРОФАНОВ,

М. РЕВАКОВИЧ (США),

В. І. СТАХ (редактор відділу).

М. М. СУЛИМА,

В. В. ЧИСТЯКОВ (редактор відділу).

Я. Н. ШУБІН.

Літературний редактор

В. Я. МИТРОФАНОВА.

Макет Ярослава ЛЮБАВІНА.

Графічний дизайн 1-ої стор. обкладинки

Олександра ЛЮБАВІНА.

На 4-й стор. обкладинки:

фото Ігора МАКСИМОВА.

Верстка — комп'ютерний дизайн фірми «Довіра».

Підписано до друку 06. 01. 93 р.

Формат 60 × 84 1/4. Друку офсетний.

Умови. друк. арк. 6,0. Умови. фарбовідб. 26,0.

Обл.-вид. арк. 8,5. Зам. 0158302.

Адреса редакції:

254119, Київ-119, вул. Паркомєнка, 38-44.

Телефони: 211-02-78, 211-02-80.

Комбінат друку видавництва «Преса України».

252047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.

При передруку матеріалів посилення на журнал «Лель» обов'язкове.

© «Лель», Київ, 1993.

Фото Євгена КИТИЧУКА

було лише заплющитись, як вдиво оживало знов і знов.

Отак моє дитяче закохання перетворилося на чуттєву муку. Я захворів усерйоз, безнадійно і віднині вже свідомо вибирав таємну розполовиненість наших стріч. Даремно бистра вода студила мені ноги, нічого, що Оляна часто затримувалася: рано чи пізно чарівна дівчина потрапляла перед мої очі.

Мій золотий Парфенон, моя русалка, відьмочка моя... Оляна вийшла заміж недавно, і сороміцькі фантазії медового місяця доводили мене до сказу: отой одоробало Федось з брудними чоботищами в її небесних володіннях,

Під мостом вогко, сутінно; слизькі дошки вкриті короткими зеленкуватими водоростями. Летюча підбурююча з'ява і моя жага... Я був у самісінькій утробі темної природи, котра підступно замислила вічну ловитву плоті...

Сьогодні Оляна мовби сама подала мені знак, показавши себе не до половини, а всю. Я вийду нарешті з-під мосту і гляну на неї так, щоб вона про все-все здогадалася, а там — що бог на душу покладе...

Та марно виглядав її — чи не залишилася ночувати у батька?

Дарма, буде інший день.

Однак три дні Оляна не з'являлась. Марно я розкладав свої вудки — до них не чіплялися навіть п'явки — і висиджував біля мосту на сміх курям до самого смерку. Що ж трапилось? Нарешті я прочув,

що вона поїхала зі своїм Федосем до міста чи то на ярмарок, чи то в гості.

Краще б вона зовсім не поверталася.

Гарячий день роїться лінивими мухами, сонні жаби повиставляють з води булькасті очі і не зворухнуться. За ті дні, що не бачив любку, моя рішучість стрітися з нею віч-на-віч, щоб вона про все здогадалася, розвіялась туманом. І коли Оляна знову вийшла за хвіртку з глечиком молока, я прагнув тільки одного — хай лишається все, як є: хай уже буде Федосеві жінка, а мені жива картинка, зоря, що сходить і тут-таки заходить за небокрай.

Ось вона вже на містку, кроки ближчі й ближчі. Змах спіднички — і раптом крах: її стрункі стовбурці вище колін обтягнуті рожевим трикотажем. Що ти наробило, місто?!

Нюся лежала на снізі із столоченим подолом. Прикликала мене допомогти вкосити отави, і я постарався

нівроку, щоб показати — я вже дорослий. В обід простягнула мені велике біле яблуко і раптом забрала назад.

То ти дражнитись? У жартівливому змаганні Нюся легко дала себе побороти і зробила все, що могла, щоб розкритись, мов книга, на потрібній сторінці. Запечені вишні губ у молодій меткій удовички були такі самі солодкі, наче останні вишні на гілці, і очі-вишні манили із затінку вій — жінка дивилася на мене глузливо-підохотно, затягуючи в себе плиткою під мостом водою.

Яблуко ясніло непорочним личком обіч. Щойно я спізнав її, і ця мить була коротка, ніби з'ява моєї Оляни на гатці. У тріумфальному розпачі я хотів тікати, але туге, достоту мов ріпка, удовине тіло не відпускало мене.

— Михайлику, Михайлику, — шепотіла Нюся, гладячи мені плечі, — яка ж ти іще зелень...

Скоро я знову відчув дужчий за мене поклик, мовби знову стояв під мостом і до мене наближалася Оляна приголомшити юним відьмацьким видінням; ноги омивала бистра вода. Та клопоти мої не були однобічними, нас тепер було двоє, з лялечки я перетворювався на метелика, прогризаючи обридлий тісний кокон ніяковості. У мене вирівнялися крильця, і я ширяв поки що низенько, та вже рвався увись, і Нюся легко діставала мене рукою і всадовлювала на квітку, з якої пити — не напиться солодко-терпучого нектару.

Тепер і я перейшов свій міст, не тільки вибрався з-під нього. На тому боці назавжди залишилась Оляна і наші примарні побачення. Я вже не був дівичем, мене кликала до себе Нюся, і це був не кінець, це був лише багатообіцяючий початок.

Фото Ігоря МАКСИМОВА

Є НА ЩО СІСТИ...

Найбільшими сідницями дивують світ вихідці з африканських племен готентотів і бушменів. У деяких — навіть молодих — жінок вони сягають трьох футів у діаметрі. Білі жінки такими досягненнями можуть похвалитися лише зрідка.

ЯКІ У ВАС ОЧІ?

У китайському підручнику з сексу «Темні коди мармурової кімнати», написаному невдовзі після народження Христа, вперше простежено залежність між зовнішністю і сексуальними якостями жінки: «Жінка з маленьким ротом і короткими пальцями має мілку гавань і її легко задовольнити. Можете бути певними: якщо в жінки великий рот і товсті губи, вона має велику грубу піхву. Якщо у неї глибоко посажені очі, її гавань також буде глибокою. Якщо у жінки великі та іскристі очі, її гавань буде вузькою на вході і просторою всередині. Жінка з двома ямочками на щоках тісна і вузька внизу» — і таке інше. Цікаво, що деякі забобони стародавніх китайців побутують і в сучасному західному суспільстві.

«БРУДНИЙ НАКЛЕП»

Відомий лікар сер Вільям Актон, який написав у XIX столітті ряд сексологічних книжок, твердив, що «більшість жінок (і це добре для них) не дуже прагнуть будь-яких сексуальних відчуттів. Найкращі матері, дружини, хатні господарки виходять із тих, що мало або взагалі нічого не знають про жіночі сексуальні бажання. Їхня єдина пристрасть — любов до дітей, захоплення хатніми справами. Скромна жінка, як правило, не бажає сексуального задоволення для себе. Вона кориться чоловікові, але їй набагато легше було б без його домагань». Актон категорично запевняв, що приписування жінці сексуальних почуттів — «брудний наклеп». На них здатні хіба що представниці нижчих класів.

ПЕРШИМИ БУЛИ «ГЕРМАФРОДИТИ»

Першою книгою суто еротичного змісту у християнській Європі стали «Гермафродити» Антоніо Бекаделлі. Написана вона була латиною 1426 року, а 1892-го — перекладена французькою.

ТАТО ВМІЄ УСЕ!

З кожного правила є винятки. Та мало хто знає, що ця аксіома повною мірою стосується й природних функцій чоловіка та жінки. Так, морські коники жіночої статі не лише мають своєрідний пеніс — довгастий генітальний сосочок, а й активно ним користуються. Самка, коли приходить час, вставляє його в розріз чоловічого черевного мішечка й передає свої яйця до «чоловікової» вивідкової камери. Самець, діставши, напевне, від того задоволення, випускає до камери сперму. Запліднені яйця починають розвиватися, страшенно роздуваючи батькове черево. Так і мучиться, бідопашний, аж поки настає час народжувати. Серед птахів найвідоміші приклади зміни сексуальної ролі подають плавунчики: самець сидить на яйцях, самиця в цей час добуває їжу. Отож, забудьте пісеньку про те, що «тато вміє все, що загодно, тільки мамою бути не вміє».

РЕКОРД?

Жінки й самі інколи дивуються: і як воно там вміщається... Вагінальна тканина, на щастя, має властивість розширюватися (приблизно вдвічі), аби гідно прийняти гостя. Однак лише в наші часи усвідомили, наскільки місткою може бути піхва. Вольтер в автобіографічній книзі «Моє темне життя» розповідає про випадок, коли жінка заохочувала його на експеримент з монетами. «Я вкладав у неї шилінг за шилінгом, поки в її глибокому яру вмістилося сорок шток... Вона просила ще і ще, аж поки було вкладено сімдесят монет. З виглядом триумфаторки вона пройшла по кімнаті, й жодна

монета не випала з її тракту». Пізніше жінка на ім'я Неллі змогла утримати таким же чином вісімдесят чотири шилінги. Але ми б не радили продовжувати досліди у цьому напрямку.

ОХ, ЦІ ВЖЕ ДАТЧАНИ...

Піхва звичайно асоціюється зі статевим актом та народженням дитини, але їй зрідка знаходилося й інше використання. Про «скарбничку» ви прочитали вище, а ось яку гру описав у книзі «Датські сексуальні ярмарки» письменник Дж. С. Лорет: «Панночки піднімали свої спідниці... Вони сідали біля стіни, широко розставивши ноги. Панове займали місця з протилежного боку кімнати й намагалися влучити скляною кулькою в отвір цього милого більярдного столу. Можна тільки гадати, яка нагорода чекала на переможця...» Але тут жінки відіграють пасивну роль. Піхва має й інші здібності. Вона може, наприклад, випити склянку віскі чи виконати роль гроту», — зазначає Є. Чу в книзі «Дракон і фенікс».

ОРГАЗМ — ЦЕ СМЕРТЕЛЬНО

Не думайте, що оргазм дає лише задоволення. Славновісний Кінсі свідчить: «Під час оргазму деякі люди можуть неприємносприйняти — від кількох секунд до кількох хвилин. Кінсі посилається й на такі авторитети, якими є Робо (1876), Браун і Кемптон (1950) — вони зафіксували під час сексуального збудження втрату сенсорних здібностей і випадки неприємності. Відомо також, що інколи оргазм закінчується переломами, а то й смертю.

І ВСЕ Ж — СПОВІДАЙТЕСЯ

У XIX столітті з'явився ряд публікацій, які розповідали, що

робиться в жіночих і чоловічих монастирях, сповідальнях. Однією з таких книг стали «Жахливі викриття черниці Марії». Авторка твердила, що вона була затворницею «Готелю Дьє» в Монреалі. Її викриття, надруковані 1836 року в Нью-Йорку, згодом перевидувалися багато разів у США та Європі — і до 1851 року в обігу було вже понад чверть мільйона примірників цієї книги. Католицька церква назвала книгу «блудно-іронічною вигадкою», і її загдували під час дебатів у Парламенті. В 1874 році якийсь отець Чініку видав книгу під назвою «Священик, жінка та сповідальня» — докладний звіт про секс замість сповіді. А за десять років до того з'явилася ще сенсаційніша книга «Сповідальня без маски», що розповідала про розбещеність представників католицького духовенства, наводила запитання, на які змушували відповідати жінку.

ВОГНЕМ І МЕЧЕМ

Жінок, так само, як і чоловіків, карали припиканням спини і статевих органів, а також примушували носити пояси цнотливості в марних намаганнях запобігти мастурбації. Крафт-Ебінг пише про дівчинку, яка «у віці десяти років віддавалась наймерзнішому з усіх пороків». Він додає: «Навіть розпечене залізо, прикладене до її клітора, не змогло подолати її захоплення». Після такого «лікування» пояс цнотливості Муді, створений з цієї ж метою, здається майже невинною забавкою. В 1894 році хірурга з лікарні в Сент-Джоні (штат Огайо) попросили «втопити» клітор дівчинки у шви зі срібного дроту після того, як жорстоке припикання не дало результату. Дівчинка розірвала шви і відновила свої заняття. Тоді їй вирізали клітор! Повідомлялося, що через шість тижнів після операції пацієнтка сказала: «Знаєте, там тепер нічого нема, і я нічого не можу зробити». Доктор Холт, автор книги «Хвороби дитинства», що вийшла в Нью-Йорку 1936 року, теж не мав нічого проти обрізання у дівчат або припикання клітора.

Фото Сергія СЕКРЕТОВА

Одна в міській квартирі ...

1001 ВІРШ ДЛЯ ШАХРАЗАДИ

Рубрику веде
Вікторія СТАХ

Тадей КАРАБОВИЧ

цей час коли огортає нас
бездонна
ніч
чекання
цілую твої уста жагучі
і через моє тіло
прокочується дощ спраги
я народжуюся в тобі
вістрам
жадобі
і злизую з твого тіла
дотик чекання

Віктор КОРДУН

ЦЯ НІЧ

Це була ніч, коли кожному нараз
прояснилася його
обмеженість у собі: птиці зрозуміли
своє нещастя
у крилах, дерева своє —
у стовбурах та корінні і
я своє — у моєму, нехай би навіть
найкращому, тілі,
обличчі...
Настільки заглиблені, аж недосяжні,
замкнені і
віддалені так, що й побачити іншого
ніяк, розокремлені
власною формою, всі ми даремно
тягнулися до протилежного,
не бути собою: зникнути? чи це
дорівнює бути всім?..
... і гнотик свічки, що сама згасила
себе, заповнює
хату темінню, але ж стіни!..
... і глечик радіє, розмиваючи свої боки, але ж
знову
звичайна калюжа, де те синє без
форми й без кольору?!
... і я хочу в тебе, як задубіла у
листопаді яблуня
назад у зернину, у твоє розпростерте
тіло — канути
у безмежних доземних і підземних
джерелах при твоєму
початку:
ця ніч не минає...

Волхв СЛОВОВЕЖА

СЛОВ'ЯНСЬКИЙ ГРАФІЄРОС Ё

Хлопчає Насіння Вже Б'є У Бубон Дівочої
Зрілості Статевий Час Велить Світлотілому
Колосу Осипатися У Сімейні Засіки А
Епсілон П'ятим Перстом Долоні Виставляє
Свій Язик І Призначає Злюблених

Олександр СМИК

А пам'ятаєш, молодий скрипалю,
Учительку, що вигравала гами.
На гілочці, що ледь-ледь затверділа.
О, як вона над нотками тремтіла,
Рабиня від великого мистецтва.
Спочатку модерато. Потім форте.
Сольфеджіо під кінчик язика,
Щоб гілочка була дзвінка,
Фортіссімо до забуття, до втоми.
А потім їй одній відоме
І невідоме тільки їй.
Який прекрасний скрипки стрій,
Ось—ось полине звук.
Подальший пам'ятаєш звук?
Так плаче тільки справжня скрипка,
В якої дека зроблена із серця.

Гео ШКУРУПІЙ

ЖАХ

півень курку за пір'я
гвалт
налякалась
півень раптом на курку
куд ку ди куд ку ди
чорна борода в білі перса
в біле лице
ку ди
прокляття зойк
марно б'ється знесилене тіло дівчини
чорної пристрасі не перемогти
з синцем під оком кудкудає страх
не скласти одразу розіп'ятих рук
не підвести знесилене тіло
куд куд ку ди куд ку ди

Володимир ЦИБУЛЬКО

ЖІНОЧА ТОНЗУРА (1)

свій домашній торквемада
має золоті інструменти для знищення
плоті
у жінки є золота помада
куплена за багрянчу валюту
найзолотішу помаду куплену
за гріш нервової ночі
коли троянда в себе заглиблена
була надто колюча
а потім клякси троянди стояли
в базарнім ряду на зупинці тролейбусній
торквемаду місцевого розривали
місцеві лесбії
і сопливий беззбройний Ерот
перекроював простирадло на сорочину
із незнищеними кляксами тро—
янд чи розтоптані горобини
золота помада линяє на ранок
і в часи її линяння на груди жінці
падає Ейфелева вежа

Володимир ЛУЧУК

ГОЛУБ

В своїх грудях носив я холодного айсберга,
заблукавшись у морі, яке ти голубила ...
Айсберг полум'ям крові розцвів, як айстра,
й перекинувся в голуба.
Не дикуйся тепер, чому я не сплю,
і олівнич до тебе прийшов, моя ноче:
я крізь тіло твоє наслухати люблю,
як той голуб у грудях вуркоче.

Лорік СЛЮСАК

ЩОДЕННИК

здавалося
що писати цілунками
на тілі
під диктовку наших бажань
зовсім не складно
а вранці
побачивши свої помилки
у твоїх очах
виправлені червоним олівцем
безсоння
розумію що
у коханні
не буває відмінників

Спиридон ЧЕРКАСЕНКО

В ПОЛОНІ

Я підкорив тебе своїм коханням,
О полохлива, дика сарно!
Не викликай же давнього зітханням,
Коли тепер так гарно!
У луцках життєвих тебе уздріли
Зненацька очі соколині:
Не зрадили мене їх гострі стріли:
Моя, моя ти нині!
До серця ланцюгом з квіток нев'алих
Тебе припнув я, дика сарно,—
Даруй огонь бажань моїх зухвалих
І не змагайся — марно!..

Люба НАВРОЦЬКА

Шляк би трафив це вістря твоє, о коханий!
Ції любовці, бігме, затагнуть у гріб.
Гейби вовк те ягнятчко ти мене згріб,
Й любиш пристрасно з вечора і аж до рана.
Бракне сили терпіти наругу таку.
Легше йти у полон, на війну чи до страти.
Збожеволію зрештою або помру
Ув одному із актив.

Оксана СЕНАТОВИЧ

Іграшковий лук ... А стріли
пущені напевно.
Бережися —
я тебе прострелю
і, певно,
буду цілитися в глузд,
що стоїть між нами.
Бережися, бо
прострелю
голими руками.

Зінько СОНЕЧКО

Ця ніжка точена, цей вигин
і темна вовна під пупком.
Тебе я із лахміття вирвав
і, наче скойку, розколов.
І в ту, зі скоєчки, перлину,
немов дурне, руде лоша,
тикався писком тупорилим,
що слину з розкоші пускав.
А ти стогнала, вуркотіла
і дерла бідну мою спину.
Тобі це в кайф? Чому ж перлину
так довго дати не хотіла?

Ми помираєм не від сміху.
Ми помираєм не в ПАРИЖІ.
Я гигну в кльовій твоїй піхві,
а ти — під моїм фейсом рижим.

Тарас МЕЛЬНИЧУК

я знав
що найкраща птаха
на світі
це жінка

я кохав
і вона кохала мене

а потім їй стало
сумно зі мною

вона вийшла у сад
щоб я не бачив
приміряла
золоті крила —

і полетіла

я плакав
обіймаючи на ліжку
її біле
ледь засмагле
тіло

Малюнок Пабло ПІКАССО

Жити — означає безупинно відштовхувати від себе все те, що тяжіє до смерті. **Жити** — означає бути жорстоким і невблаганним до всього, що з'являється в нас слабкого і старого.

ЧОЛОВІКИ КАЖУТЬ...

Жінка навчається ненавидіти тією самою мірою, якою вона розучується причаровувати.

У помсті й у коханні жінка — більший варвар, ніж чоловік.

Те, що ми звершуємо заради кохання, завжди перебуває по той бік добра і зла.

Коли ми кохаємо, то хочемо, щоб наші вади не були помітними, — не через гонор, а тому, що не хочемо

здавати страждання коханій істоті. Так, той, хто любить, хотів би здаватися Богом — та не через гонор.

Найбільше люди несправедливі до свого Бога: вони не дозволяють йому грішити!

Люди чують тільки ті запитання, на які здатні знайти відповідь.

«Я зробив це», — промовляє моя пам'ять. **«Я не міг цього зробити», —** промов-

ляє моя гордість і залишається невблаганною. Зрештою, — пам'ять поступається.

Там, де кохання чи ненависть не підігрують їй, жінка грає свою роль посередньо.

Християнство дало Еросу отрути: він, щоправда, не вмер від цього, але виродився — і перетворився на гандж.

Фрідріх Ніцше

ЧИ ВИ ПАРА? (гра-тест для двох)

Відповідати на запитання слід по черзі разом з вашим чоловіком або коханим. Якщо відповідь позитивна («так»), переходите до наступного запитання. Якщо негативна («ні») — пропускаєте свою чергу. Якщо не можете дати відповідь «так» чи «ні» — пропускаєте свою чергу двічі. Гра завершується, коли один з партнерів відповів на останнє запитання — незалежно від того, на якому номері зупинився другий.

1. Ви розповідаєте чоловікові (дружині) тільки про маленькі свої неприємності?
2. Закохані — справді трішки божевільні?
3. Якщо подарунок партнера вам чимось не подобається, чи скажете ви йому про це?
4. Секрет стабільності вашої пари ґрунтується на великому коханні?
5. Якщо незнайомиць побачить вас разом у юрбі, чи зрозуміє він, що ви закохані одне в одного?

6. Чи справді ви є центром усіх інтересів вашого партнера?
7. Коханням найкраще займатися в ліжку?
8. Чи стала більшість друзів вашого партнера і вашими друзями?
9. Чи здатні ви оцінити іронію та гумор свого партнера?
10. Чи вдається ви часом до маленької брехні, аби уникнути небажаних конфліктів?
11. Чи дослухаєтеся ви до порад чоловіка (дружини), вибираючи в магазині речі, одяг, взуття?
12. Чи здатні ви оцінити маленькі жертви вашого партнера?
13. Чи вважаєте ви, що поїхати у відпустку нарізно — означає підкреслити свою незалежність?
14. Як ви гадаєте: чи досить для щастя лише кохання?
15. Для жінки домівка — трон, з якого вона керує світом. Чи так це?
16. Головне в житті — взаєморозуміння. Згодні?

17. Чи втрачаєте ви інтерес до партнера відразу після статевого акту?

18. Чи доводилося вам робити щось таке, що ви неодмінно засудили б, якби так вчинив ваш партнер?

19. Подружнє життя — постійний пошук згоди, а не обстоювання власної думки. Так чи ні?

20. Якщо у вашій присутності позаочі критикують вашого партнера, чи заступитесь ви за нього?

21. Чи припускаєте ви, що у вашого партнера можуть бути друзі, про яких вам нічого не відомо?

22. Ваш коханий (кохана) — частина вас самих?

Тепер час підбити підсумки.

1. Ви закінчили гру одночасно. Вашу пару як взірць можна вписати до будь-якого роману про кохання. Схоже, що в любовній потері ви виграли головний приз. Але ваше щастя та гармонія можуть стати предметом заздрощів.

2. На фініші вас розділили один чи два пункти.

Ви, безумовно, любите одне одного, хоча й маєте різні погляди на кохання. Ваше кохання зазнає і злетів, і падінь. Деякі проблеми можуть стати іспитом для взаємин. Африканська народна мудрість говорить: кохання мов дощ, і поодинокі краплини можуть скаламутити воду. Це схоже на ваше життя.

3. Різниця від трьох до п'яти пунктів. Схоже, ви не маєте особливих емоційно-інтелектуальних ілюзій. Але в цілому ви задоволені стосунками, хоча враження «сьомого неба» минуло. В усякому разі, навіть розлучення не буде для вас надто драматичним.

4. Різниця понад п'ять пунктів. Конфліктів вам не уникнути, тому краще не заганяти їх усередину. Очевидно, будь-яка ваша суперечка переростає у демонстрацію сили і форму самоствердження. Але не забувайте, що кожен з вас має право на послаблення. Наша порада: зарийте сокиру війни і зробіть паузу в стосунках. Такий спосіб спілкування теж є частиною стосунків.

Даремно вважати, нібито всілякі конкурси краси і красунь — то вигадка клятих капіталістів, які геть глузду позбулися після «сексуальної революції». Це не так. Можливо, і за соціалізму такі конкурси проводилися б. Можливо. Хоча за соціалізму ми не жили ніколи. Як, утім, і за капіталізму. А конкурси проходять. І на «наші розбещені часи» теж кивати не варто, оскільки конкурси краси відомі з давніх давен. Щоправда, публіку на ці конкурси не допускали, та й склад журі

був вельми обмежений. Зате перевірялося в конкурсантих усе, аж до... Ну, не про це зараз мова. Відомо також, що окремим особам дарувалося звання «першої красуні двору». Зрозуміло, двору не шкільного, а королівського. Та знову ж такі — хтось мав робити вибір з кількох конкурсантих. Журі, виходить, і тоді існувало. Хоча широкі верстви населення все ще були усунені від участі у змаганнях. А от перший публічний конкурс красунь було проведено не за часів сексуальної революції, а... 1888 року! Було це в бельгійсь-

кому курортному містечку Спа. Дівчат до фіналу обирали за фотокартками, які вони надіслали на адресу журі. Учасниці конкурсу зберігали цілковите інкогніто, жили всі в одному будинку, вхід до якого був закритий для всіх сторонніх, а на змагання приїздили в закритих екіпажах. Перемога і перша премія дісталася тоді вісімнадцятирічній красуні з Гваделупи Берті Сукаре. Отож її і можна визнати найпершою (за ліком) красунею світу. А в 1909 році відбувся конкурс «Міс Німеччина». Звернули увагу на назву? Так, не «фройляйн», а «міс», оскільки журі присвоїло сімнадцятирічній продавщиці сигарет титул не тільки найвродливішої дівчини Німеччини, але й усього світу. Саме ця «Міс Німеччина — Всесвіт» уперше й знялася на рекламних листівках. Щоправда, це

не врятувало її від бідності, бо наприкінці життя вона змушена була торгувати штучними квітами на вулиці, щоб хоч щось заробити на обід. Дівчата в купальниках вперше з'явилися на сцені під час конкурсу «Міс Америка» 1921 року. А перший по-справжньому всесвітній конкурс «Міс Всесвіт» відбувся 15 квітня 1951 року в Лондоні. Тридцять конкурсанти, які з'явилися на сцені в купальниках «бікіні», справили-таки фурор, оскільки в Англії про такі купальники ще не чули. Місцеві пуританські газети забили на сполох, та, як казав один наш спільний знайомий, «процес пішов». І пішов такими шаленими темпами, що не минуло й сорока років, як дістався нас із вами. З чим усіх і вітаю.

ЛЕЛЬ-історик

ЗАХИСТИ СЕБЕ САМА!

Якось я вже розповідав, як можна позбутися небажаного залицяльника. Натомість одержав кілька обурених листів, у яких дівчата скаржилися, що часом аж ніяк не досить буває сказати такому залицяльнику: «Іди геть!» — трапляється, що після таких слів чоловіки вдаються до насильства. Відтак дівчата вимагали познати їх з прийомами боротьби з насильниками. Справді, в наші суворі часи кожній жінці варто знати, як протистояти насильству. Тому слід запам'ятати і користуватися в своєму житті чі не найпершим правилом жінки: **Нічого не бійтеся!** На те є декілька причин. Передусім слід усвідомити, що ми постійно випромінюємо у світ позитивну енергію — енергію добра, любові, або ж енергію негативну. І за законом подібності до джерела негативної енергії тягнеться все негативне. Досить страхові оволодіти людиною, як з'являються передумови для здійснення цих побоювань. Чим більше ти чогось боїшся, тим

більше шансів, що це станеться. І навпаки — людина, сповнена любові й доброти, майже гарантована від спалахів агресії щодо себе. Тож не випромінюйте страх! Не бійтеся! По-друге, страх сковує людину. Саме на це і розраховують насильники. За фізичними даними жінка практично не поступається чоловікові, до того ж вона спритніша, хитріша, вигадливіша. Але страх не дозволяє їй скористатися своїми перевагами. І по-третє — ви можете позбутися страху, оволодівши прийомами самозахисту. Чесно кажучи, розраховувати на допомогу сторонніх людей не тільки безглуздо, але й украй небезпечно. Тому навчись захищати себе сама! Ось що каже з цього приводу сорочкарічний німецький поліцейський та інструктор школи самозахисту Норберт МЕРТЕНС: «У мене є друг, який боїться собак. Будь-який собака, навіть найменший, гарчить на нього. У мене є великий собака, з яким я постійно займаюсь і граю. Завдяки постійному контакту з ним я

не відчуваю особливого остраху перед собаками. І коли ми з другом випадково зустрічаємо собаку, то на нього собака обов'язково загарчить, а на мене ні. Певне, своїм ставленням я упереджую будь-яку агресію з боку собаки». Отож — не варто боятися! З метою захиститися від нападу жінки часом озброюються газовими балончиками та пістолетами чи навіть вогнепальною зброєю, вигадують інші засоби опору. Можливо, найкумедніший «протинасильницький засіб» вигадала італійський дизайнер Паоло Ставолі: «антигвалтівна спідниця», виготовлена з надміцної синтетичної тканини і змонтована з трусами. Цікаво було б дізнатися: коли її слід надягати? Чи так і проходити в ній усе життя, сподіваючись, що колись на тебе нападуть?.. Як на мене, слід краще навчитися

нічого не боятися і користуватися тим, що так щедро подарувала нам природа — своїм тілом. Такої ж думки дотримується і Норберт Мертенс, чийми порадами я і пропоную вам скористатися: «Під час захисту від приставань і нападу я вважаю особливо важливими 4 моменти: **1. Відчуття небезпеки і постаратися уникнути її.** **2. Врятуватися втечею.** **3. Вступити в контакт.** **4. Застосувати прийоми самозахисту».** У наступних номерах «ЛЕЛЯ» ми докладніше зупинимось на всіх рекомендованих Мертенсом прийомах. Та якщо ви відчуваєте в собі силу і здатність відповісти на насильство насильством, тоді де-що можете дізнатися з сьогоднішнього малюнка.

ЛЕЛЬ-захисник

Більові точки

ЧЕРЕП, НІС, ОЧІ, ШИЯ (ГОРТАНЬ), ХРЕБЕТ, СТАВІВІ ОРГАНИ, КОЛІНО

Удар головою по носу

Зверніть увагу, що бити треба в ніс або в око. Ніколи не бийте лобом об лоб! Голову противника треба схопити (зафіксувати) і потім з усієї сили вдарили лобом зверху по носі або оку. Це дуже ефективний прийом.

НЕ ЗОЛОТО, А БЛИЩІТЬ

Є така народна загадка: «Солоне, а не сіль, біжить, а не золото. Коли б угадати, та менш його знати. Що це?»

Угадали?. Ну правильно — сльози. Сльози, які так часто течуть ніби самі по собі. Біжать, як та річка. Чому?..

Напевне, відповідь потрібно знати хоча б тому, що не так уже й багато на світі чоловіків, які поблажливо ставляться до жіночих сліз. Та найімовірніше, вони просто забули, що й

самі з'явилися на цей світ плачучи. І хоча у перші тижні життя дитина плаче без сліз, та вже невдовзі починає промочувати подушку — і так аж до скону. Людина плаче тому, що... рятується. Так-так, рятується: від стресів, інфекцій і бактерій.

Слізні залози виділяють сльози безперервно, припиняючи свою вологу діяльність тільки під час сну. Кліпаючи очима, ми рівномірно розміщуємо рідину по поверхні ока.

Завдяки цьому гинуть усі бактерії, адже сльози — один з найсильніших антисептиків, які відомі науці, найліпший засіб захисту від зараження. Вони дезинфікують очі, ніс і горло.

Але от що цікаво: сльози хвилювання, виявляється, істотно відрізняються від тих, що виникають, коли ми ріжемо цибулю. Якщо цибуля викликає, так би мовити, «дезинфікуючі» сльози, то коли гніваємося, радіємо, хвилюємося, сльози здатні «вимивати» з організму пролактин — гормон, який утворюється внаслідок стресів! Недаремно ж абсолют-

на більшість людей кажуть, що, поплакавши, почуваються значно краще. Та й наукові дослідження підтверджують, що люди, котрі плачуть рідко, частіше мають виразку шлунка та й до інфарктів більш схильні, оскільки придушують стреси в собі.

Однак чоловіки, либонь, від природи схильні до мазохізму, бо плачуть вони вп'ятеро рідше за жінок. До того ж здебільшого обмежуються «зволоженням» очей — тим часом як жінки дають сльозам волю. Як свідчить статистика, в середньому жіночий плач триває 6

РИТМІЧНИЙ МЕТОД

Сьогодні лікар Г. Богданов продовжить цикл лекцій про жіночу контрацепцію, започаткований у попередньому номері журналу. Нагадаю, що вже йшлося про застосування презервативів і перерваний статевий акт. Сьогодні мова піде про ритмічний метод, або метод періодичного утримання. Він відомий також під назвою календарного методу запобігання вагітності Огіно — Кнауса, названого так на честь японського та чеського лікарів, які науково розробили систему «безплідних днів» менструального циклу в тридцятих роках нашого століття.

Щоб зрозуміти суть ритмічного методу, потрібно мати уявлення про менструальний цикл. Яйцеклітина дозріває в одному з численних фолікулів яєчника. В міру того, як зростає фолікул, у ньому створюється порожнина, наповнена рідиною, — граафів пухирчик. Після цілковитого дозрівання фолікула, яке настає в середині менструального циклу, стон-

шена стінка граафів пухирчика розривається і яйцеклітина викидається з яєчника до черевної порожнини. Цей процес називається овуляцією. Потім яйцеклітина потрапляє до фалопієвої труби. Тут, у фалопієвій трубці, може відбутися запліднення клітини сперматозоїдом, який пройшов шлях через піхву, шийку та порожнину матки. Якщо запліднення не відбудеться протягом доби після овуляції, яйцеклітина гине.

Точний момент овуляції визначити важко, але вважають, що запліднення може відбутися протягом 24 годин. Чоловіча сперма, потрапивши до статевих органів жінки, зберігає запліднюючу здатність протягом двох діб. Виходить, зачаття може відбутися в інтервалі 24 годин після овуляції, а овуляція відбувається за 15 днів до початку менструації. Цей день і є «небезпечним». Якщо ми згадаємо, що сперматозоїди зберігають свою активність протягом 48 годин, то стане зрозуміло, що статевий акт,

який відбувся за 1-2 дні до овуляції, також може призвести до вагітності. Відповідно, 16-й і 17-й дні перед менструацією теж слід віднести до «небезпечних». Теоретично решта днів є безпечними, і застосовувати якісь протизапліднюючі засоби в цей період не обов'язково.

У житті, однак, усе складніше. Річ у тому, що період овуляції схильний до індивідуальних коливань і залежить від тривалості менструального циклу, який змінюється в межах від трьох до п'яти днів. Виходячи з цих міркувань, необхідно час можливого зачаття збільшити на відповідну кількість днів до і після передбаченого періоду овуляції. Якщо додати по 4 дні з кожного боку до трьох небезпечних днів, виходить, що цього буде більш ніж досить. «Небезпечними» тепер будуть 21, 20, 19, 18, 17, 16, 15, 14, 13, 12, 11-й дні до початку менструації.

Однак і цей метод не гарантує цілковито від зачаття, бо жодна інша функція організму не є такою чутливою до зовнішнього впливу, як менструальний цикл жінки. Почуття радості або страху, зміна місця проживання, метеорологічні

коливання, заняття гімнастикою або несподівана дієта, навантаження на роботі чи, навпаки, відпустка, — все може вплинути на цей цикл.

Як точніше визначити день овуляції? Принаймні протягом трьох менструальних циклів щоранку, лежачи в ліжку, необхідно вимірювати температуру, вставляючи термометр у піхву або в пряму кишку. Користуйтеся одним і тим самим термометром. Одержані показники записуйте. Під час менструації вимірювати температуру не треба. З одержаних даних накресліть криву. Ви побачите, що зразу після менструації і в першу половину менструального циклу температура коливається в межах 36,3°—36,8°. Приблизно з середини менструального циклу температура коливається в межах 37,0°—37,3° аж до наступної менструації.

Фаза низьких температур припадає на дні, які передують овуляції, і на день овуляції. Пік температури припадає на дні, несприятливі для настання вагітності.

Якщо в здорової жінки помітне збільшення температури

хвилин, а найчастіше сльози з'являються між 7 та 10 годинами вечора. Якщо я вже вдався до цифр, то згадаю ще й такі. Жінки плачуть здебільшого через переживання, спричинені стосунками з людьми (40 відсотків), або коли їх схвилювала телепередача чи кінострічка (27 відсотків). А в чоловіків проблеми у спілкуванні дорівнюють телевізійним переживанням за долю Маріанни (по 36 відсотків). І це, повторюю, при тому, що чоловіки плачуть в середньому раз на місяць, а жінки — 5 разів! Ні, вони та-

ки мазохістки!..

Тим часом сльози викликали повагу з давніх давен. Люди не соромилися плакати — на відміну від сьогодення, коли навіть найменший прояв внутрішніх переживань сприймають за невміння тримати себе в руках. А ті, хто вміє себе тримати, користуються загальною повагою і... турботою лікарів, оскільки таке стримування стає причиною не тільки психічних травм, але й багатьох захворювань. Недарма ж іще Леонардо да Вінчі казав, що сльози підступають до очей від

серця. Погоджуються з ним і сучасні лікарі, вважаючи, що коли не плачуть очі, то плаче якийсь інший орган, найчастіше серце.

Отож не варто стримувати сльози. Набагато краще для здоров'я виплакати, «вилити» з себе образ, злість, біль. Звісно, це стосується тих ситуацій, коли маємо привід для плачу. Адже, погодьтеся, куди приємніше сміятися — адже сміх так само корисний для здоров'я, як і сльози. Смійтеся навіть тоді, коли багаті плачуть!

ЛЕЛЬ—плакальник

на 0,3°—0,5° протягом двох днів поспіль, значить овуляція відбулася. Період між четвертим днем після підвищення температури і початком нової менструації можна вважати «безплідними» днями.

На жаль, цей метод не підходить для жінок з нерегулярним менструальним циклом, якщо жінка хвора, лікується

гормонами, перевтомлена та в інших випадках, коли температура тіла може коливатися незалежно від овуляції.

Фахівці радять перед застосуванням методу «безплідних днів» уважно вивчити менструальний цикл і простежити його схильність реагувати на якісь зміни. Скласти індивідуальний календар вам

завжди допоможе лікар жіночої консультації.

Оскільки метод Огіно — Кнауса вимагає від статевих партнерів постійно жити за календарем, у деяких подружніх пар може виникнути запитання: «Чи не впливатиме це на сексуальну гармонію, на життєрадісність і розкутість у статевому житті?» Ні, якщо ви сполучатимете цей метод з іншими, прийнятними для кожної конкретної пари. Тим більше, що переваги цього методу — нешкідливість, відсутність побічних реакцій, велика естетична та психоемоційна перевага над презервативами чи перерваним статевим актом — незаперечні. Цікавим є той факт, що лікарі застосовують метод ритмічної контрацепції у десятих разів частіше, ніж, приміром, ткалі, які користуються здебільшого перерваним статевим актом і презервативом.

А наступного разу ми поговоримо про контрацептиви другої групи, до якої належать жіночі внутрішньопіхвові засоби, що заважають спермі з піхви потрапити до матки. Тож чекайте на нову зустріч з «ЛЕЛЕМ».

КОЛИ ВИХОДИТИ ЗАМІЖ?

Дотепна інформація щодо цікавої для нас проблеми з'явилася на сторінках «Дамського календаря» за... 1812 рік.

У СІЧНІ — зарано овдовіти. У ЛЮТОМУ — жити у злагоді з чоловіком. У БЕРЕЗНІ — жити на чужому боці.

У КВІТНІ — мати примхливе щастя.

У ТРАВНІ — побачити зраду у власному домі.

У ЧЕРВНІ — медовий місяць триватиме все життя.

У ЛИПНІ — зберегти про своє життя гірко-солодкі спогади.

У СЕРПНІ — чоловік буде коханим і другом.

У ВЕРЕСНІ — тихе й спокійне життя.

У ЖОВТНІ — життя буде гірке й тяжке.

У ЛИСТОПАДІ — дуже заможне життя.

У ГРУДНІ — зірки кохання з роками сятимуть усе яскравіше.

Виходить, чи не півроку про весілля взагалі думати не слід? Гадаю, просто ситуація на матримоніальному фронті була тоді не такою напруженою, як на російсько-французькому.

Втім, можете перевірити. Було б за кого виходити!

ЛЕЛЬ—архіваріус

Не знаю навіть,
як моє втомлене чеканням тіло
відреагує на зустріч з тобою.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Мій чоловік був уже старий, коли я вийшла за нього заміж. Уже в першу шлюбну ніч він мене попередив про свої химерні вподобання, запевнивши, що особисто він ніколи ні в чому мене не обмежуватиме — хоч би якими виявилися мої смаки. Я пообіцяла підкорятися йому, і відтоді ми обоє втішасмося благословенною волею. Чоловік вимагав від мене, аби я смоктала те, що він пхав мені до рота, а крім того додав до цього одну дивовижну деталь: коли я, стоячи над ним навкарачки, палко всмоктую рідину, вироблену в його яйцях, і мій зад зависає над його обличчям, я повинна класти йому в рот!.. І він усе коває!..

ЕЖЕНІ. Оце справді дивна химера!

ДОЛЬМАНСЕ. Жодну людську звичку не можна розглядати

як химеру, та ще й дивну, моя любя ученице. Усі вони закладені в природі: створюючи людей, вона визнала за потрібне наділити їх не тільки різними обличчями, а й різними вподобаннями, і нам анітрохи не слід дивуватися розмаїттю наших смаків, як не дивуємося ми розмаїттю рис. Химера, про яку розповіла вам ваша подруга, увійшла до моди з незапам'ятних давен. Її самозабутньо віддаються безліч чоловіків, а надто чоловіки не першої молодості. А ви хіба відмовили б, Ежені, якби хтось попросив у вас подібної послуги?

ЕЖЕНІ (зашарівшись). Якщо я засвою погляди, які ви мені тут прищеплюєте, то хіба я зможу коли-небудь відмовити кому за-вгодно нехай там у чому? Але зрозумійте й мій подив — адже оце вперше у своєму житті почула я про такі розпусні витівки. Мені треба спочатку осмислити їх, але, гадаю, мої навчителі можуть бути певні, що від розумового розв'язання проблеми до запровадження її в практику буде рівно така відстань, яку вони самі для мене визначають. Та менше з тим, любя подруга, але чи здобула ти жадану волю коштом своєї згоди вволювати чоловікові забаганку?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Здобула, Ежені, — і цілковиту. Мені дозволено робити все, що я хочу, і чоловік ні в чому не чинить мені найменшої перешкоди, проте коханця я не заводжу; я надто полюблюю втіху, аби зв'язувати себе в такий спосіб. Горе тій, хто самохіть накидає на себе подібні пута! Аби знеславити жінку, досить і одного любовника, тоді як можна щодня по десять разів віддаватися найрозпуснішим оргіям, і при бажанні всі ці історії западуть у чорну прірву мовчанки відразу по своєму завершенні. Я була багата; отож я платила молодикам, які шпокали мене, не знаючи, хто я така; я оточила себе чарівними лакеями, давши їм зрозуміти, що вони спізнають зі мною найсолідніші втіхи, якщо держатимуть язика за зубами, і негайно будуть викинуті на вулицю, якщо пробалакаються. Ти собі не уявляєш, моя любонько, в якому мирі насолоду стала я купатися, організувавши своє життя в такий спосіб. Усім жінкам, котрі захотіли б спізнати стількі втіхи, скільки спізнала я, я радила б поводитися саме так. За ті дванадцять років, що я одружена, мене трахнули понад десять або й дванадцять тисяч чоловіків... а у світському товаристві я маю славу жінки скромної і розважливої. Інша завела б коханців — і загубила б свою репутацію вмиг.

ЕЖЕНІ. Твій метод — найнадійніший; я неодмінно запозичу його і собі. Я зроблю все, щоб, як і ти, одружитися з багатієм, котрий мав би химери... Але скажи мені, моя любя: невже твій чоловік завжди зберігає вірність своїм уподобанням і ніколи не вимагав від тебе нічого іншого?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ні, за всі дванадцять років шлюбного життя він не зрадив своїх звичок жодного разу і дає мені волю лише в ті дні, коли я маю місячні. В такі дні мене

заміняє одна гарненька дівчина, яку я на його прохання взяла до себе в прислугу, і між нами не виникає найменших непорозумінь.

ЕЖЕНІ. Але ж він не обмежується тільки цим? Мабуть, він шукає собі пригод і поза власним домом?

ДОЛЬМАНСЕ. Які можуть бути в цьому сумніви, Ежені? Чоловік пані де Сент-Анж, щоб ви знали, один з найуспішніших у нашому столітті розпусників. За рік він витрачає на вдоволення своїх соромитих смаків, які щойно описала вам ваша подруга, понад сотню тисяч еку.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Сказати по правді, я не певна, що ви маєте цілковиту рацію. Але яке мені діло до його розбещеності? Адже чим азартніше вкидається він у гульню, тим

упевненіше й безпечніше можу віддаватися розгульним веселощам я сама.

ЕЖЕНІ. А зараз — я дуже тебе прошу — поговорімо на вельми цікаву для мене тему: розкажи мені з усіма подробицями, як молодій особі, заміжній чи не-заміжній, уберетися від вагітності, бо признаюся, страх уклапатися в таку халепу неабияк мене пригнічує і тоді, коли я думаю про подружні обов'язки щодо мого майбутнього чоловіка, і тоді, коли мрію про розпусні втіхи, яким стану віддаватися. Один такий спосіб ти мені вже описала, розповівши, як утішається з тобою твій чоловік, але мені здається, що отак розважатися для чоловіка, може, і приємно та зручно, проте для жінки такі розваги годяться не завжди, і я хочу, щоб ти

побалакала зі мною про те, як нам гратися з чоловіками, не боячись ризику?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Дитина заводиться в жінки тільки в тому випадку, коли вона впускає коханця до себе в мандусю. Отже, їй слід старанно уникати цього способу втішання; нехай натомість вона приймає жаданого гостя в долоні, в рота, в заглибину між персами або в дірочку між сідницями. В останньому випадку вона спізнає велику втіху, навіть більшу, аніж якби вона віддавалася у звичайний для жінки спосіб. У інших випадках — вона щедро нагородить утіхою партнера.

Перший зі способів — я говорю про руку — застосовують так, як ти нещодавно бачила, Ежені; жінка обхоплює член свого друга пальцями і соває рукою туди-сюди, мовби його накачує; кілька таких рухів — і малий поганець розбризкує сперму, а чоловік тим часом цілуватиме свою подругу, пеститиме і зростить живодайною рідиною ту частину її тіла, яка йому найбільше до вподоби. Ну а якщо тобі закортить погратися своїми цицьками, то ти маєш лягти горічерева й притулити чоловічого члена собі до грудей; здавивши його персами і смикнувшись кілька разів, ти домагасяш того, що чоловік доходить і вивергає сім'я, заливаючи тобі груди, а іноді й обличчя. Цей спосіб дає жінці найменше втіхи і може згодитися лише тим, чії груди внаслідок давньої служби кохання набули достатньої податливості і можуть прийняти у свою улоговинку чоловічого члена, пружко здавлюючи його. Втішання за допомогою рота набагато приємніше як чоловікові, так і жінці. Добувати насолоду цим способом треба так: ти лягаєш на тіло свого втішальника у зворотному напрямку, він запихає прутня тобі в рот, а що його голова опиняється в тебе між стегнами, то він засовує язика тобі в піхву або облизує клитор і так повертає втіху, яку ти йому даєш; у такій позі добре вхопитися руками за сідниці й лоскотати одне одному дірочку заднього проходу — це необхідно для повного вдоволення хоті. Коханці з палкою уваю в таких випадках ковтати соки, що стікають їм у рот, і переживають особливо вишукану насолоду, пускаючи одне одному в нутріці дорогісний трунок, підступно викрадений у тих органах, для яких він призначений.

ДОЛЬМАНСЕ. Це чудовий спосіб, Ежені, і я вам рекомендую застосовувати його. Як приємно і втішно руйнувати процес розмноження і йти всупереч законам, що їх йолопи вважають найважливішими в природі! А буває, що нішу для чоловічого члена утворюють стегна або пахви, надаючи йому пристановище, де він може розбризкати своє сім'я без ризику зробити жінці дитя.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Деякі жінки засовують собі до різви губку — всмоктуючи сперму, вона не дає їй проникнути до матки, де відбувається запліднення; інші примушують своїх шпокарів надягати на члена мішечок з венеціанської шкіри, — у народі називають його *гондон*, — у який стікає сім'я, не досягаючи пункту призначення; але з усіх способів найприємніший, звісно, той, коли прутня запихають у гепу. Прочитати про нього лекцію доручаю вам, Дольмансе. Хто ліпше за вас зможе описати схильність, який ви віддасте стільки часу і яку захищаєте з таким палом?

ДОЛЬМАНСЕ. Визнаю свою слабкість. Я глибоко переконаний, що не існує на світі солодкої втіхи; я знаходжу її як у любовній грі з чоловіками, так і з жінками; але гепочка юного хлопчика, признаюся щиро, розбуджує мою хіть сильніше, ніж гепа дівоча. Тих, хто віддається подібній пристрасті, називають *педами*. І якщо тобі судилося стати педом, то ти мусиш бути ним по-справжньому. Шпокати в гепу жінок — це лише половина втіхи; природа хоче, щоб чоловік задовольняв цю забаганку з чоловіками, і якщо вона заклала в нас такий потяг, то мала на увазі саме потяг до чоловіків. Абсурдно твердити, ніби ця схильність суперечить її законам. Хіба може йти всупереч природі прирасть, яка нас надихає? Чи штовхатиме природа нас на вчинки, які завдають їй шкоди? Ні, моя любя ученице, ні: у цей спосіб ми служимо їй не гірше, ніж якось по-іншому, а може навіть, більш свято. Природа не заохочує процесу розмноження, вона його лише терпить. Чи ввнесла б вона до своїх законів дію, яка позбавляє її права на всемогутність, адже розмноження це не що інше, як послідовне повторення її первісних намірів, а якби наш рід цілком вимер, то природі довелося б не будувати за давно відомою їй моделлю, а знову зайнятися доісторичним актом творення, що набагато більше лестить її могутності та гордині?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Чи розумієте ви, Дольмансе, що подібна логіка неминуче приведе вас до висновку, що знищити влень людський рід — це зробити природі велику послугу?

ДОЛЬМАНСЕ. А хто в цьому сумнівається, пані?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О, праведне небо! В такому разі війни, різанина, чума, голодомор стануть подіями, необхідними для здійснення законів природи, і людина, яка їх творить і яка від них терпить, уже не буде ні злочинцем у першому випадку, ні жертвою — в другому?

ДОЛЬМАНСЕ. Жертвою вона стає, безперечно, коли гнеться під ударами нещастя. Але злочинцем — ніколи. Ми це до цього повернемося. А тим часом для просвіти прекрасної Ежені проаналізуємо спосіб утішання, який становить нині тему нашої розмови. Найузвичаєніша для жінки поза при цьому способі — лягти долічерева влоперек ліжка, спустивши ноги і добре розтуливши сідниці; голова має лежати якомога нижче. Трохи помилувавшись видовищем прегарної гепи, яку йому підставляють, трахальник поплескує й обмацує її долонями, а іноді й шмагає, щипає або кусає, потім зволожує губами крихітну дорочку, яку збирається проткнути, і підготовляє вхід для пеніса кінчиком язика; він змашує також — слиною або маззю — свого інструмента й обережно наближає голівку до отвору, в який хоче пропхатися; однією рукою він тримає свою зброю, а другою розтуляє сідниці об'єкта своєї втіхи; як тільки він відчує, що голівка члена пройшла в отвір, він повинен сильно натиснути, стежачи за тим, щоб не віддавати завойовану територію. Якщо жінка молода і грається в такий спосіб уперше, їй спочатку, можливо, болітме. Але гравець не повинен звертати найменшої уваги на цей біль, який незабаром перетвориться на відчуття присмне, і потроху має пропихати свого товкача глибше й глибше, аж поки досягне найдалшої точки, себто, коли вовна, яка опушує його приладдя, торкнеться краєчків анального отвору, в який він проник.

НОТАТКИ НА ПОЛЯХ

Західний світ давно вже осмислив творчу спадщину скандальної маркиза де Сада. Бо мав змогу читати його книги, сумніватися й сперечатися протягом майже двох століть. А нам ще тільки належить пройти непростий шлях захоплення і обурення, подиву і прозріння, па-незірків і проклять. В Україні все це розпочинається, ймовірно, з «Будуарної філософії».

Як нам, читачам, ставитися до пані де Сент-Анж та Дольмансе, котрі вирішили на наших очах розбещити п'ятнадцятилітню Ежені — хоча й за її цілковитої згоди? Що за книга нам пропонується: посібник для початкуючих коханців (до речі, такий посібник ні в кого обурення не викликав би, та варто було де Садові децю його белетризувати — і розпочалося...)?

Після цього хай він ковзає швидко й жваво, бо вже не ризикує вколотися шпичачками — там лишилися одні троянди. Щоб рештки болю, який ще може відчувати об'єкт його трудів, остаточно перейшли в насолоду, то, коли ви граєте хлопця, треба вхопити його за живчик, а якщо дівчину — то пестити їй лоскотунчика. Від цього в об'єкта виникнуть спазми втіхи і, конвульсивно звузивши задній отвір, подовжать відчуття насолоди в активного учасника гри, воно швидко досягне апогею, і незабаром у гепу об'єкта втішань проллється рясний фонтан густої сперми — результат дії стількох любовстрасних чинників. Правда, деякі гравці не хочуть доводити пасивного партнера до нестями; про це ми ще поговоримо згодом.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Дозвольте й мені на мить уявити себе вашою ученицею, Дольмансе, й запитати, в якому стані має бути геп пасивного учасника гри, щоб той, хто його проти-кає, спізнав найвище блаженство?

ДОЛЬМАНСЕ. Вона має бути повна — це аксіома. Вельми істотно, щоб у ці хвилини об'єкт відчував гостре бажання випоронитися, тоді голівка члена зануриться і вивергне сім'я в м'яку й гарячу субстанцію, що збуджуватиме його й обоплюватиме наче вогнем.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Боюсь, що в такому випадку пасивний учасник спізнає меншу втіху.

ДОЛЬМАНСЕ. Помилаетесь. Відчуття насолоди під час цих розваг буває настільки гостре, що його не зможуть пригасити ніякі сторонні впливи, і пасивний об'єкт так чи так потрапляє на сьоме небо. Жодна втіха не зрівняється з цією, жодна не вдовольняє обох партнерів настільки повно, і годі уявити, щоб ті, хто її пережив, будь-коли захотіли зайнятися чимось іншим. Оце вам, Ежені, найліпший спосіб утішатися з чоловіком, не ризикуючи завагітніти; знайте, що в таких випадках жінка не обмежується тим, що підставляє чоловікові гепу, так, як я вам описав, вона ще й смоче або накачує його член, всіляко розпалює свого партнера, і я знав жінок-розпусниць, які вносили більше чару в ці епізоди, ніж у втішання, узвичаєні суспільством. Уява — збудник насолоди; коли йдеться про любовну гру, вона всім керує, вона всім рухає; хіба не завдяки їй знаємо ми розкоші? Хіба не з неї народжуються найпікантніші спалахи хоті?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Можливо. Але ти повинна знати, Ежені, що уява допомагає нам тільки тоді, коли наш дух цілком вільний від забобонів; досить мати один забобон — і вона замерзає. Ця примхлива частка нашої свідомості настільки схильна до розпусти, що нікому не вдається її загнуждати; найвищий триумф, найвишуканіша насолода для неї — це повертати всі пута, які намагаються на неї накинати; вона — ворогиня порядку, вона обожноє безлад і все, що несе на собі тавро злочину; ось звідки дивна відповідь обдарованої багатою уявою жінки, яка лежала під своїм чоловіком, нечутлива й байдужа.

«Чому ви така холодна?» — запитав він.

«А тому, — відповіла йому дивачка, — що ви граєте мене зовсім просто, без вигадки».

ЕЖЕНІ. Мені безумно подобається ця відповідь... О, моя любя, як мені до вподоби переживати такі божественні спалахи розбещеної уяви! Відколи ми заізналися з тобою... авжеж, лише від тієї хвилини в моїй свідомості завирували думки, сповнені жагучої хоті — о, ти не здогадуєшся, які вони палкі, ті ніколи не зможеш цього уявити!.. О, як я розумію тепер тих, хто прагне скоїти злочин! Як він мене приваблює, як спокушає!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Тож хай тебе не дивують більше, Ежені, ні людська жорстокість, ні всілякі жайття, ні найогидніші злочини; те, що видається найгідшим, найпотворнішим, найзабороненішим, найдужче баламутить нам голову... Саме воно допомагає нам спізнавати в розпусних іграх найвишуканіші насолоди.

ЕЖЕНІ. Скільки неймовірних витівок, мабуть, утнули ви обоє! Як би я хотіла знати подробиці!

ДОЛЬМАНСЕ (цілуючи і голублячи дівчину). Прекрасна Ежені, я в сто разів більше волію бачити, як ви переживаєте все те, що я хотів би з вами вчинити, ніж розповідати вам про те, що я вже вчинив з іншими.

ЕЖЕНІ. Я не певна, чи це добре для мене погоджуватися на все.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я б тобі не радила цього, Ежені.

ЕЖЕНІ. Ну гаразд, я не стану вимагати подробиць від Дольмансе. Але ти, моя любя подруго, я тебе заклинаю, розкажи мені, чого такого незвичайного натворила ти в своєму житті? ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я проводила сеанс одночасної гри з п'ятнадцятьма чоловіками. Я віддавалася дев'яносто разів за двадцять чотири години, причому мене шпокали і спереду, і ззаду.

ЕЖЕНІ. Це звичайна розпусна гра, така собі демонстрація витривалості. Закладаюся, що були в твоєму житті вчинки куди незвичайніші.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я жила в борделі.

ЕЖЕНІ. А що це — «бордель»?

ДОЛЬМАНСЕ. Так називають публічні дома, де кожен чоловік за помірковану плату може вибрати собі молодих і гарних дівчат, готових задовольнити його пристрасті.

ЕЖЕНІ. І ти там віддавалася чоловікам, моя любя подруго?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Атож, я там вела себе, як повія, і протягом цілого тижня задовольняла забаганки всіляких гульців; отам мені доводилося бачити справді незвичайні смаки. Згідно з принципами розпусної поведінки я полюбала на перехожих, як знаменита Феодора — дружина імператора Юстиніана¹, як справжня вулична хвойда... А гроші, зароблені проституцією, я потім ставила на лотерею.

ЕЖЕНІ. Я знаю тебе, любя подруго, і певна, що ти заходила далі.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ти гадаєш, це можливо?

ЕЖЕНІ. О, звичайно, зараз я тобі викладу свої міркування. Казала ти чи не казала, що найвитонченіші духовні втіхи ми добуваємо з уяви?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Та казала.

ЕЖЕНІ. Так от, коли ми даємо уяві волю, коли дозволяємо їй долати всі перешкоди, якими обгороджують її релігія, вимоги пристойності, гуманність та доброчесність, тобто всі наші так звані обов'язки, чи не маємо ми всі підстави сказати, що такі польоти уяви видаються нам справжнім чудом?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Безперечно.

ЕЖЕНІ. А чому уява так нас збуджує — чи не тому, що заносить далеко-далеко?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Авжеж, тому.

ЕЖЕНІ. А якщо так, то, прагнучи якомога сильніше розбудити свої почуття, якомога більше розчулитись, ми неодмінно даватимемо волю своїй уяві, спрямовуючи її на речі рідкісні та неймовірні. І тоді розбурхана фантазія підсилить відчуття насолоди...

ДОЛЬМАНСЕ (цілує Ежені). Розумниця!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Який поступ зробила наша пустунка за зовсім короткий час! Але чи ти знаєш, моя чарівна подруго, що можна зайти дуже далеко по стежці, яку ти хочеш протоптати?

ЕЖЕНІ. Так я міркую, а що ти радиш мені ні в чому себе не обмежувати, сама роби висновок, куди можуть завести мене мої думки.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. До злочинів, до розбою, до злочинів найжорстокіших і найстрашніших.

ЕЖЕНІ (низьким, уривчастим голосом). Але ж ти запевняєш, що злочинів не існує... До того ж це тільки уява... А від фантазій до їхнього здійснення дорога далека.

ДОЛЬМАНСЕ. Але як приємно здійснити те, що задумав!

ЕЖЕНІ (зашарівшись). Здійснити... Отже, вам, мої дорогі наставителі, іноді вдавалося здійснити задумане?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Іноді таки вдавалося.

ЕЖЕНІ. От до цього я й вела.

ДОЛЬМАНСЕ. Яка мудра голівка!

ЕЖЕНІ. Я хочу, щоб ти розказала мені якраз про ті випадки, коли ти щось задумувала, а задумавши — здійснювала.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ (белькочучи). Ежені, коли-небудь я тобі розповім про своє життя. А зараз вернімося до наших уроків... Бо ти в мене випитуєш такі речі...

ЕЖЕНІ. Ну, гаразд, я бачу, що ти мене недосить любиш, аби відкрити свою душу до самого дна. Отже, я зачекаю, поки закінчиться випробувальний термін, який ти мені призначила. А зараз продовжимо курс навчання. Скажи мені, моя любя, хто той щасливий смертний, який зірвав перші плоди твоєї взаємності?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Мій рідний брат — він обожнював мене змалку. Ще дітьми ми частенько розважалися, не доходячи, проте, до завершення. Але я пообіцяла, що віддамся йому зразу по тому, як вийду заміж, і свого слова додержувалася. На щастя, мій чоловік не зазнав від цього найменшої втрати — він неперебірливий. Ми з братом і тепер продовжуємо нашу інтрижку, але ні в чому себе не обмежуючи. І я, і він, кожне по-своєму, знаходимо божественну втіху в найрознуданішій розпусті, причому допомагаємо і сприяємо одне одному: я знаходжу йому жінок, а він мене знайомить із чоловіками.

ЕЖЕНІ. Яка чудова домовленість! Але хіба кровозмішання — не тяжкий гріх?

ДОЛЬМАНСЕ. Невже можна вважати гріховними найсолідніші взаємини, яким природа сприяє, які вона наполегливо радить нам розвивати й підтримувати? Ви тільки поміркуйте, Ежені: хіба міг би людський рід після грандіозних катастроф, що спіткали нашу планету, відтворитися інакше, як не через кровозмішання? Хіба ми не знаходимо цьому підтвердження навіть у найшанованіших книгах християнського вчення? Хіба родини Адама² і Ноя дали б потомство, якби уникали кровозмішання? Погортайте скрижалі, де записано закони, що правлять Усесвітом: повсюди ви натрапите на узвичаєне кровозмішання, що розглядається як мудрий закон, призначений зміцнювати родинні узи. Одне слово, якщо любов народжується зі схожості, то це буде вона міцнішою, як не між братом і сестрою, як не між батьком і дочкою? Виникнувши від страху, що деякі родини стануть надто могутніми, неадекватна політика заборонила кровозмішання і викинула його з наших звичаїв; але ми не сліпі настільки, щоб визнати за закон природи заборону, продиктовану лише людським прагненням до вигоди або до слави. Загляньмо в наші серця, у те місце, куди я завжди посилаю наших педантичних моралістів; звернімося до цього священного органу, і ми зрозуміємо, що немає нічого делікатнішого за плотське єднання людей кровно споріднених; отож не заплещуємо очі на почуття, які брат плекає до сестри, а батько — до своєї дочки. І марно обидва приховують їх під машкарою узаконеної ніжності; бурхливе і палке кохання — ось почуття, яке палахкотить у їхніх серцях, іншого природа нам не дала. Отже, нічого не біймося і примножмо вдвічі-втричі чудесні акти кровозмішання, не сумніваючись, що чим рідніший нам об'єкт наших жадань, тим чарівнішу втіху добудемо ми з любовної гри.

Один з моїх приятелів кохається зі своєю дочкою, яку він прижив із власною матір'ю; ще й тижня не минуло, як він позбавив невинності тринадцятирічного хлопця, що з'явився на світ як плід його розваг із цією дівчиною; а через кілька років цей парубікко одружиться зі своєю матір'ю — так хоче мій друг; він планує їм долю, яка відповідала б і його задумам, бо хоче, я це знаю, повтішатися також і плодами, які принесе цей шлюб; він же не старий і може почекати. Ви бачите, ніжна Ежені, скількома кровозмішаннями і якими

АУКЦІОН

На перший аукціон «Леля» ми виставили роботи луганського художника Володимира Панича (див. стор. 19, 21, 42, 43). Будь-яку з них можна купити — при посередництві редакції. Звертайтеся за адресою: 254119, Київ, вул. Пархоменка, 38—44, журнал «Лель». Послугами «Аукціону» «Леля» можуть скористатися й інші художники України та зарубіжжя. Ваші слайди — наша реклама і зовсім невеликий процент за умови продажу картини. Чекаємо пропозицій!

тяжкими злочинами заплямував би себе мій приятель, якби забобон, що велить нам вважати такі зв'язки гріховними, відповідав істині. Одне слово, в усіх подібних випадках я відштовхуюся від принципу: якби природа не схвалювала втішання педерастичних, кровозмішувальних або рукоблудних, то чи дозволила б вона, аби в цих розвагах ми знаходили стільки втіхи? Навряд чи вона з такою поблажливістю терпіла б те, що йде всупереч її хотінню.

ЕЖЕНІ. О, мої божественні вихователі, я тепер бачу, що згідно ваших засад на світі існує дуже мало злочинів, і ми спокійно можемо вволювати свої жадання, хоч би якими дивними видавалися вони йолопам, котрі, на все ображаючись і з усього здійсмаючи бучу, по-дурному змішують суспільні настанови з вищими законами природи. І все ж таки, друзі мої, чи не погодитесь ви принаймні, що існують деякі дії, гідні абсолютного осуду і незаперечно злочинні, хоча й продикувані природою? Невже ви станете заперечувати, що ця природа, така іноді примхлива в своїх творіннях, наділяє нас найрозмаїтішими нахилами і, бува, штовхає на жорстокі вчинки; і якщо, піддавшись одному з поганих поривів, ми надихаємося воліннями цієї химерної природи до такої міри, що готові, як це не раз траплялося, зазіхнути на життя ближнього, то, гадаю, ви не станете заперечувати, що таку дію слід вважати гріховною і злочинною?

ДОЛЬМАНСЕ. Ах ніяк, Ежені, ми не можемо з вами в цьому погодитися. Оскільки руйнація — один з головних законів природи, то руйнувати — не означає чинити зло. Хіба дія, яка так добре служить інтересам природи, може їй зашкодити? До того ж ця руйнація, якою так хизується людина, чисто уявна; убивство — не руйнація; той, хто вбиває, нічого не знищує, він лише змінює форми; він просто повертає природі елементи, які рука цієї вправної природи відразу розподіляє так, щоб вони пішли на утворення інших живих істот; а що акт творіння — радість для кожного, хто йому віддається, то вбивця робить природі велику приємність — він їй постачає матеріалами; вона їх відразу й використовує, і дія, яку йолопи мають дурість осуджувати, стає вельми похвальною в очах цього універсального творця. Тільки наша гординя штовхає нас на те, щоб ми проголосили вбивство злочином. Вважаючи себе за найвище створіння в Усесвіті, людина по-дурному переконала себе, що будь-яка шкода, завдана цьому створінню, — страшний злочин; ми віримо, що природа загине, коли наш чудесний рід самознищиться і зникне з планети, тоді як було б дуже корисно стерти його з лиця землі, адже в такому разі природа повернула б собі творчу силу, яку відступила нам, і сповнилася б енергією, що їй ми в неї забираємо, розмножуючись самостійно. Але яка непослідовність, Ежені! Ти тільки подумай! Шаноблюбний владар, коли йому заманеться і без найменших докорів сумління може знищувати ворогів, що стають на заваді його задумам і підривають його владу... Жорстокі, свавільні, нещадні закони часто призводять до загибелі мільйонів людей протягом одного століття. А ми, слабкі й нещасливі одиниці, виходить, не маємо права принести в жертву своєму прагненню помсти або своїм примхам бодай одне живе створіння? Хіба можна уявити собі щось більш варварське, щось безглуздіше, і чи не повинні ми в глибокій таємниці нещадно мститися суспільству за цей дурний забобон, який воно нам накинуло?

ЕЖЕНІ. Безперечно... О, яка спокуслива ваша мораль і як вона мені до смаку!.. Але признайтеся, Дольмансе, признайтеся по ширості, чи ви коли-небудь задовольняли свої забаганки в цій царині?

ДОЛЬМАНСЕ. Не приневолюйте мене сповідатися у своїх гріхах: їх стільки і вони такого роду, що я наперед червонію. Можливо, одного дня я вам у них признаюся.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Спрямовуючи меч законів, зловмисник часто користується ним для задоволення власних пристрастей.

ДОЛЬМАНСЕ. Якби я міг дорікнути собі лише в цьому! ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ (кидаючись йому на шию). О, богоподібний чоловіче!.. Я схилилася перед вами!.. Скільки треба мати розуму й мужності, щоб скуштувати, як ви, усіх насолод! Лише геніям надається честь так сміливо розривати пута невігластва й дурості! Поцілуйте мене, ви чарівний!

Може, автор вирішив покепкувати — тоді над ким: над представниками вищого світу, перенісши їх у середовище, що більш відповідає рівневі їхньої моральності? Чи над читачами, які зикли брати на віру кожне друковане слово? Навпевне, не лише над ними. У будь-якому разі будурну «філософію» не варто ототожнювати з філософією автора. Та й героям роману вірити не слід: вони теж кепкують над нами, беручись доводити абсурдні речі (причому, закономірність того, що будь-яка дитина любить батька й патологічно ненавидить матір) або пропонуючи разом з ними, друженько зайнятися гомосексуалізмом, лесбійством, братам кохатися з рідними сестрами, матері — із синами, а дочкам лягати в ліжко з батьками — і це багато чого з сексуальної екзотики.

ДОЛЬМАНСЕ. Будьте відверті, Ежені, невже ви ніколи не бажали нікому смерті?

ЕЖЕНІ. Ой, бажала, ще й як бажала! І тепер щодня я маю в себе перед очима огидне створіння, яке давно хотіла б спровадити на той світ!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Закладаюся, що я вгадала, кого ти маєш на увазі.

ЕЖЕНІ. Який же твій здогад?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ти говориш про свою матір.

ЕЖЕНІ. О, дозволь мені сховати барву сорому на твоїх грудях!

ДОЛЬМАНСЕ. О, миле, спастобне створіння! Я хочу обдарувати тебе пестощами, які будуть винагородою за силу твого духу і за твій тонкий розум. (Дольмансе обцілює все тіло Ежені й легенько поплескує її по сідницях; його член підводить голову; пані де Сент-Анж бере його в руку й починає накачувати; час від часу руки Дольмансе мандрують також по гегі пані де Сент-Анж, яку вона любов'ю страстно йому підставляє; нарешті Дольмансе трохи заспокоюється і провадить). Але чому б нам не здійснити цей чудесний задум?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Свою матір, Ежені, я ненавиділа не менше, ніж ти ненавидиш свою, але я не вагалася.

ЕЖЕНІ. Я не знайшла засобів.

ДОЛЬМАНСЕ. Скажи ліпше — мужності.

ЕЖЕНІ. Ще б пак! Адже я зовсім юна!

ДОЛЬМАНСЕ. Ну а тепер, Ежені, що ви зробите тепер?

ЕЖЕНІ. Усел.. Дайте мені лише засоби — і побачите!

ДОЛЬМАНСЕ. У вас будуть засоби, Ежені, обіцяю вам. Але за однієї умови.

ЕЖЕНІ. Якої умови? Може, вона такого характеру, що я не захочу її прийняти?

ДОЛЬМАНСЕ. Іди, лиходійко, іди в мої обійми! Я більше не годе стримуватися. Твій чарівний маленький зад стане винагородою за дарунок, який я тобі обіцяю, ти мені заплатиш гріхом за гріх. Іди ж до мене! Або йдіть обидві, і ми загасимо потоками сім'я божественний вогонь, який спопеляє нас! ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Внесімо, я вас прошу, трохи порядку в наші оргії. Про це слід думати навіть посеред любовного забуття та розкошів розпусної гульні.

ДОЛЬМАНСЕ. Нема нічого простішого: я думаю, головне, щоб я не просто дійшов, а й дав цьому чарівному дівчаті якнайбільше втіхи. Я засуну прутня їй у гегу, а ви, пані, тим часом, спершись на лікті, добре її полоскочете; у тій позі, в яку я вас поставлю, вам це буде зручно, і ви зможете також цілуватися. Після того як мій утішальник трохи погуляє в гегі цієї дитини, ми змінимо диспозицію. Я настрою на свого дрюка вас, пані; Ежені примоститься над вами, так щоб ваша голова опинилася в неї між ніг, а я мав змогу смоктати її лоскотунчик; у такий спосіб я вдруге доведу її до нестями. Потім знову навідаюся в її задній прохід, а ви підставите мені свою гегу і як тільки Ежені відповідно вмоється, влаштуєте її голівку собі між ноги; замість її пуцьки, яку вона мені пропонувала, я тепер смоктатиму кружальце між вашими сідницями, як перед тим смоктав крихтний горішок у неї над губами, ви дійдете, потім дійду і я, а тим часом моя рука, ніжно обіймаючи тіло нашої чарівної учениці, пеститиме її там, де раніше пестили губи, і вона скоренько дійде до повної знемоги теж.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Гаразд, мій любий Дольмансе, але вам чогось бракуватиме.

ДОЛЬМАНСЕ. Пруття в гегі? Ви маєте слухність, пані.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Сьогодні вранці вам доведеться обійтися без цього, але пополудні ви матимете його; нам на допомогу прийде мій брат, і наші втіхи досягнуть апогею. А зараз — до діла!

ДОЛЬМАНСЕ. Я хотів би, щоб Ежені трохи мене накачала. (Ежені качає). Так, правильно... Трохи швидше, моє серденько... Пильнуйте, щоб ця червона голівка завжди була відкрита, не ховайте її... Чим дужче натягуєте ви вуздечку, тим скоріше він настовбурчиться... Ніколи не слід прикривати шкірою голову прутня, коли його накачуєш... Добре, добре!.. Ось так ви сама доведете до бойової кондиції член, який збирається вас настроювати... Бачите, як він сповнюється рішучістю?.. Де ваш язичок, мала шельмо?.. А сідниці

примість на мою праву долоню, поки ліва пеститиме лоскотунчик.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ежені, ти хочеш, щоб він спізнав найвищу вітху?

ЕЖЕНІ. Звичайно... Я хочу обдарувати його всім, чим зможу.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Тоді візьми його прутня в рот і посмокчи трохи.

ЕЖЕНІ (робить, як їй кажуть). Отак?

ДОЛЬМАНСЕ. О, чудесний ротик! Який він ніжний, який гарячий! Він для мене вартий найгарнішої гепи! Любострасні і досвідчені в коханні жінки, ніколи не відмовляйтеся дарувати своїм коханцям таку насолоду! Цим ви навки прив'яжете їх до себе! О, прокляття! О Боже, о святий Прутно!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Як ти блюзніш, мій друже!

ДОЛЬМАНСЕ. Де ваша геп, пані, дайте її сюди!.. Атож, дайте її мені, я її обцілюю, поки мене смоктатимуть, і не дивуйтеся з моїх блюзнірських вигуків: чи не найбільша насолода для мене — це хулити Бога, коли моя плоть розпалена. Мені здається, що в такі хвилини мій розум, тисячократно збуджений, куди сильніше ненавидить цю бридку химеру; я хотів би або добре обкласти його лайкою, або роздратувати до краю; і коли моя клята розважливості переконує мене; що цей об'єкт моєї постійної ненависті насправді не існує або принаймні нічого не означає, я страшенно дратуюся, і в мене виникає жагуче бажання, щоб цей фантом став реальністю, щоб я мав на кого вилити свою лють. Наслідуйте мене, чарівна жінко, і ви переконаєтеся, наскільки такі викрики підсиляють ваші емоції. Але ж... о, лукавий Боже! О, як мені хороше в цьому божественному роту, але я повинен негайно вискочити з нього... а то виллю туди своє сім'я!.. Ну ж бо, Ежені, міняйте позу; влаштуймося так, як я спланував, і пориньмо усі троє в найсолідшу млість! (Прилаштовуються).

ЕЖЕНІ. О, мій друже, боюся, що зусилля ваші будуть марними. Невідповідність у розмірах надто велика.

ДОЛЬМАНСЕ. Щодня я протикаю гепи куди меншим дітям; ще вчора цей прутень за якісь три хвилини позбавив цноти семірного хлопчика... Будьте мужні, Ежені, будьте мужні! ЕЖЕНІ. Ой-ой! Ви мене роздирате!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Обережніше, Дольмансе. Не забувайте, що я за неї відповідаю.

ДОЛЬМАНСЕ. Лоскочіть її добре, пані, тоді вона менше відчуватиме біль. А втім, уже по всьому, і він занурився по саму шерсть.

ЕЖЕНІ. О, небо! Це було не так легко... Подивіться, любий друже, я вся мокра від поту... Ой! О Боже! Ніколи ще не терпіла я такий гострий біль!..

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ну ось, моє золото, ти вже наполовину втратила цноту, ти вже почасти жінка. За таку славу не шкода трохи й помучитися. Але хіба мої пальці антрохи не пом'якшують твого болю?

ЕЖЕНІ. О, чи змогла б я витерпіти, якби не вони?.. Лоскочи мене, ангеле мій, лоскочи!.. Я відчуваю, як непомітно біль переходить у насолоду... Пхайте його, Дольмансе, пхайте! О, я вмираю!..

ДОЛЬМАНСЕ. О, святий Прутно! О, прокляття! О, троедушний Боже! Міняймо позу, а то не витримаю... Вашу гепу, ласкава пані, прошу уклінно, і негайно розташовуйтеся, як я велів. (Усі розташовуються, і Дольмансе провадить). О, сюди увійти значно простіше... Як легко він проник досередини... Але ваша геп, пані, не менш гарна і не менш чарівна!..

ЕЖЕНІ. А я правильно розмістилася, Дольмансе?

ДОЛЬМАНСЕ. Чудово! Ця гарненька, маленька цнотлива пучка так ніжно пропонує себе мені. Я знаю, що я зловмисник, що я правопорушник; такі принади — не для моїх очей! Але бажання дати цій дитині перші уроки хоті переважили в моїй душі всі інші міркування. Я хочу, щоб вона дійшла, щоб випустила свій сік... я хочу вичерпати її, виснажити, якщо це можливо... (Лижі її обцілює).

ЕЖЕНІ. Ой, помираю від утіхи, ой, більше не можу!..

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. А я дійшла!.. ой, ой, ой! Штовхай його, Дольмансе, штовхай!.. Ой, я готова!..

ЕЖЕНІ. І я, моя любя, і я!.. Ой, Боже, ой як він мене висмоктує!..

ЧОЛОВІКИ. 1992 р. Олія, полотно. 120×150.

Володимир ПАНИЧ лише шість років тому закінчив Київський художній інститут. Та його творчий набуток вимірюється не одним десятком полотен, за якими постає неординарна особистість. Людина з власними поглядами і на колір, і на сучасників, які набувають у його роботах дещо незвичного вигляду. ...Невеличка майстерня в центрі Луганська. Господар трохи іронічний і дещо самовпевнений. І мені захотілося попросити його про те, чого не люблять ні художники, ні поети: прокоментувати власні роботи.

— Володимире, чому ви розлучили своїх «Чоловіків» і «Жінок»? Це ж не природно.

— Тут просто відсутня заключна робота триптиха. Але візьміть замість неї «Гру в зелену стрічку» — зміст той же. Так що в мене все нормально.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Лайся ж, ма-ла хвойдо! Лайся!

ЕЖЕНІ. Ой, прокляття, ой, додох-жу!.. Ой, я готова!.. Яка знемога, яка солодка млість!..

ДОЛЬМАНСЕ. На пост! Ану на свій пост, Ежені! А то я стану жертвою всіх цих перестановок! (Ежені змінює позу). О, як добре! Я знову в своїй першій норі... Розсуньте свої сідниці, пані, щоб я міг лизати ваше кружальце — ой, як мені цього хочеться!.. Як люблю цілувати гепу, в якій ти щойно побував!.. О, дайте, дайте мені полизати її до-скочу, поки моє сім'я бризкатиме в гепу вашої подруги... Чи повірите, пані? Цього разу він увійшов без труднощів!.. Ой, як мені добре, як солодко! Ви не уявляєте, як вона його здавлює, як стискає!.. Святий, розпусний Боже, скільки втіх! О, кінець, я більш не годен стримуватися... Моя сперма пішла... Ой, помираю!..

ЕЖЕНІ. І я помру з ним разом, люба подруго, клянусь тобі, що помру!..

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ой, пустунка! Ой, шельма! Як швидко вона до цього звикла!

ДОЛЬМАНСЕ. Я знаю безліч дівчат її віку, яких ніщо в світі не примусило б гратися в інший спосіб; перші зносини мають вирішальне значення; як тільки жінка спробує цієї втіхи, вона вже не хоче думати ні про яку іншу... О, небо! Я геть виснажений. Дайте мені дух перевести, бодай кілька хвилин. ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ось які вони, чоловіки, моя любовно! Вони й дивитись на нас не хочуть, коли їхню хіть вдоволено; з почуття знемоги народжується почуття відрази, а відразу переходить у зневагу.

ДОЛЬМАНСЕ (холодно). О, як ви мене образили, жінко божественної краси! (Обіймає і ту, і ту). Вас обох створено для поклоніння, байдуже, в якому стані перебуває чоловік, котрий вами милується.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Зрештою, утішся, моя Ежені; якщо вони привласнили собі право нехтувати нас, тому що вони вже вдоволені, то чи не володіємо ми схожим правом зневажати їх, коли вони не вміють удовольнити нас, як нам хочеться. Скажімо, Тіберій страчував на Капрі тих, хто служив його пристрастям⁴, але й Зінгва, африканська цариця, теж наказувала вбивати своїх коханців⁵.

ДОЛЬМАНСЕ. До таких надуживань, зрештою, цілком пов'язаних, ніколи не повинні вдаватися люди нашого кола. «Вовки вовків не їдять», — каже приказка, і при всій своїй простоті вона справедлива. Не бійтеся мене, мої любі подруги, я не здатний на такі жорстокі вчинки. Не виключено, що я навчу вас творити зло, але сам ніколи не зроблю вам нічого поганого.

ЕЖЕНІ. Ой, ні, моя любя, я за Дольмансе ручаюся: ніколи він не стане зловживати правами, які ми самі йому надали. Воно ж видно, що йому притаманна порядність *пройдисвіта* — а це порядність найнадійніша. Але нагадаймо професорові про його принципи і, поки ми достатньо збуджені, вернімося, я вас прошу, до великого задуму, який запалив наші серця.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Отакої, мала шельмо, то ти досі про це думаєш? А я гадала, що то в тебе лише на мить зашумувало в голові.

ЕЖЕНІ. Це шире прагнення, яке давно визріло в моєму серці, і я не знайому радості, аж поки його не здійснию.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О гаразд, гаразд! Змилюйся над нею — згадай, що вона твоя мати.

ЕЖЕНІ. Чудове звнання!

ДОЛЬМАНСЕ. Дівчина має рацію — хіба ця мати думала про неї, коли народжувала її на світ? Мерзотниця просто трахалася, бо знаходила в цьому втіху, але про те, що внаслідок таких розваг у неї з'явиться дитина, вона й духом не помишляла. Хай Ежені робить, як їй заманеться. Надамо їй цілковиту волю і вдовольнімося тим, що наперед забезпечимо її виправдальним документом, підтвердивши: хоч би до яких крайнощів дійшла вона в цьому напрямку, вона ніколи не буде винна в жодному злочині.

ЕЖЕНІ. Вона мені неависна, вона мені брідка, тисяча причин виправдовують мою зневагу. Я повинна забрати в неї життя, хоч би чого це мені коштувало!

ДОЛЬМАНСЕ. Ну, гаразд, якщо твоя рішучість незламна, ти доб'єшся свого, Ежені, присягаюся, що доб'єшся. Але дозволяю дати тобі кілька порад — вони згодяться тобі перед тим, як ти візьмешся за діло. Ніколи нікому не розкривай своїєї таємниці, моя любя, й обов'язково дій сама-одна. Нема нічого небезпечнішого, аніж спілкування; не довіряймо навіть людям, які начебто завжди були прихильні до нас. «Треба або не брати спільників», — казав Маккіавеллі, — або позбуватися тих, які нам прислужилися. І це ще не все: щоб успішно здійснити задум, який ти плануєш, Ежені, ти повинна прикидатися. Перш ніж віддати свою жертву на заклання, підберися до неї якомога ближче; вдавай, ніби ти її жалієш або хочеш утішити; підлецуйся до неї, розділи її тривоги, поклянися їй у палкій прихильності; навіть більше — переконай її, що ти її палко любиш, у таких випадках брехня ніколи не зашкодить. Нерон голубив Агриппіну навіть на човні, який мав піти з нею на дно; наслідуй цей приклад, застосуй усю підступність, усю обману, які здатен запропонувати тобі твій розум. У всіх випадках життя жінки не можуть обходитися без брехні, але особливо вони її потребують тоді, коли хочуть видаватися правдивими й щирими.

ЕЖЕНІ. Не сумнівайтеся, що я засвою цю науку і запроваджу її в життя. Але прошу вас, роздумайте мені детальніше, чому радите ви жінкам завжди прикидатися і вдаватися до фальші? То ви певні, що світське життя вимагає від них поводитися саме так і не інакше?

ДОЛЬМАНСЕ. Річ у тім, що я просто не знаю іншого способу поведінки, який давав би змогу чогось досягти в суспільстві. Ніхто на світі не живе правдою — ось очевидна істина, яка підтверджує, що людина просто змушена жити брехнею. Тож і скажіть мені після цього, чи можливо, щоб людина правдива й щира не зазнала краху, не з власної охоти живучи в середовищі брехунів? Але припустімо, що доброчесність і справді — як то нас переконують — цінується в громадському житті. В такому разі як не прикидатися тому, хто не обдарований ні нею, ні силою волі, ні владою — а таких людей, погодьтеся, на світі багато — як, повторюю, не прикидатися такій особі, аби, в свою чергу, відхопити якусь частку життєвого успіху, що його виривають у неї з рук конкуренти? І якщо міркувати розважливо, то чого насправді треба людині суспільній — бути доброчесною чи створювати видимість доброчесності? Можна не сумніватися, що такої видимості цілком досить; вмюючи добре прикидатися, ти зможеш домогтися всього, чого тобі треба. Крутячись серед людей, ми тільки ледь торкаємося їх, то чи нам не досить їхньої оболонки? До того ж ми повинні зрозуміти, що застосування чеснот дає користь лише тим, хто їх застосовує; інші добувають собі з цього так мало зиску, що хай навіть наш ближній і видається людиною доброчесною, нам, по суті, однаковісінько, доброчесний він насправді чи тільки таким прикидається. Зате облуда майже завжди дає змогу домогтися певного успіху; той, хто успішно користується нею, має незаперечно перевагу над партнером, який вступає з ним у ділові або інші стосунки — засліпивши співрозмовника своїм облудним «я», він легко переконує його

Хоча, траплялося, стомлений де Сад й інакше тлумачив свій творчий метод: «Говорять, що мої фарби надто виразні, — писав він, — і я зображую розпусту мерзенною. Бажаєте знати чому? Я не бажаю пробуджувати любов до пороку (...). Я зробив героїв, що стали на шлях розпусти, настільки жахаючими, що вони, звичайно, не викличуть ні жалю, ні любові. В цьому, осмислююся твердити, я більш моральний, ніж ті, хто дозволяє собі зlodіїв прикрашати... Повторюю: я завжди змальовував злочин виключно адськими фарбами; я хочу, щоб бачили його без полог, щоб його боялися, щоб його зневажали. Я не знаю іншого методу, ніж цей: показати злочин у максимальних проявах жаху; що йому притаманний».

в чому завгодно і швидко досягає своєї мети. Ну а якби я й помітив, що мене одурили, я передусім звинуватив би в цьому самого себе, і мій спокусник почувавши себе тим упевненіше, що з гордості я ніколи не пожалюся; отже, його завжди буде зверху; він матиме рацію, а я — ні; він просунеться вперед до своєї мети, тоді як я топтатимуся на місці; він збагатиться, тоді як я розорюся; одне слово, завжди стоячи на вищому щаблі, ніж я, він дуже скоро здобуде популярність у публіці, а коли це станеться, то хоч би скільки я його звинувачував, ніхто мене не слухатиме. Отож безстрашно і безперервно вдаваймося до найзухвалішої брехні; розглядаймо її як ключ до всіх милостей, до всякого фавору, до слави й до багатства і не дорікаймо собі за те, що ми когось ошукали — зрештою, слабкі докори сумління в тому, що ми вдалися до обману, завжди будуть заглушені пикантною насолодою, яку переживає кожен, кому пощастило обшархувати ближнього.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я гадаю, ми приділили цьому питанню набагато більше уваги, ніж воно заслуговує. Ежені не треба більше переконувати, вона й так настроєна рішуче, а ми її підбадьорили вже достатньо; коли трапиться слушна нагода, вона її не пропустить. А зараз, гадаю, нам слід продовжити лекції про розмаїті забаганки чоловіків у розпусних любовцях; це поле дуже широке — отож обстежмо його; ми щойно втаємничили нашу ученицю в кілька секретів з царини практики, але не варт нехтувати її теорію.

ДОЛЬМАНСЕ. Подробиці викрутасів, до яких удаються чоловіки в розпусті, навряд чи можуть бути темою навчання для такої дівчини, як Ежені, дівчини, котра не готує себе до ремесла повії. Рано чи пізно вона вийде заміж і, відштовхуючись від цього припущення, я ставлю десять проти одного, що її чоловік таких уподобань не матиме. Якщо ж матиме, то жінці слід поводитися просто: виявляти у відношенні до нього щонайбільшу лагідність та поблагливість, а з другого боку, обманювати його за будь-якої нагоди і по тай надолжувати втрачене в шлюбі. В цих кількох словах криється вся наука. Якщо ж ваша Ежені все-таки бажає трохи ознайомитися з чоловічими смаками в розпусті, то в найзагальнішому плані зведемо їх до трьох: *педерастія, блюзнірські вихватки і потяг до жорстокості*. Перша пристрасть сьогодні дуже поширена; про неї вже багато мною говорено, і тут я додаю лише кілька штрихів. Ця пристрасть поділяється на два розгалуження: активне й пасивне. Той, хто встромляє, — байдуже, чи це чоловік, чи жінка, — здійснює содомію активну; а хто тільки підставляє гену, того ми називаємо педерастом пасивним. Нерідко сперечаються, який із двох способів дає більше втіх. Немає сумніву, що більше втішається педераст пасивний, бо переживає гострі відчуття відразу в двох місцях — і ззаду, і спереду. До того ж це так солодко — змінити даровану тобі природою статі, грати роль повії, віддаватися чоловікові, що поводить з тобою, як із жінкою, називати цього чоловіка своїм коханцем, а себе — його полюбовницею! О, друзі мої, — яка то втіха! Але, Ежені, я обмежуся тут кількома порадами з окремим питань, що мають стосунок лише до жінок, які, мовби перетілюючись у чоловіків, прагнуть за нашим прикладом спізнати цієї вишуканої втіхи. Я щойно піддав вас такому нападу, Ежені, і з вашої поведінки переконався, що рано чи пізно ви досягнете визначного поступу на цій дорозі. Я вас закликаю звертати на неї якомога частіше, бо це одна з найприємніших доріг, які перетинають острів Цитери, і я анітрохи не сумніваюся, що ви послухаетесь моєї поради. Зроблю тут лише два чи три зауваження, істотні для кожного, хто сповнений рішучості заживити насолоди лише такого виду або аналогічного. Передусім з'ятемі, що, коли вас грають на содомський манер, треба, щоб хтось пестив вашого лоскотунчика; ніщо так добре не поєднується, як ці дві втіхи. Не користуйтеся біде і не втирайтеся рушником, коли готується розважатися у цей спосіб: треба, щоб щільна була розтулена, бо це розбуджує хіть, сприяє тремтінню плоті, а вона стуляється, коли занадто дбати про охайність і чистоту тіла, та й важко вгадати, як ці процедури вплинуть на почуття. Уникайте кислот, Ежені, коли ви втішаєтеся по-содомському; вони сприяють утворенню гемороїдних запалень, і вам буде боляче, коли в отвір пропихатиметься

інструмент утішання. Ніколи не погоджуйтеся, щоб кілька чоловіків підряд вивертали сім'я у вашу гепу: така суміш сперми, хоч і збуджує нашу уяву, часто буває небезпечною для здоров'я; ну а якщо ви все-таки прийняли в себе кілька вивержень, то негайно викиньте їх назовні.

ЕЖЕНІ. Але хіба не гріх приймати сім'я в гепу? Адже воно має зовсім інше призначення.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Не думай, о нерозважне дівчисько, ніби є щось погане в тому, щоб віддаватися чоловікам у такий спосіб, який сприяє відверненню потоків їхнього сімені з головного шляху, бо природа аж ніяк не заохочує розмноження. Вона його лише терпить. Отже, уникаючи запліднення, ми куди ліпше сприяємо здійсненню її справжніх намірів. Ежені, чини рішучий опір цьому занудному розмноженню і навіть у шлюбі невпинно відвертай з головного напрямку підступну рідину, плоди якої приносять нам одні прикrostі, псуєючи наші талії, притупляючи нашу хіть, завдаючи шкоди нашій красі та здоров'ю, наближаючи нашу старість. Переконай свого чоловіка, щоб він мирився з такими втратами; пропонуй йому всі дороги, які ведуть кудись—інде від храму Плодючості, скажи, що ти ненавидиш дітей, що благася, аби він тобі їх не робив. Зверни особливу увагу на ці мої останні слова, моя любо, бо, скажу тобі навпростець, розмноження людського племені викликає в мене таку відразу, що я перестану вважати тебе за подругу в ту саму мить, коли ти завагітнієш. Та раптом таке лихо станеться з тобою попри твоє ба-

жання, то повідом мене про це протягом перших сімох або вісьмох тижнів, і я влаштую так, що ти позбудишся його без зайвої мороки. Не бійся, що тебе звинуватять у дітовбивстві, цей злочин — чисто надуманий. Ми маємо повне право розпоряджатися всім тим, що носимо в собі, і, знищивши цей різновид речовини, ми завинимо проти законів буття не більше, ніж тоді, коли в разі потреби за допомогою проносних ліків очищаємося від іншого непотребу.

ЕЖЕНІ. Ну, а якщо дитина доношена?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Навіть коли воно вже народилося на світ, ми можемо при бажанні вбити його. Немає права незаперечнішого, ніж право матері розпоряджатися життям своєї дитини. Немає такого народу, який би цього права не визнавав, воно засноване на засадах розважливості.

ДОЛЬМАНСЕ. Таке право дароване нам від природи. Воно незаперечне. Його було відкинуто, коли утвердилася релігійна система світогляду — абсурдна в самій своїй суті. Ідіоти, які вірують у Бога, будучи переконані, що своє існування ми завдячуємо тільки Йому і що як тільки ембріон визріває, його одухотворює крихітна душа — Божий дар, — ці йолопи, повторюю, звичайно ж, мусили дивитись на знищення цього малого створіння як на страшний злочин, бо, згідно з їхніми уявленнями, воно вже не належить людям. Це створіння Боже, воно підлягає Богові — тож чи можливо розпоряджатися ним, не вчинивши злочину? Та після того як світільник філософії розгнів п'яному омани, після того як люди відкинули вигадку про божественне походження всього сущого, після того як, краще пізнавши закони і таємниці фізики, ми розвинули засади світоутворення і тепер цей чисто матеріальний механізм не видається нам чимось незвичайнішим, ніж проростання пшеничного зерняти, ми перестали приписувати природі хибні закони, породжені людською уявою. Ми значно розширили сферу застосування своїх прав і нарешті усвідомили: нам дозволено забирати те, що з'явилося на світ супроти нашої волі або внаслідок прикрої випадковості, і неможливо вимагати від хай там якого індивіда, щоб він став батьком або матір'ю, якщо він

цього не хоче; і не станеться великої різниці на землі від того, буде там однією такою істотою менше чи більше, і, коротко кажучи, ми можемо вважати себе повними господарями цього шматочка плоті, одухотворений він чи ні, з не меншим проявом, ніж ми володіємо нігтями, що їх зрізаємо зі своїх пальців, коли нам треба, пухлинами, що їх видаляємо з нашого тіла, або рештками перетравленої їжі, які видаляємо з кишечника, бо все це належить нам і тільки нам, і ми повні власники всього того, що з нас виходить. Ви вже досить розвинулися, Ежені, і знаєте, який мізерний вплив справляє на земне життя вбивство тієї чи іншої людської особи, тож вам неважко буде збагнути, що так само

незначні й наслідки всякої дії, пов'язаної з дітовбивством, хай навіть його вчинять щодо істоти, яка вже мислить. Отже, немає сенсу до цього вертатися; ваш витончений розум доповнить мої аргументи. Вивчення історії земних народів, давши нам упевнитися, що такий звичай повсюдно поширений, остаточно переконає вас, що тільки недоумки можуть осуджувати дію, до якої ставляться байдужісінько і природа, і людське суспільство.

ЕЖЕНІ (спершу до Дольмансе). Я нездатна висловити, наскільки слушними здаються мені ваші докази. (Далі звертається до пані де Сент-Анж.) Але скажи мені, моя любо подруго, а сама ти користувалася коли-небудь засобом, яким пропонуєш поділитися зі мною, щоб знищити в собі плід?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Двічі і щоразу з великим успіхом; але мушу тобі признатися, я випробувала його лише на початку вагітності, тоді як

дві з моїх знайомих жінок удавалися до нього посеред терміну, і вони мене запевнили, що в них це вийшло так само легко. Отже, в разі доконечної потреби покладися на мене, моя любо дівчинко, але закликаю тебе ніколи не потрапляти в становище, за якого така потреба виникне, — це буде найнадійніше. А зараз вернімося до розповіді про подробиці ризиків утіх, які ми пообіцяли відкрити цьому дівчиськові. Розповідайте далі, Дольмансе, ми з вами дійшли до блюзнірських фантазій.

ДОЛЬМАНСЕ. Гадаю, Ежені вже позбулася релігійних упреджень і внутрішньо переконана, що всі так звані «об'єкти» поклоніння йолопі не мають аніяйменшого впливу на хай там що. Ці фантазії настільки позбавлені змісту, що, по суті, можуть морочити лише зовсім юні голови, для яких поєднати будь-які пута — велика втіха, щось подібне до маленької помсти, що розпалює уяву і протягом кількох хвилин може правити за розвагу. Та для людей поважного віку, котрі мали час і нагоду здобути справжню освіту й переконатися в нікчемності об'єктів, для яких ідоли, що їх ми висміюємо, правлять лише за жалюгідні символи, для таких людей ці солодкі радощі, як мені здається, стають прісними і холодними. В очах філософа осквернення святих мощей, святих образів і облаток, святого розп'яття нічим не відрізняється від зруйнування поганського капища. Відтоді як ми прирекли на зневагу ці бридкі іграшки людської уяви, слід про них забути і більше ними не перейматися. І варто про них згадувати лише з метою богохульства — не тому, що воно має стосунок до реальності, бо якщо Бог не існує, то який сенс його хулити? Але річ у тім, що, промовляючи брутальні, лайливі слова в сп'янінні плотської насолоди, ми здобуємо втіху, а слова блюзнірські впливають на уяву особливо гостро. Не слід нічого шадити; слід оздобити ці слова найбарвистішими виразами і прагнути, щоб вони шокували того, хто їх слухає, якомога сильніше; бо шокувати людину надзвичайно приємно — в цьому невеличкий триумф для нашої гордині, якого аж ніяк не слід нехтувати; признаюся вам, дівчата, це одна з моїх найвитонченіших і найпотаєм-

ГРА В ЗЕЛЕНУ СТРІЧКУ. 1990 р. Олія, полотно. 35х50.

— «Гра в зелену стрічку» — це оргія?
— Хто як зрозуміє. Я не знаю правил цієї гри.

— «Турнір» — це сексуальний спектакль чи боротьба за самицю?
— І те, й інше.

— «Вертикальний більярд» — це з життя нового покоління багатіїв?
— Цікава думка.

— «Хохломська частівка». Ви можете її заспівати?
— Такої не існує.

Вірніше, я придумав свою.

— «Тріумф» — чий?

— Просто. Загальний.

— «Каберне» — міфологія чи сцена із сучасного життя?

— Не знаю.

Майстрові й справді нічого, як правило, додати до вже сказаного на полотні. Та й чи треба?

Сергій ЧИРКОВ

ніших насолод, мало знайдеться духовних утіх, які більше збуджували б мою уяву. Спробуйте цього засобу, Ежені, і побачите, що вийде. З особливим азартом блюзніть та хуліть Бога тоді, коли перебуваєте в товаристві ровесниць, які досі животіють у п'яті забобонних вірувань; закликайте їх до гульні й розпусти; поведіться при них, як справжня хвойда, оголяйте свої перса, щоб вони їх бачили; якщо підете з ними в якесь потаємне місце, задирайте сукню до непристойності; з підкресленою безсоромністю показуйте їм найінтимніші куточки вашого тіла; вимагайте від них того самого; зваблюйте їх, повчайте, нещадно висміюйте їхні забобони; як то кажуть, залучайте їх до гриха, лайтеся в їхній присутності, як чоловік; якщо вони за вас молодші, гвалтуйте їх, розважайтеся з цього і розбещуйте їх чи то власним прикладом, чи порадами, чи хай там чим, що спаде вам на думку, одне слово, вдавайтеся до тих засобів, які вплинуть на них найпевніше. Так само розкуто поведіться і в оточенні чоловіків; проповідуйте їм безбожництво й безсоромність — і не тільки не жахайтесь вольнощів, до яких вони вдаватимуться, а й потай дозволяйте їм усе, що може їх розважити, не компрометуючи вас; дозволяйте їм себе мацати, збуджуйте їхню плотську жагу, вимагайте, щоб і вони розпалювали вашу хіть. Не вагайтеся навіть підставити їм зад; та оскільки химеричне уявлення жінок про жіночу честь спонукає їх охороняти насамперед свій парадний вхід, то у випадку спроби проникнути туди чиніть удаваний опір. Одружившись, в жодному разі не заводьте коханця; наберіть лакеїв або платіть кільком чоловікам, на яких ви можете покластися, — якщо ви дотримуватиметесь таких заходів обережності, все буде шито-криго, в такий спосіб ви й свою репутацію збережете і не дасте підстав до підозріння, і водночас матимете змогу робити все, що вам до смаку.

Продовжимо:

Втіха, приправлена жорстокістю, — це третій різновид утіхи з тих, які я обіцяв ретельно проаналізувати. Такі види плотських розваг сьогодні дуже поширені серед чоловіків, і ось аргумент, до якого вони вдаються для їхнього виправдання. Ми прагнемо гострих відчуттів, кажуть вони — це мета кожної людини, яка йде за покликом хоті, і ми хочемо досягти цього стану за допомогою найактивніших засобів. Виходячи з таких міркувань, ми анітрохи не маємо перейматися тим, приємні чи неприємні наші прийомні об'єкти, який нам служить. Ідеться тільки про те, щоб завдати по клубку наших нервів якомога відчутнішого удару; а нема сумніву, що біль розбуркує почуття куди сильніше, ніж насолода, і кінцевий струс, якого ми знаємомає наслідок знуцання над іншою людиною, призведе до істотно сильнішої вібрації, відлунуватиме в нашому організмі куди гвалтовніше, спричинить значно потужнішу циркуляцію тваринних струмів, які завдяки властивому для них у такі хвилини зворотному рухові проникнуть у нижчі сфери й негайно розпалять вогонь у органах хоті, настроївши їх на сприйняття насолоди. Спазми втіхи завжди нестійкі, а надто в жінок, коли чоловік, який їх грає, потворний або старий. Нерви в таких випадках збуджуються мало, і тоді варто внести в любовні розваги біль, який б'є по нервових сплетіннях куди відчутніше, примушуючи їх бриніти від перенапруги. Але, заперечують людям, схильним до такої практики, біль завдає прикрасі ближньому; чи милосердно мучити іншого для того, щоб здобути втіху самому? Люди-пройдисвіти дадуть вам на це таку відповідь: під час акту плотської втіхи ми, мовляв, призиваємо себе вважати за все, а іншого — за ніщо. Зрештою, кожен, хто підкоряється імпульсам природи, неминуче віддає перевагу тому, що він відчуває, перед тим, чого він не відчуває. Що нам до болю, якого ми завдаємо ближньому, зухвало заявлятимуть такі люди. Хіба ми його відчуваємо? Ні, навпаки: збуджуючи цей біль, ми себе доводимо до солодкої знемоги. Отже, чого будемо ми щадити індивіда, до якого нам байдужісінько? З якого дива ми оберігатимемо його від болю, що не коштуватиме нам жодної сльозинки, тоді як очевидно, що цей біль сприятиме пробудженню в нашому тілі гострої насолоди? Хіба коли-небудь ми дістали від природи бодай один імпульс, що спонукав би нас жертувати собою заради інших, і хіба не очевидно, що на цьому світі кожен повинен дбати тільки про себе? Ви нагадуєте

Окремого розгляду потребує мова де Сада, але не на сторінках об'ємного журналу. Пропонований український переклад «Будуарної філософії» звучить значно м'якше, ніж французький оригінал. Але й у ньому можна відчувати неповторність авторського слова, дивовижне поєднання вишуканості вельможних салонів зі стилістикою найдешевших притонів. І, що найбільше здивує, ви поступово звикнете до маркізового письма і зрозумієте, що інакше, мабуть, і не можна було писати...

Однак час для розмов про де Сада ще не прийшов. Давати спочатку дочитаємо «Будуарну філософію» до кінця.

Сергій ЧИРКОВ

нам про химеричну заповідь, яка вимагає від нас, щоб ми ніколи не робили іншим те, чого ми не хочемо, щоб інші робили нам; але цю абсурдну пораду ми завжди чули тільки від людей — і від людей слабких. Людина сильна ніколи не стане говорити такі нісенітниці. То тільки перші християни, вдень і вночі переслідувані за своє ідіотське вчення, кричали на вухо кожному, хто погоджувався їх вислухати: *«Не слухайте нас! Не здирайте з нас шкіру! Природа вимагає, щоб ми не робили іншому того, чого не хочемо, щоб інші робили нам!»* Тупі бовдурили Невже природа, яка постійно штовхає нас на пошуки насолод, яка ніколи не заохочує нас ні до чого іншого, могла б, ні сіло, ні впало, припуститися кричущої непослідовності й заявити нам, що не слід шукати втіхи там, де це може завдати прикрасі ближньому? О, повірте мені, Ежені, природа, наша єдина мати, ніколи не говорить нам ні про кого, крім нас самих; нема нічого егоїстичнішого, ніж її голос, а що звучить у ньому найнаполегливіше, найвиразніше? Свята порада, яку вона нам дає: втішайтесь і втішайтесь — коштом нехай там кого. Але ж інші, заперечать мені, можуть і помститися... То й нехай мстяться, правда завжди на боці сильного. Ось вам перший стан суспільства, в якому точиться безперервна війна на знищення слабшого; ось для якого життя ми створені і так чи так повинні до нього пристосуватися — інакше нам буде непереливки на цьому світі.

Так міркують ці люди, моя дорога Ежені, і я особисто, виходячи з мого досвіду та з моїх наукових студій, додаю до цього, що жорстокість не тільки не можна вважати вадою, а й навпаки: це найперше почуття, яким обдаровує нас природа. Дитина ламає свою іграшку, кусає грудь годувальниці, задшує свою пташку набагато раніше, аніж набуде здатність міркувати розважливо. Жорстокість визначає всю поведінку тварин, а я вже, здається, вам пояснив, що закони природи проявляються в їхніх діях куди виразніше, ніж у наших; у дикунів вияви жорстокості значно ближніші до природи, ніж у людини цивілізованої, й, отже, було б абсурдно твердити, що вона є наслідком людської зіпсутості. Вважати так — очевидна помилка, повторюю це вам не вперше. Жорстокість — невід'ємна властивість самої природи. Усі ми народжуємося з певною дозою жорстокості, яку пом'якшує лише виховання, але виховання чуже природі, воно настільки ж шкодить її священним заповідям, наскільки культура садівництва шкодить деревам. Порівняйте в своєму саду дерево, залишене турботам природи, з деревом, до якого ви доклали ваше мистецтво, обмежуючи його вільний ріст, і ви побачите, котре з них гарніше, і на власний смак переконаєтесь, котре дає добріші плоди. Жорстокість — це не що інше, як людська енергія, якої досі не спромоглася підірвати цивілізація, отже, це не вада, а очевидна чеснота. Скажіть ваші закони, ваші покарання, ваші звичаї, і жорстокість більше не приводитиме до небезпечних наслідків, бо завжди буде стримуватися тими самими засобами. Вона становить небезпеку тільки в суспільстві, де панує цивілізація, бо в ньому потерпіла особа майже завжди позбавлена або сили, або засобів, щоб протистояти нападу. І зовсім інакше проявляється вона в суспільстві, цивілізацією не спотвореному: там, якщо жорстокість застосовують до сильного, вона дістане від нього відсіч, а якщо до слабого, то вона завдасть шкоди лише створінню, яке мусить поступатися силі згідно із законами природи, а отже, діятиме в річищі цих законів.

(Далі буде)

**І Переклав з французької
Віктор АНДРІСІЇ**

¹ Див. оповідки Проконія Кесарійського (прим. автора).

² Як і Ной, Адам був лише відновлювачем людського роду. Після якогось жахливого катаклізму він теж залишився сам-один на землі. Але доноївська легенда збереглася, а доадамівська — ні (прим. автора).

³ Трохи далі цю тему буде розкрито детальніше, а поки що ми відволінемося, подавши тільки найзагальніші риси системи, яку незабаром викладемо в усій повноті (прим. автора).

⁴ Читайте Светонія і Діона Кассія з Нікея (прим. автора).

⁵ Читайте: «Історія Зінгви, цариці Анголі» (прим. автора).

СОНЯЧНИЙ НІНДЗЯ

Скидати страх
як сонячний ніндзя
скидаючись з незамкненої
вежі небес
сповзати тихо
наче нежить
і обережно
слухати як дзя—
вонить в потилицю
маслявий пес
охороняє
Королеву—суку
і дякувати місяць
за науку
з припливами пов'язаних
пожеж
із наслідками зв'язаних
причин
вповзати в душу
наче ніж у тіло
зникати вчасно
рухатись уміло
на кожне ні
відповісти авжеж
за всім спостерігати
звіддала
з'являтися
коли ще не чекають
і знати те
чого вони не знають
а знають тільки Вчитель
і маля
скрадаться крізь
бамбукове зело
і пити срібну воду
із джерельця
і тамувати ніжний сум
у серці
висмикувати тугу
як жало
дивитись тихо
в сонячне лице
спокійний як воно
сонцеподібний
в самотність золота
переплавляти срібло
незнаний непроникний
як яйце
небаченого звіра
проповзати
крізь заборони
стіни і кордони
ставати непорушним
як колона
як дерево вгинатись і рости
не їсти вічність
не змикати віч
не бути затаїтись
не дихнути
не чути болю
чути непочуте
передчувати
бачити наскрізь
чекати і очікувати
даль
яка не наближається
одвіку
ввійти як жінка
стати чоловіком
забути все
не відчувати жаль
у захваті
пам'ятати цноти лід
незайманої досі
королеви
і слухати
як зригуючи леви
невтомно у літми
шукають слід

ЕРОТИКИ

Василь
ХАЛАХУР

НЕ РОЗЛУЧАТИСЯ НІКОЛИ

не треба йти
бо тут його нема
він як в'юнок п'яний
у лоно лізе
поскоче стегна
як іржа залізо
і в темряві зникає
як мана

ЧОМУ

чому
коли вечір
так хочеться жінки
поруч
зовсім поруч
найліпше
нести її у собі
найсолідшу і найсмачнішу
не розлучатися
ніколи
чому
коли вечір
так хочеться чоловіка
поруч
зовсім поруч
затулитися ним
від вітру
і бити
байдики

ВІЧНИЙ ШАХ

Чорні починають
і
не закінчують
Білі
жінки
від них
без тям

ОПІУМ ТІЛА

Опіум твого тіла
тісна краватка
в носі
пахощі
жоржини
крислатий капелюх
тінь падає
на папір
і пише
олівцем
облич
літери незнайомого
алфавіту
позбавив цноти
все
позбавилось
сенсу
коли згадаєш

закапай на ніч
до носа
опіум
мого тіла

ДОН ЖУАН

Ночами
білими
приходять командори
ввічливо
питають
Вас звати
Дон Жуан?
Ні
мене звати
Жуан дон
взагалі
я — китаєць
висланий за часів
Мао за демографічні
збочення
Й жінок не зношу
за ноги лагідні
волосся запашне
до того ж
я погано
з ними
сплю

ТІ ХТО ТРИМАВ

Ті хто
тримав
пальцями
ящірок
кинуті напризволяще
хвости
потім беруть
обережно
і дівчатка
зволочені перса
набутий досвід
не дозволяє їм
легковажно ставитися
до того що змінюється
прямо на очах
вони тримають
знанацька
прозрівшими пальцями
прохолодні
пуп'янки дівчатка
згадуючи ящірку яка
і після того як зникла
нагадує про себе
дражливим здриганням
хвостика і
прощальним пострілом
скаламучених очей
кольору
розквітлої
пустелі

ДОБУВАННЯ ВОГНЮ

В тілі
жінки
знайшов дірку
і
довго терся
намагаючись
відтворити
процес
Добування
Вогню

Малюнок
Анрі МАТІССА

1993 ЛЕЛ

СІЧЕНЬ <div> <div>4567</div> <div>123</div> <div>8910</div> <div>111213</div> <div>141516</div> <div>171819</div> <div>202122</div> <div>232425</div> <div>262728</div> <div>293031</div> </div>	ЛИПЕНЬ <div> <div>567</div> <div>1234</div> <div>891011</div> <div>12131415</div> <div>16171819</div> <div>20212223</div> <div>242526</div> <div>27282930</div> <div>31</div> </div>
ЛЮТИЙ <div> <div>1234</div> <div>567</div> <div>891011</div> <div>121314</div> <div>15161718</div> <div>19202122</div> <div>23242526</div> <div>2728</div> </div>	СЕРПЕНЬ <div> <div>234567</div> <div>891011</div> <div>12131415</div> <div>16171819</div> <div>20212223</div> <div>24252627</div> <div>282930</div> <div>31</div> </div>
БЕРЕЗЕНЬ <div> <div>1234</div> <div>567</div> <div>891011</div> <div>121314</div> <div>15161718</div> <div>19202122</div> <div>23242526</div> <div>272829</div> <div>3031</div> </div>	ВЕРЕСЕНЬ <div> <div>67891011</div> <div>12131415</div> <div>16171819</div> <div>20212223</div> <div>24252627</div> <div>282930</div> </div>
КВІТЕНЬ <div> <div>5678910</div> <div>11121314</div> <div>15161718</div> <div>19202122</div> <div>23242526</div> <div>27282930</div> </div>	ЖОВТЕНЬ <div> <div>456789</div> <div>1011121314</div> <div>1516171819</div> <div>2021222324</div> <div>2526272829</div> <div>3031</div> </div>
ТРАВЕНЬ <div> <div>345678</div> <div>910111213</div> <div>1415161718</div> <div>1920212223</div> <div>2425262728</div> <div>293031</div> </div>	ЛИСТОПАД <div> <div>123456</div> <div>789101112</div> <div>1314151617</div> <div>1819202122</div> <div>2324252627</div> <div>282930</div> </div>
ЧЕРВЕНЬ <div> <div>789101112</div> <div>1314151617</div> <div>1819202122</div> <div>2324252627</div> <div>282930</div> </div>	ГРУДЕНЬ <div> <div>67891011</div> <div>1213141516</div> <div>1718192021</div> <div>2223242526</div> <div>2728293031</div> </div>
П В С Ч П С Н	П В С Ч П С Н

Фото Костянтина ЕГОРОВА

ЦУБО—ПРОТИ БЕЗП

Багато людей у світі ще й сьогодні вірять, що в східній медицині є щось містичне. Справді, східна медицина може вилікувати недуги навіть у тих випадках, коли західна медична наука (під цим поняттям ми маємо на увазі сучасну медицину) безсила. Але в цьому немає ніякого чуда. Мета східної медицини — забезпечити людині можливість з максимальною користю прожити життя, запобігти хворобам, поліпшити здоров'я та зовнішній вигляд.

Медицина Сходу вважає, що органічні порушення проявляють себе в певних місцях поверхні людського тіла (ці місця — точки цубо) і що натискання чи інший вид дії на них допоможуть не тільки виділити патологічні симптоми, а також привести весь організм людини в робочий стан.

Цубо—терапія заснована на науці і вже довела свою життєздатність. Вона спирається на медичний досвід трьох тисячоліть. Нею можна користуватися і в домашніх умовах.

Незважаючи на ефективність у лікуванні деяких хвороб, цубо—терапія не всемогутня. Медицина Сходу нічим не може допомогти при таких захворюваннях, як злоякісні пухлини, тиф, дизентерія, холера, туберкульоз, сифіліс, інфекційні захворювання.

Як знайти точку цубо?

Описуючи місцезнаходження цубо, користуватимемося традиційними термінами відносно вимірюван-

ня, які називаються «сун» і «бу». Один сун визначається таким чином: пацієнт, приставивши кінчик середнього пальця руки до великого, утворює немов кільце. Величина сун при цьому представлена довжиною другої фаланги середнього пальця. П'ять бу — половина суна.

Визначаючи точки цубо, використовують три методи: легеньке розтирання шкіри, м'яке пощипування та поскикування (вперед і назад) шкірної тканини і, нарешті, м'яке натискання на шкіру великими пальцями чи чотирма пальцями. Сила вашої дії не повинна перевищувати 3—5 кг, а тривалість — 3—5 сек. Ви можете бути впевненими, що точно визначили місцезнаходження цубо, якщо в досліджуваній ділянці проявлятимуться такі симптоми: больові відчуття, відсутність чутливості, озноб, почервоніння, невеликий висип, пігментні плями чи ластовиння в кількості, більшій за звичайну.

Знайшли точки цубо? Тепер починаємо масаж.

Є кілька методів масажу:

1. Розтирання.

Цей метод застосовується найширше і включає в себе такі рухи, як погладжування, розтирання та пощипування тіла. Великі зони шкіри масажують великим та вказівним пальцями рук. Важливо пам'ятати, що не можна виконувати масаж тільки кінчиками пальців. Це може призвести до саден і натирань.

БЕЗПЛІДНІСТЬ

Причиною відсутності в подружжя дітей у 40—60% випадків є чоловік.

Якщо жінка не може завагітніти, це викликано трьома причинами: нездатність до овуляції, порушення у фалопієвих трубах і аномалія матки.

У першому випадку овуляція може мати місце, але рідко, і яйце розвивається ненормально.

Крім того, можуть спостерігатися порушення в утворенні гормонів, які керують функцією яєчників.

У другому (більш поширеному випадку) — в фалопієвих трубах виникає перепона, що заважає рухові яйця по них до матки.

Третя причина — порушення перетинки матки, викликаної проникненням туберкульозних бактерій, чи аномальний її розвиток, а також наявність пухлини.

Крім цих факторів, такі хвороби, як діабет, базедова, недостатне

1. KI-16

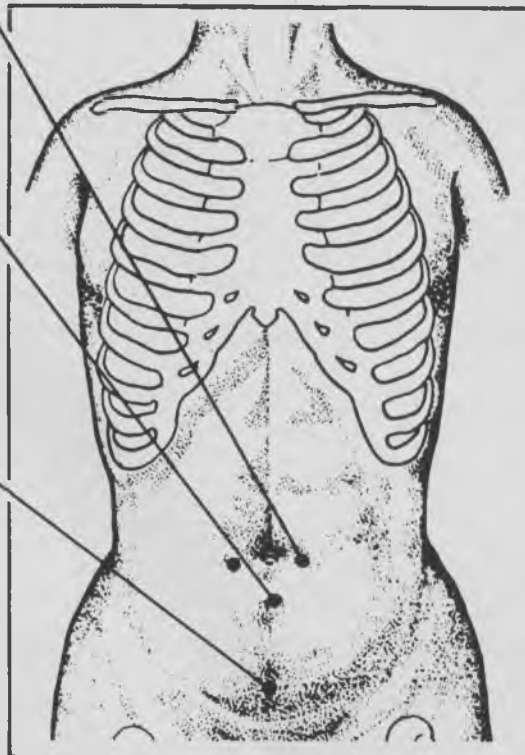
Точки, що знаходяться за п'ять сунів обабіч пупка.

2. CV-6

Один сун і п'ять бу нижче від пупка.

3. CV-3

Чотири суні нижче від пупка. 4/5 відстані між пупком і лобковою кісткою.

2. Натискання.

Долонями, великими пальцями чи чотирма пальцями натискайте на шкіру від периферії до центра тіла. Натиснули — і зафіксуйте це місце, повільно послаблюючи тиск. Сила, з якою ви це робитимете, не повинна перевершувати 3—5 кг, а тривалість — 3—5 сек.

3. Вібрація.

Долонею чи кінчиками пальців трішки натисніть на тіло пацієнта, одночасно роблячи ритмічну коротку вібрацію у тому місці, де натискаєте.

4. Постукування.

Руки беруть участь в операції по черзі. Постукування повинно бути ритмічним. Для постукування великих частин тіла з твердими великими м'язами використовують кулаки, невеликі м'які ділянки тіла масажують за допомогою різких рухів кінчиків пальців (великих) або чотирма пальцями. Постуковуючи м'які частини тіла, наприклад, живіт, складіть долоні у вигляді чашки.

5. Натискання з розтиранням.

Цей масаж виконується великими пальцями рук, вказівними та середніми. Масаж ділянок тіла між кістками та суглобами роблять кінчиками великих та середніх пальців. Рухи пальців — кругові, натискання поступово збільшується.

6. Масаж шіацу.

Шіацу відрізняється від інших систем масажу тим, що в ньому застосовується метод натискання на

точки цубо тіла пацієнта. Ефективність цього методу полягає в тому, що тут можна регулювати силу натискання на ці точки залежно від фізичних даних пацієнта.

Натискання буває легким, середнім та сильним.

1. Легке натискання з поступовим наростанням і поступовим зменшенням зусилля.

2. Швидкі легкі дотики, різко підсилюючи натискання і різко послаблюючи його.

3. Цілком природне торкання з невеликим зусиллям натискання і різким послабленням його.

Просторовий інтервал між точками натискання на тілі пацієнта, по суті, не встановлений, загальноприйнятий інтервал становить 3—5 см.

Масаж шіацу виконують долонями і пальцями рук. Дуже важливо, щоб сила натискання завжди була спрямована до центра тіла пацієнта.

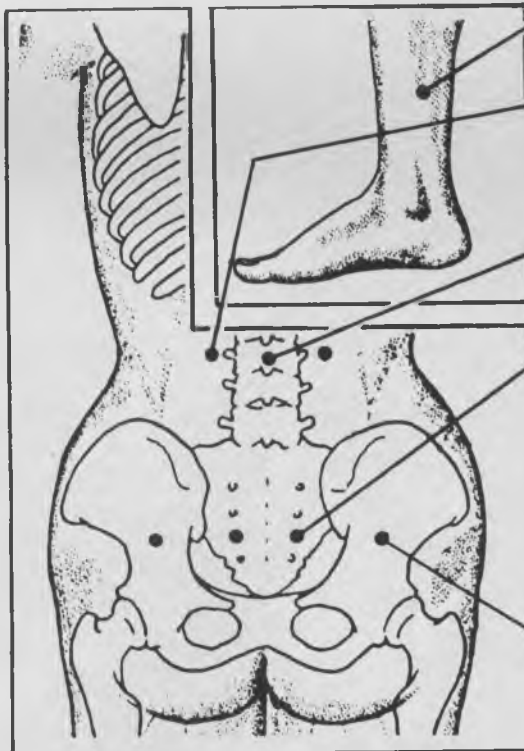
Масаж шіацу — дуже складна система, тому бажано, щоб його виконував фахівець. Він протипоказаний хворим, що мають температуру, при інфекційних захворюваннях, серйозних захворюваннях нирок, серця, злоякісних пухлинах, а також якщо шкіра пацієнта уражена опіками, виразками.

Пропонуємо вашій увазі кілька розділів з книжки професора Токійського університету Кацусукі Серідзава «Цубо. Життєво важливі точки для застосування методів східної медицини».

Переклад з англійської Володимира КУРБАТОВА

харчування та різні психологічні стреси, можуть сильно вплинути на фізіологію жінки й викликати безплідність. Не існує цубо, дія на котрі відразу виликує від безплідності й дасть жінці змогу виносити дитину. Метод східної терапії полягає в тому, щоб привести тіло жінки в добрий фізичний стан і таким чином виликувати її від недуги. На початку зробіть масаж чи шіацу в точках KI-16, CV-6 і CV-3. Потім таким же чином дійте на точку SP-6. Після цього зробіть масаж чи шіацу в цубо BL-23, GV-4, BL-33 і BL-48. Якщо причина безплідності відома, можна застосувати медичні чи інші способи лікування, проте, коли подружжя не здатне мати дітей з невідомих причин, допомогти може терпляче й наполегливе слідування курсу східної терапії.

4. SP-6

На внутрішньому боці гомілки, три суні вище щиколотки.

5. BL-23

Один сун і п'ять бу обабіч хребта, нижче від спинних відростків другого поперекового хребця, що знаходиться на рівні міжків ребер.

6. GV-4

Між точками BL-23 і нижче від спинних відростків другого поперекового хребця.

7. BL-33

П'ять крижових хребців зливаються і утворюють задню стінку тазової порожнини. Чотири пари цубо (BL-31-34) знаходяться поряд з отворами обабіч верхніх виступів цих хребців. Пара цубо BL-31 знаходиться на рівні верхнього крижового хребця, а інші розташовані нижче за зростаючим порядком номерів.

8. BL-48

Три суні з обох боків від хребта, нижче від другого крижового хребця.

«ЕРОТРЕК» —
сторінка для читачів:
і тих, хто хоче
випробувати себе
в еротичному фото чи поезії,
і вже відомих фотохудожників,
яким цікаво
експериментувати, жартувати
чи плакати разом із
фотокамерою.

ВСІ НА «ЕРОТРЕК»!

2

1

Як жовта воскова свіча,
Останнім спалахом прощальним
Минає день, життя, печаль,
Чекання... Господи, востаннє
Я дожидаю в самоті
І п'ю цикуту сподівання.
Насняться сни, але не ті,
Присниться біль мого кохання,
Присниться вічна круговерть,
Безсонні ночі, твої очі...
І щось таке страшне, як смерть,
І щось таке, чого не хочу!..
А дідько пхає чарку — «пий!»
Цикуту збовтану і пінну...
А ніч така, хоч вовком вий,
Коли тебе немає, Інно...

Казкова млюсть твоїх долонь...
Не треба слів — все скажуть руки...
Обличчя спалює вогонь...
Терпи, терпи солодкі муки!
Шалій, шалій — коротка ніч,
Де все злилося воедино...
Де коси сипляться із пліч
І опадають на долину...
Чарівна ніч, казкова мить...
Дай Боже, може, не остання...
У голові шумить, шумить
К о х а н н я...

Ярослав
ШУДРАВІЙ

м. Київ

ЕРОТРЕК

Автори фотознімків:

- 1; 2 — Микола СІДАШ;
3 — Олександр СМІЛЯНСЬКИЙ;
4 — Ігор МАКСИМОВ.

РОМАН З БИКОМ

Ян ПАРАНДОВСЬКИЙ

Малюнок Пабло ПІКАССО

У колі служниць сидить добра цариця Пасіфая¹, ім'я якої означає: «Та, що світить». Жваво й весело балакають жінки про бій биків, що його незабаром влаштовує цар Мінос. Саме під той час один із царевих воєначальників повернувся переможцем з далеких країв і привіз із собою багато невільників. Якийсь дивний, варварський люд, що говорить незрозумілою мовою. Юнаки та дівчата з чудними рисами облич, білявим волоссям та блакитними очима. З них обрали найпоказніших, і тепер, під наглядом царського розпорядника ігор, навчають їх мистецтва двоюбою з розлюченим звіром. Це вимагає великої сили, гнучкості й спритності. Треба на бігу скочити на хребет бикові й встромити йому в карк гострого дротика. Кажуть, особливо відзначається у цьому дійстві одна дівчина, і така вона зграбна й прекрасна, що придворний скульптор зробить з неї чудову статуетку. Таку статуетку бажає мати цариця Пасіфая — маленьку, із слонові кістки, що зображує ту мить, коли дівчина мчить ареною на бикові, тримаючись за його роги.

Якось дивно поглядають служниці, розповідаючи про красу тієї варварської дівчини. Цариця Пасіфая бачить це, розуміє і нишком посміхається. Вона цілковито впевнена у своєму Міносі. О, та не завжди так було! Ще не так давно «солодка дівиця» Брітомартіда, улюблениця прудконової Артеміді, тікаючи від неподобної царської пристрасті, кинулась у море. І тоді вперше, а може, й востаннє, Пасіфая пустила в хід свою чудодійну силу, притаманну всьому роду Геліоса, — силу, що так допомогла її племінниці Ме-

¹ Історія, змальована у цій новелі, відбувалася на Криті. Недавні розкопки виявили на цьому острові чудовий палац у Кноссі, а цивілізацію, центром якої він був, ми називаємо нині Егейською. Як побутове тло взято життя в цьому палаці, де жінки ходили у кринолінах і де було заведено бої биків.

деї з невідомої далекої Колхиди.

Цариця Пасіфая зачарувала царя Міноса². Щось зробила, промовила якісь заклинання, спалила сяке й таке зілля — і ось чари подіяли: цар Мінос став неспроможний вступити в любовний зв'язок із жодною сторонньою жінкою. Скільки разів намагався — вилазили з нього гади мерзенні, змії, скорпіони, які, потрапивши в лоно дів, спричинялися до її смерті. Отаке втнула ревнива Пасіфая. Відтепер одна вона буде йому за коханку і за дружину, вона народжуватиме йому дітей, і будуть вони такі ж прекрасні, як і її дочка, чарівна Аріадна.

Пасіфая пишається своїм благородним походженням від променистого бога сонця. Саме в цю мить, дивлячись на згасаючі зблиски від батькової колісниці, які пробиваються навіть у її покої, вона гордовито думає, що не багато дів цієї землі можуть похвалитися таким родичем. І не відає того, що саме тепер чи не найменше викликає заздрощів. Бо над Геліосом тяжіє гнів Афродіти. Звичайно, ніхто, крім Зевса, не має влади над вогненним богом. Але на землі є його діти, на яких Афродіта може вилити свою помсту.

Отак цариця Пасіфая підпала під гнів великої богині. З вини батька, який занадто ревно оберігав подружню честь Гефеста, кара спостигне його дочку. Це справедливо і мудро. А кара буде сувора і вельми вигадлива. Рано-вранці, коли Пасіфая вийде із своєї розкішної ванни і, вбрана відповідно до свого становища, вирушить до святого гаю, дорогою її охопить почуття пристрасті, таке неподобне, що викликати жажу у прийдешніх поколінь і знеславить увесь її рід.

У тінистих долинах порослої лісами крітської Іди паслися незчисленні царські стада. Був там один білий бик, особливо гарний, дарунок Посейдона.

Між рогами мав він чорну пляму, а сам був увесь білий, як молоко. Корівки-ялівки з усього околу мріяли про те, щоб він бодай разочок скочив їм на спину. Мінос казав, що другого такого бика нема в цілому світі. Мабуть, саме такий був і отой бик, обернувшись на якого Зевс викрав красуню Європу.

Пасіфая знала цього бика і часто гладила його лиску шию. Але того дня після вранішньої купелі немовби побачила його вперше в житті. Він видався їй напрочуд голим, показним, не як бик, тварина, а як буває гожа людина, вродливий чоловік. І охопило її непоясненне почуття, заблагось їй стати коханкою того бика. Забула про своє ошатне вбрання, забула про святий гай, про своїх служниць — бігла чимдуж, аби освідчитися в коханні. Бик поглянув на неї своїми великими ясными очима, а тоді знов захопився пастися. Цариця звеліла, щоб надалі прекрасного бика пасли окремо від інших: ревнувала його до кожної телиці.

Цілі дні проводила Пасіфая біля коханого бика. Придворні дівчата не бачили її й дивувалися, звідки раптом у цариці буколічні нахили. Це навіть стало модним, і вельможні крітські дами почали гуляти полями з оберемками свіжої трави, наслідуючи в цьому царицю Пасіфая, яка своїми білими, пещеними руками сама жала для улюбленого бика молоді пагони й добірні трави.

Але були й гірші ознаки. Цариця, завжди така побожна, несподівано збайдужіла до священних обрядів. Не бачили її на релігійних урочистостях, а її власне капище, в якому вона щодня приносила жертви Великій Матері — володарці гір та лісових хашів, добрій цариці левів, спорожніло й більш не вабило око свіжими квітами.

І ще гірше. Пасіфая занедбала не тільки царські

обов'язки, а й подружні. Мінос із подивом і прикрісто виявив, що прохід з його кімнат до покоїв цариці замкнено. Бик переважив Міноса у серці Пасіфай!

Щодня рано-вранці вставала цариця Пасіфая. Купалась у теплій воді, настояній на духмяному зіллі, заплітала коси, надягала свої найкращі сукні з різноколірними шльокками, стан стягувала корсажем і з відкритими грудьми, за придворною модою (а груди в неї були розкішні), у вишуканому уборі на голові йшла до свого коханого. Дорогою виймала люстерко, поправляла зачіску, міняла місцями коштовні прикраси так, щоб коханий усе це оцінив. У гарних черевичках блукала горами і ввечері поверталася стомлена, із збитими ногами, в сукні, подертій так, що її тепер випадало хіба що віддати котрійсь із куховарок. Потім зачинялась у себе, нікого не хотіла бачити, а коли і викликала прислугу, то тільки на те, щоб звеліти зарізати ту чи ту ялівку — і то негайно! Цариця, яку роздирали ревності й невгамована пристрасть, засинала важким сном, сповненим жагучих видін і марень. Ніхто не зміг їй поради поїхати в Ахею, де тече чудодійна річка Селемн³, і досить тільки омитися в її водах, як ураз забудеш усі любовні гризоти й тугу.

Не сподіваючись нізвідки порятунку, Пасіфая вирішила звіритись єдиній людині, яка могла їй допомогти. І пішла до афінянина Дедала⁴. Відомо було, що він усе вмів: і по камінню різьбити, і водогін полагодити, і канал збудувати. Як виявилось згодом, він зумів навіть злетіти в повітря. Пасіфая зізналась йому в своїй скруті. Спершу Дедал не міг збагнути, навіщо вона про це розповідає. Цариця ж бо обіцяла йому золото й погрожувала карою, але не казала прямо, чого хоче. Та врешті дала зрозуміти, що треба зро-

бити так, щоб її коханий уявив собі, ніби вона королева. Може, спорудити щось штучне, якусь машинерію... Дедал зрозумів, кивнув головою і взявся до роботи.

За кілька днів усе було готове. Майстер доволі вправно вистругав з дерева корову і так гарно обтягнув її шкурою, що навіть найпромітніший бик не побачив би підступу. Всередині було відовбано порожнину. Пасіфая піднялася східцями і там сховалася. Корову принесли на луг і привели бика. Найстрахотливішу пристрасть, що будь-коли палила жінку зсередини, було вдоволено. Крізь дерев'яну морду підробленої корови вихоплювалися дикі зойки шаленої насолоди.

Що сталося з биком, невідомо. А Пасіфая в належний час народила чудовисько, яке мало бичачу голову, а решту тіла — людську. Назвали його Мінотавром. Він був страшенно непокріпливий і без утаву жадав людської крові. Його вбив Тесей, молодий афінський герой. А Пасіфая Мінос наказав ув'язнити. В сумі й скорботі померла дочка бога сонця.

З польської переклала
Валентина МИТРОФАНОВА

¹ Пасіфая — в інших місцях її віддавали божеські почесті. У Лаконії на її честь було зведено храм, де провіщали майбутнє людям у стані сну. Цю святиню очолювали урядовці, які бажали дізнатися про майбутнє.

² Зачарований Мінос — чари зняла з нього така собі Прокріда, віддаючись Міносові, вона в належну мить підставила йому козячий міхур і зібрала туди все гадля, яке викинула в море. Зцілений цар подарував їй пса, від котрого не могла втекти жодна дичина, та дротик, що завжди влучав у ціль. Німецький учений Рошер вбачає у цьому епізоді натяк на якусь заразну хворобу, на яку страждав Мінос.

³ ...чудодійна річка Селемн — живились пастухи на ім'я Селемни, який кохав одну німфу. Німфа відповідала йому взаємністю, але, коли минуло очарування його юності, покинула його. Селемн помер з горя. Добра богиня Афродіта перетворила його на річку з такою ж назвою. Та Селемн і в цьому образі і далі оплакував свою втрату. Тоді Кіпрійська дівка зробила йому добро вдруге, обдарувавши властивістю забувати образи. З того часу води Селемни могли зціляти любовні муки. У місті Кизіку було, кажуть, джерело, напившись з якого можна було забути кохання.

⁴ Дедал — той самий, який із сином Ікарсом здійснив невдалий політ над Егейським морем.

ЦІЛКОМ ВІДВЕРТО!

Часом кожному чоловікові буває дуже корисно зробити те, чого жоден з нас робити не вміє. Тобто — подивитись на себе, на характер свій, манери й поведінку очима жінки. Краще — коханої. Дуже корисна річ. Але майже нездійсненна. Тому маємо нагоду виправити становище завдяки популярному паризькому журналові «Вандреді-Самді-Діманш», котрий спільно з інститутом Харгіа здійснив цікаве опитування жителюк Франції з різних верств населення віком від 15 років і старших. Тема опитування: «Що ви думаєте про сучасних чоловіків?»

Хоч ми ще й не французи, але чимось схожі, чи не правда? Принаймні вуса у них ростуть там, де і в нас, а наші вимоги до жінок нічим не відрізняються від їхніх. Отож подивимось, що їхні жінки про них думають. Може, й нам згодиться.

1. «ВОНИ ПИШАЮТЬСЯ СВОЇМИ ДОСЯГНЕННЯМИ»

Що, на вашу думку, чоловіки цінують у собі найбільше? (Кількість відповідей всюди — у відсотках)

- Професійні успіхи 40
- Зовнішність, власні фізичні дані 18
- Людські якості 17
- Мужність 16

2. «ПЕРЕДУСІМ — ІНТЕЛІГЕНТНІСТЬ»

Чим вас найбільше приваблює чоловік?

- Інтелігентністю 31
- Гумором 28
- Загальною культурою 21
- Галантністю 18

3. «УСІ ЧОЛОВІКИ — ЗВЕРХНІ»

Що, на вашу думку, є найбільшою чоловічою вадою?

- Почуття власної переваги 47
- Люблять хизуватися 12
- Брак інтуїції 12
- Прагнення влади 11
- Лицемірство 8

4. «ЯКІ У НИХ ОЧІІ»
Що у зовнішності чоловіка приваблює вас передусім?

- Погляд 48
- Хода 34
- Руки 5
- Голос 4

5. «НАДТО ЕГОЇСТИЧНІ»
Який найбільший недолік чоловіків у житті?

- Егоїзм 40
- Лицемірство 12
- Лінощі 9
- Боягузтво 7

6. «СЕКС — НЕ НАЙГОЛОВНІШЕ»
Для вас чоловік — це передусім...

- Щастя 26
- Сім'я 18
- Безпека 17
- Батько моїх дітей 15
- Сексуальний партнер 2(1)

7. «ВІН СТАВ ДОМАШНІМ»
За останні роки чоловіки значно змінилися. В чому найприємніша для жінки зміна в чоловіках?

Вони допомагають у хатньому господарстві 42

Вони не дивляться на жінку, як на річ 25
Вони більше дослухаються до жінок 12

8. «НЕ ВИКЛИКАЮТЬ БАЖАННЯ МРІЯТИ»

У чому полягає найприкріша зміна в чоловіках?

- Вони втратили ввічливість 45
- Вони не викликають бажання мріяти 16
- Менше поважають жінку 15
- Втратили ініціативність 12
- Вони менше жадають жінку 3

9. «ГЕТЬ-ЧИСТО ТЕЛЕМАНИ!»
Що найбільше дратує вас у повсякденному житті?

- Повернувшись додому, одразу сідають до телевізора 20
- Не слухають жінок 19
- Байдикують удома 17
- Втратили щирість 16

10. «ЩОБ ВІДЧУВАТИ СЕБЕ КОХАНОЮ»

Навіщо потрібний чоловік у житті?

- Щоб відчувати себе коханою 44
- Він дає відчуття безпеки 27
- Щоб позбутися самотності 11
- Щоб мати дітей 10

11. «ВОНИ ЗАРОБІТЧАНИ»

Що, на вашу думку, чоловіки роблять найкраще?

- Заробляють гроші 28
- Доглядають машину 21
- Упадають за жінками 20
- Мріють 17

12. «НЕВИПРАВНІ ЛОВЕЛАСИ»
У чому чоловіки досягають найбільших успіхів у царині кохання?

- У залицянні 25
- У мистецтві кохання 18
- У пестоцях 11
- У вмінні добитися побачення 7
- У вмінні перервати стосунки 6
- У вмінні обійняти і поцілувати 5

13. «ПОГОВОРИТИ Б...»

Чим би ви хотіли зайнятися з чоловіком?

- Поговорити 32
- Посміятися 19
- Кохатися 15
- Відпочити у вихідні 15
- Зайнятися спільною улюбленою справою 13

14. «НАДТО ПОСПІШАЮТЬ У ЛІЖКУ»

За що ви найчастіше докоряєте чоловікам у ліжку?

- За брак пестоців 37
- За надмірну поспішність 27
- За брак уяви і фантазії 19
- За брак мужності 2

15. «ТІЛЬКИ Б

НЕ П'ЯНИЧКА!»

Що для вас неприйнятно в чоловікові?

- Пияцтво 28
- Те, що він б'ється 25
- Те, що він обманює 22
- Те, що він припиняє кохатися зі мною 2

16. «АЛЕ БЕЗ НИХ ВАЖКО...»

Що може замінити чоловіка?

- Дитина 32
- Сім'я 19
- Робота 17
- Випадкові зв'язки 14
- Друзі 9
- Хороші книги 4

Від себе ж додаю, що такі і кортить мені прокоментувати результати цього опитування, — та все ж утримаюсь. Утримаюсь — бо ж французьки віддають перевагу інтелігентності чоловіків, а інтелігентна людина мусить вчитися робити висновки самотужки. Чого всім і зичу наостанку!

ЛЕЛЬ-статистик

Як казав хтось із жартівників, кохання — то така хвороба, яка минає, коли хворі довго лежать у ліжку. В цьому жарті, як і в будь-якому іншому, є чимала частка правди. В нашому випадку — на превеликий жаль. Тому що переважна більшість чоловіків просто ігнорують проблеми оргазму. Ігнорують, бо не знають про них.

«Про які, власне, проблеми йдеться? Адже практично ніхто з чоловіків навіть і не замислюється про те, як вони кінчають і чому вони кінчають. Якщо проблем з еякуляцією немає, то й оргазм без проблем!..»

Чую, чую ваші вигуки. І згоден, проблем немає. Особливо, якщо ви займаєтесь самозадоволенням або знайшли собі невивагливу жіночку на автовокзалі. Але, здається, ми про кохання говоримо, чи не так?.. А коли так, то слід подумати і про кохану, в даному разі — про свого сексуального партнера. А от вона, жінка, має вельми великі проблеми із своїм оргазмом. Та найчастіше винні в цьому саме ми, чоловіки! Хоч як прикро, але це так!

Тому краще розберімося все ж таки з цими проблемами.

Жіночий оргазм був предметом численних наукових суперечок аж доти, доки його не дослідили американці У. Мастерс і В. Джонсон (колись я ще розповім детальніше про їхні надзвичайно цікаві дослідження). І отоді стало зрозуміло, що жінки (ви вже хлопці, вибачайте) сексуально більш висока стаття. Вони здатні на те, про що нам годі й мріяти. Приміром, досягти стількох оргазмів, скількох схочуть, — п'яти, десяти, п'ятдесяти і навіть ста під час однієї зустрічі з коханим чоловіком.

Утім, спершу потрібно з'ясувати, що таке оргазм жінки? Потрібно — оскільки сам знаю молодих чоловіків, які цілком щиро вважають, ніби жінки відчують те саме, що й вони.

І НАЩО МИ ЖІНКАМ?

Мовляв, якщо у мене відбувається під час оргазму еякуляція, а потім треба трошки перепочити, то і в жінки щось має бризнути — і можна спати. Насправді ж з фізіологічної точки зору жіночий оргазм являє собою серію ритмічних скорочень м'язів тазового дна — піхви, матки, промежини. Звісно, ніяка рідини при цьому не виділяється.

Ще одна (чи не найголовніша) відмінність жіночого оргазму. Найбільше задоволення чоловіки відчувають під час першого оргазму — він найінтенсивніший і найрадісніший. Здається, вібує кожна клітинка тіла, чоловік прагне визволення не менше, ніж усі народи Південної Африки разом узяті, — і здобуває його на вершині раювання. Перша еякуляція містить найбільшу кількість сім'яної рідини, вона вилітає під таким тиском, що жінка дістає насолоду, відчуваючи чоловіче завершення. Другий, третій чи будь-який наступний оргазм уже не можуть дати чоловікові такого сильного відчуття, яке дарує перший.

А тепер, як справжній чоловік-мазохіст, мушу нагадати, що жінка може відчути стільки оргазмів, скільки їй заманеться. До того ж її оргазми найчастіше щодалі збільшуватимуться — приміром, третій її оргазм приємніший за перший, а сімнадцятий ще кращий. Жінки також здатні до багатооргазмових переживань — тобто, просувачись до другого оргазму, вони продовжують відчувати вплив першого. Про що ми — знову ж таки! — можемо тільки мрі-

яти. Я ще не втомив вас остаточно? Тоді ознайомтеся ще з такою суттєвою науковою інформацією: жіночий оргазм триває значно довше за оргазм чоловічий!..

Не можу сказати, що я надто жорстока людина. Ні. Але правда життя змушує мене сісти за кермо асфальтоукладника, врубати максимальну потужність і розчавити чоловіче самолюбство об дорожнє полотно — факти змушують. І знаєте, до чого? Ніколи не повірите! Але насправді сексуальні дослідження доводять, що наймогутнішого оргазму жінки досягають внаслідок мастурбації!!!

Тепер дам вам час обдумати наведену інформацію і замислитись над питанням, яке автоматично випливає з усього мовленого вище: навіщо ми їм взагалі потрібні?..

Подумали?.. Шкода, якщо ні. Не треба поспішати, оскільки нічого нового я не скажу, а те, що скажу, ви маєте зрозуміти самотужки: лягають вони з нами в ліжко тому, що для жінки кохання — самоцінне. Воно вище за будь-які інші емоції чи переживання. Особиста симпатія для жінок — над усе. Якщо ми, примхливі чоловіки, можемо миттєво розвернутися на сто вісімдесят градусів і почувати за першою-ліпшою привабливою спідничкою, то жінка передусім прагне знати, поважати, кохати того чоловіка, з яким лягає в ліжко. Власне, хоч як би там воно було, жінка робить нам подарунок, який не зрівняти навіть із золотими каблучками з діамантами, якими ми їх не так уже й часто тішимо. Відчуття

близькості, ніжності, чуттєвості і кохання набагато вагоміші для жінок, аніж ті кнопки оргазму, які вони можуть натиснути і без нашої участі.

Але тут я мушу повернутися до початку і попередити: не слід вважати, ніби жінку задовольнить саме кохання без оргазмів! Сучасні жінки небезпідставно розраховують і на перше, і на друге. Хай навіть оргазм цей буде не такий потужний, як той вибух, що його може відчути жінка в хвилини самозадоволення...

Втім, що значить «хай»?.. Утім-то й річ, що справжній чоловік мусить навчитися дарувати жінці не тільки кохання, але й найвищу втіху від кохання. Спеціальних шкіл, в яких навчають цього мистецтва, поки що не створено, але жодна жінка не сприйме всерйоз ваші послання на цей прикрий факт біографії нашої країни. А відтак спробуймо згадати те, що ми вже знаємо, і застосувати свої знання на практиці.

Отож — жіночий оргазм викликається стимуляцією індивідуальних ерогенних зон, серед яких найчастіше «вибуховою кнопкою» стає клітор. Але (нагадую ще раз!) усе це спрацьовує за умови емоційного піднесення. Тобто, якщо жінка готова кохати вас. Часом жінка може панікувати, що їй не пощастить швидко збудитись і досягти оргазму. Слід зрозуміти її стан, оскільки й вас можуть відвідувати подібні думки: чи пощастить піднести своє знамено й утримати його досить довго на гідній висоті? Тому не шкодуйте часу на пестощі й ніжні слова, навіть якщо вони триватимуть п'ять, десять, п'ятнадцять хвилин. Тривалий початок — не ознака байдужості. В цьому ви самі переконаєтесь уже за кілька хвилин, коли ваша кохана скине з себе пута комплексів. Адже на її здатності відгукуватися на пестощі чоловіків можуть позначатись вельми численні фактори, серед яких найприкріші такі:

— жорстоке виховання, ➤

← яке сформувало в жінці ставлення до сексу як до чогось «брудного й гидкого»;

— невміння розслабитися через хибні уявлення про жіночу гордість, про пристойність і непристойність у коханні;

— невгамовні думки на зразок: «А чи правильно я поведусь в цій ситуації?» або «Як би вчинила на моєму місці мама?»;

— найрізноманітніші побоювання (зокрема, страх небажаної вагітності);

— вона вже звідала на досвіді невмілості чоловіків, відтак побоюється, що ви теж виявитесь сексуальним «спринтером»... Тому варто згадати полінезійців, які, попри власну неосвіченість, давненько зрозуміли: щоб дерево запалало, його треба довго терти в долонях. А ваша кохана — не дерево, правда ж? Та й ви чимось відрізняєтесь від полінезійців. Тож будьмо ніжними й терплячими.

Такі не надто темпераментні жінки часто не досягають оргазму без додаткового стимулювання ерогенних зон. Під час статевого акту вони прагнуть активнішого подразнення клітора, глибшого введення чоловічого члена у піхву. Самі лише фрікції, як правило, не викликають у них оргазму. Якщо чоловік поспішив, внаслідок чого вже відчув оргазм, а жінка ще ні, він мусить продовжити стимулювання ерогенних зон жінки, навіть якщо не дуже й хочеться.

Тут важливо зрозуміти, що для досягнення оргазму величезного значення для жінки набувають зовнішні фактори. Приміром, неприємності на роботі, втома, хвороба дитини — все це може суттєво знизити сексуальність жінки, відтак досягти оргазму їй буде надзвичайно складно. Навіть такі незрозумілі (з погляду чоловіків) речі, як незвична обстановка, неможливість прийняти душ, запах алкоголю, можуть спричинити ваше фіаско як чоловічини. Зважте на це!

Отже — ще раз: не поспішайте все скінчити! Одна з найбільших чоловічих помилок полягає в тому, ніби чоловік і жінка мають відчувати оргазм одночасно. Дурниці! Оскільки жінка мультиоргазмозна і кожний наступний оргазм дарує їй більшу насолоду, ніж попередній, ви повинні обдарувати її оргазмом два, три, п'ять, десять разів, перш ніж дозволити собі скінчити. Ви можете сказати вголос: «Я так кохаю тебе, що більше не маю сил терпіти!» — і це викличе її оргазм, але насправді ви ще можете терпіти, можете стримувати свою еякуляцію, можете! І чим глибшим буде її задоволення, тим радісніше вам буде нарешті «розрядити» свою зброю.

І це, можливо, єдиний спосіб не втратити жінку як сексуального партнера. Інакше не дивуйтеся, якщо вона охолоне до вас.

ЛЕЛЬ-сексолог

Малюнок
Олександра МІХНУШОВА

ЗАЛОЗА ЧОЛОВІЧОГО НАСТРОЮ

І знову змушений повернутися до не надто веселої теми, оскільки молоді чоловіки практично нічого не знають про передміхурову залозу, або ж простату, а відтак і не приділяють їй уваги. Та, дізнавшись, починають тремтіти від жаху.

Спочатку — приємні новини. Надійшла інформація, нібито ізраїльські лікарі винайшли доволі простий і надійний засіб боротьби з простатитом — простатотермію. Подорожуйте, звісно, поки що зберігаються в таємниці, але надія з'явилася. Принаймні у

тих, хто страждає на цю хворобу і на імпотенцію.

Втім, який зв'язок між простатитом і імпотенцією? З таким запитанням ми й звернулися до кандидата медичних наук Валентина РУБАНОВИЧА.

— Простатит і імпотенція? Варто передусім розібратися в термінології. Імпотенція — головна причина, яка змушує чоловіків звертатися до сексопатологів. Але це не діагноз, швидше — зневажливий ярлик. Імпотенція може бути наслідком найрізноманітніших захворювань, тому правильніше було б говорити про якісь сексуальні порушення.

ЯК БОРОТИСЯ З ПОТОПОМ?

Сподіваюсь, справжні чоловіки вже відвідали Храм протилежної статі й ознайомилися з перспективами жіночого плачу. А несправжнім і нецікавим, які й кроку не ступлять туди, де «стороннім заборонено!», все ж порадиж теж прочитати «Не золото, а блищить».

Прочитали? Тоді ходімо далі, оскільки кожному з нас рано чи пізно доводиться опинятися у ситуації, коли жінка невимовно плаче. У ставленні до жіночого плачу чоловіки досить чітко поділяються на дві групи. Представники першої, називаючись на жіночий потоп, миттю згадують легендарного Ноя і відчують нестримне бажання наслідувати його приклад — сісти у ковчег (у трамвай, в автомобіль, в літак) і поспу-

ти кудись якнайдалі, хоч на гору Арарат. Чоловіки ж другої групи кожен жіночу сльозинку сприймають як докір на власну адресу, відтак їх криза постійне відчуття вини, що аж ніяк не зміцнює стосунків з жінкою.

Цілком розумію, що розгубитися в такій ситуації може кожний чоловік: кохана плаче! Але тепер, коли ви маєте певну інформацію про жіночий плач, час уже зрозуміти: сльози — не тільки смертельна жіноча зброя, але й емоційна розрядка для жінки. Може, вона зовсім і не збирається вас убивати (принаймні цього разу), а просто в неї «поповзли» колготки, зламався ніготь або ось-ось настане той момент, котрий буває щомісяця. Не

А простатит — це різноманітні запальні процеси в передміхуровій залозі, від яких страждає переважна більшість усіх чоловіків. Можна навіть сказати, що простатит — найпоширеніше чоловіче захворювання. Його появі сприяють застійні явища тазових органів. Тобто хвороба може бути обумовлена гіподинамією, вібрацією, яку викликають постійні поїздки в автомобілі; перерваними статевими актами з метою запобігання вагітності; штучним подовженням тривалості статевого акту завдяки вольовим зусиллям; хронічними запорами, хворобами прямої кишки, тривалим статевим утриманням тощо. Ці причини викликають застійний простатит. Процес ускладнюється, коли в залозу потрапляє інфекція, — а потрапити вона може під час ангіни, при зубному карієсі, та найчастіше інфекція проникає через

сечівник при гонорей та інших статевих інфекціях. Передміхурова залоза (простата) — важливий орган, який бере участь у статевому житті чоловіка. Різні порушення її діяльності можуть негативно позначитися на чоловічій сексуальності. Французи взагалі кажуть, що простата — залоза чоловічого настрою. І це насправді певною мірою відповідає дійсності — але тільки почасти! Існує думка, ніби простатит неминуче призведе до статевих порушень і що статеві порушення — наслідок простатиту. Але найчастіше такі думки хибні. Як свідчить статистика, лише 18 відсотків хворих на простатит втратили здатність до сексуальних контактів. Важко сказати, хто перший висловив думку, ніби простатит і статева слабкість — чи не синоніми. Але мені відомі численні випадки, коли так звана «гадана

імпотенція» виникала у чоловіків внаслідок неправильного (а часом і непотрібного) лікування. Натомість відомо, що чимало хворих з розгорнутою картиною хронічного простатиту без будь-яких проблем виконують свій подружній обов'язок. Разом з тим у деякого навіть найнезначніші початкові застійні явища в залозі порушують одну з трьох складових статевого циклу чоловіка: бажання статевої близькості (лібідо), напруження статевого органу (ерекція) і тривалість статевого акту, що має завершуватися сім'явиверженням (еякуляцією). Варто пам'ятати, що статева слабкість найчастіше ґрунтується на психічних факторах. Якщо чоловік боїться «осоромитися» або перевантажений якимись виробничими проблемами, то про нормальну ерекцію годі й думати, поки не буде усунено

саме психічні проблеми. Хронічний простатит не винний. Фактами доведено, що сексуальні порушення є таким своєрідним феноменом, який не може бути наслідком лише однієї якоїсь хвороби чи навіть суми хвороб. Отож — простатит треба лікувати. Але наслідки цього захворювання драматизувати не слід.

треба одразу вважати, ніби це ви щось не те сказали, зробили або забули — причина її сліз може бути зовсім в іншому. Більше того — вона може плакати навіть тому, що відчула себе щасливою! Тому не слід зразу накидатися на жінку із запитаннями, що ви такого зробили. Не переконуйте її, буцімто ні в чому не винні (як все одно не повірю). Краще просто підійти до неї і заспокоїти. Допоможіть їй відчути себе жаданою і коханою. Просушіть її слези поцілунками й обійміть міцніше. Скажіть їй, що немає у світі нічого важливішого, ніж її щастя. І терпеливо вгамуйте цей потоп. Шість хвилин в середньому — не так уже й багато, правда ж? Але може статися, що причина її сліз — саме ви. Якщо самі цього не розумієте, то спробуйте з'ясувати, що ви зробили. Якщо ви справді «проколотися», захищайтеся, обіцяйте все

виправити, просіть у неї прощення і намагайтеся з'ясувати, чому вона плаче, чим викликані її слези. Інакше ви ризикуєте наразитися на ситуацію, коли вона змушуватиме вас страждати будь-якої миті, досить лише їй пустити слезу. Чим ризикує чоловік у подібній ситуації? Усім! Щонайменше — ви втратите кохання і з другої групи чоловіків миттєво перекинетесь до першої (добре, якщо встигнете зібрати валізу, бо більшість тікає в самих шафках). Чи сподобається вам, коли жінка застосує-таки свої слези як зброю? Коли плакатиме, щоб натиснути на вас? Плакатиме, щоб приховати свої помилки? Щоб нічого не робити?.. Плакатиме, плакатиме, плакатиме... На щастя, таких жінок не дуже багато. Але є. Як перебороти Плаксу? Один з найефективніших засобів — розреготатися їй просто в залите слізьми обличчя.

Так, розреготатися! Наслідки такого вчинку бувають дуже різноманітними — від істерики до каструлі з борщем, яка летить у вашу голову. Але **плакати** вона припинить! Жінки такого типу неспроможні усвідомити, як ви можете реготати з неї в такому стані, відтак шок угамує потік сліз. Інший спосіб — плакати разом з нею. Не обов'язково це спрацює з першого разу, але якщо вона постійно не матиме можливості тиснути на вас, оскільки ви — такий же плаксивий, як і вона, жінка може сховати свою зброю. Бо не спрацює. А ж плаче вона тільки тому, що спрацює! Можна, звісно, бризнути на неї водою. У відповідь можна дістати ляпаса, але знаю щасливців, яким так удавалося відучити жінку від боротьби з використанням сліз. Однак увага! Перш ніж застосувати такі екстраординарні засоби боротьби з

плачем, переконайтесь, що жінка справді використовує свої слези тільки для того, щоб викручувати вам руки. Якщо її слези щирі, якщо вона справді чимось засмучена, ваш регіт або склянка води в обличчя викличе в жінки думку, що ви просто нечула тварина. Що аж ніяк не сприятиме вашим стосункам. Та пам'ятайте: якщо ви постоїте спокійно, якщо вона дістане змогу плакати за будь-якої нагоди (і без неї також), то можете збирати валізу. Або принаймні придбайте плащ, оскільки щоразу, сказавши їй «ні», ви опинитесь під дощем сліз.

ЛЕЛЬ—
метеоролог

МАЛЮНКИ НА ПАРКАНІ

Відпочивали на курорті шахтар, академік і партійний працівник. Позналилися з жінками.

Шахтар день залицявся, двадцять — кохався. Академік двадцять днів залицявся і один день кохався.

Партпрацівник день кохався, а двадцять днів умовляв, щоби нікому не розповіла.

— Ви давали об'яву, що пропонуєте напрокат боксера-медаліста?

— Ми. Заходьте.

— Спасибі. А він у вас, сподіваюся, породистий?

— Ще б пак! Всі документи в порядку.

Призер усіляких оглядів і змагань.

Медалей — ціле намисто. На жаль, вимушені віддавати напрокат. Що не кажіть, а кіло м'яса на день йому дай.

— Звісно, в наш час утримувати такого. Злий?

— Взагалі, не дуже, але вчасно не нагодуєш — готовий розірвати на шматки. А вам навіщо? Дачу стерегти?

— Звідки в мене дача? Адже я одиначка, без чоловіка живу. Одна радість. Ваш боксер потрібен мені, так би мовити, як мужчина. У мене — дівчинка, у вас — хлопчик. Планова в'язка. У нього як, послід був?

— Авжеж, і не раз. Усі в батька.

— Отже, як належить: аліментного — вам, решту — мені.

— Навіщо ж? Усіх можете залишати собі. Нам лише гроші.

— І скільки ж ви хочете?

— Тисячу на добу. Годівля, зрозуміло, ваша.

— Тисяча... Чи не забагато?

Савелій ЦИПІН

— Такса така. Дорого — шукайте дешевше. Он їх на подвір'ї скільки вештається. А за такого молодця...

— Гарзд, я згодна.

— Тільки, будь ласка, гроші наперед.

— Оце вже ні. Зробить свою справу — тоді.

Сьогодні забрати можна?

— Хоч зараз. Якщо вам не важко, зачекайте на вулиці. Я його зберу.

Клієнтка спускається вниз і прогулюється вулицею. Хвилин через десять із під'їзду виходить кремезень років під сорок, з валізкою.

— Ви чекаєте боксера?

— Я.

— Ходіте.

— Куди? Він що у вас, не вдома?

— Боксер — це я.

— Ви?!

— Майстер спорту з боксу. На рингу я вже своє відмажав, залишився без професії, а жити ж якось треба. Ось я і...

— Гм... Оце сюрприз. Знаєте, я якось не чекала. І це в моєму віці. Гадала, вже все, «отцвели уж давно хризантемы в саду». Гм...

Ну, гарзд. Пішли.

— Одразу до вас?

— Спочатку на ринок. По м'ясо.

— Василю, ти обіцяв на мені одружитися.

— Мало що я на тобі обіцяв.

Юнак допоміг дівчині вийти з автобуса.

— Ви такий люб'язний, — сказала вона. —

Можу вам якось віддячити?

Той запропонував зайти у під'їзд. Та зробивши своє, пожалкував:

— Якби я знав, що ви дівчина, я б не поспішав.

— О, якби я знала, що ви не поспішаєте, я б і колготки зняла!

Жінка прочиняє двері до лікаря:

— Пробачте, у вас не залишилися мої плавки?

— Пташечко, це кабінет стоматолога, а не гінеколога.

— Ну то й що? Всі чоловіки однакові!

— Готуйтеся стати батьком, — сказала секретарка спочатку директору, а потім і його заступнику. Керівники й вирішили на час вагітності відправити спільну коханку в тривале відрадженьня. Згодом директор відправив заступника поцікавитися, як ідуть справи. Той за кілька днів надіслав телеграму: «Народилася двійня. Моя дитина померла».

Зустрілися два приятелі.

— Вчора зустрів у трамваї твою дружину. Вона мені такого анекдота розповіла, що я ледве з ліжка не впав!

Малюнки Юрія КОСОБУКІНА

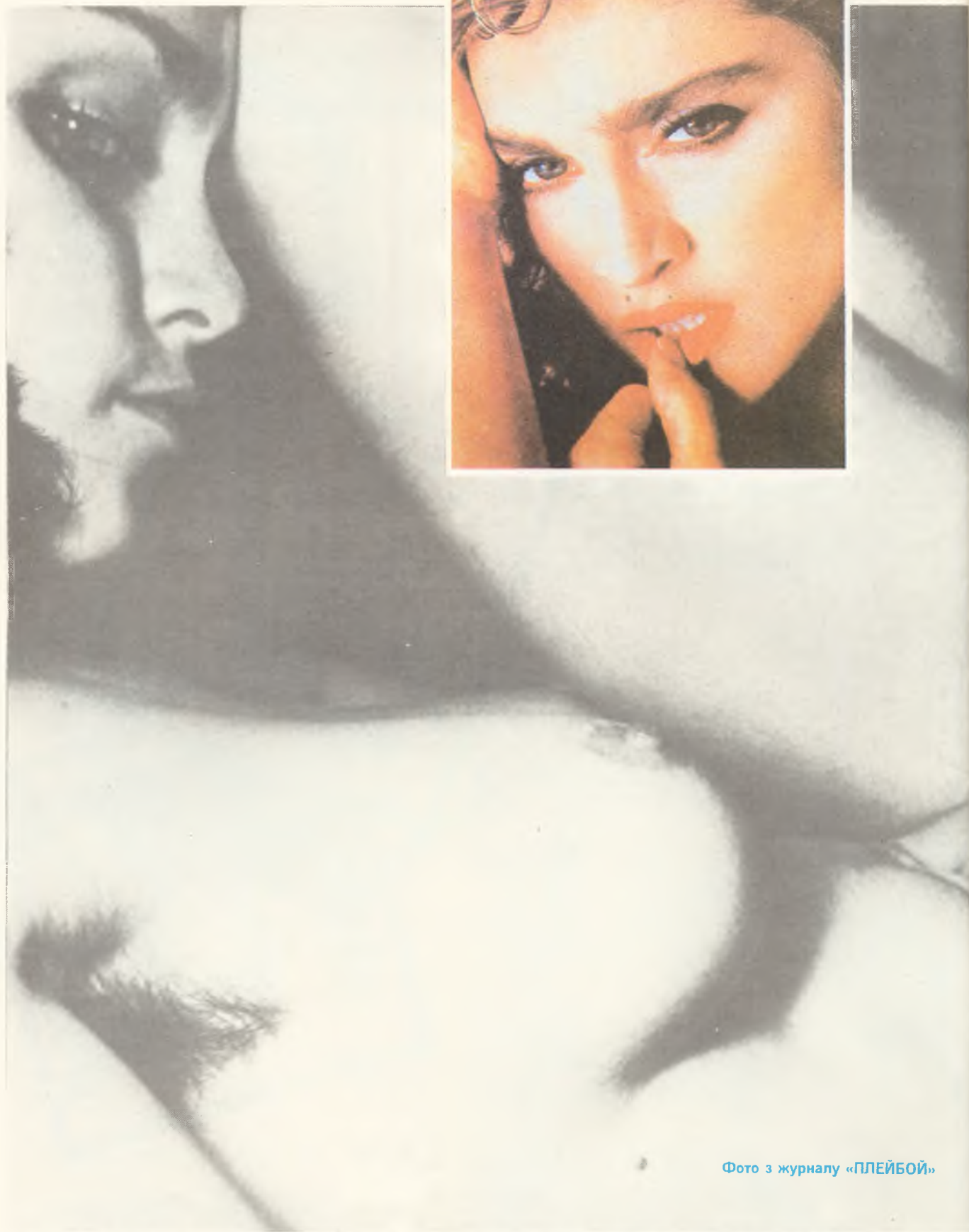

Фото з журналу «ПЛЕЙБОЙ»

ХТО І ЯК ЇСТЬ ЯБЛУКА?

Ви ще пам'ятаєте, як Єва з біблійної легенди пригостила Адама не тим яблуком?.. Із цього, власне, все й почалося. Минають тисячоліття, але те канонізоване яблужко від яблунки недалеко падає. А де воно впало, там — перші зітхання під місяцем, зірвані з вуст поцілунки, палкі аж до полум'я обійми, відкриті прабабцями й прадідусями пестощі й любові, від яких Земля обертається швидше, аніж... яблуко в руках Єви. Втім, не яблуком єдиним живе сучасна людина. Меню інтимностей для двох значно розширене цивілізацією, винахідливістю хлопців та рішучістю дівчат. І коли двадцять років тому вокаліст легендарної групи «Лед Зеппелін»

Роберт Плант заспівав в одній «фруктовій» пісні: «Я хочу, щоб ти взяла мій лимон і вичавила до останньої краплини», — ніхто про селекцію плодово-ягідних культур, на чому свого часу проколовся знаний Іван Володимирович Мічурін, і не подумав. Але думки нас не цікавитимуть. До цікавості деяких читачів ми згрупуємо — молодіжне слово, чи не так? — окремі, але спільні за тематикою факти. За ними — прості й життєрадісні речі: «зірки» ласують яблуком, в одних випадках залишаючи, в інших — навіть не залишаючи недогризка. Словом, Єво, це на твою честь друкується оця невеличка лірична балада про справи амурні тих, чий прізвища у більшості з нас на слуху.

ГОЛОС НЕ РОЗДЯГАЄТЬСЯ!

Мерайя Кері — «платиновий голос Америки», як називає цю 23-річну співачку світова музична преса після видання на фірмі «Коламбія» двох багатомільйонних за тиражами альбомів — «Мерайя Кері» (1990) та «Почуття» (1991). Природа обдарувала її не тільки фантастичним голосом на п'ять октав, але й витонченою вродою: 176 см, кароока, русава, струнка, довгонога, сексуальна. Словом — чудова комбінація вартістю в мільйони доларів.

Вона народилась і виросла в розлученому подружжі, а нині мешкає з матір'ю Патрісією — до речі, співачкою «Нью-Йоркер-опера». І байдуже, яку пісню Мерайя бере до свого репертуару, — всі вони стають хітами. Як наслідок — вона володарка двох премій «Греммі» (музичний відповідник премії «Оскар» у кінематографі), має мільйони доларів на банківсь-

кому рахунку та силу-силенну жертв у подружньому житті. Втім, власне серце, наче оте знамените райське яблужко, Мерайя ще п'ять років тому подарувала Томмі Моттолу. Як це сталося?..

Молода дівчина працювала кельнеркою в одному з нью-йоркських барів, до якого заїхав пропустити скляночку сухого продюсер корпорації «Сі-Бі-Ес». Вони розговорилися. З'ясувалося, що Мерайя трохи співає і має кілька номерів на демонстраційній касеті. Томмі Моттол узяв касету послухати — хіба ж можна відмовити такій вродливій дівчинці? Дорогою, вже в машині, він поставив касету на магнітофон — хоча до того часу ніколи дилетантів не слухав... Почуте вразило Томмі ще більше, ніж краса дівчини.

Ніколи ще продюсер «Сі-Бі-Ес» не гаяв так свого автомобіля! Коли він вско-

НОЧВИ

Кореспонденти незалежної агенції НОЧВИ (НОВИНИ ЧИ ВИГADКИ) цілком ексклюзивно повідомляють!..

ХОЧУ ДО ЕСКІМОСІВ!

Англійські вчені, вивчивши чи не всі світові мови, дійшли висновку і одноставно заявили, що найввічливішою мовою володіють ескімоси, які живуть у Гренландії. В їхній мові немає не тільки жодної лайки, але відсутні взагалі будь-які слова, котрими можна образити людину. Тепер жінки, які скаржаться на брутальність сучасних чоловіків, знатимуть, де на них чекають ніжні розмови!

СКІЛЬКИ КОШТУЄ СЕКС?

Ідеться, звісно, не про тарифи «нічних метеликів», а про цілком законне подружнє життя. Натомість маємо конкретні й офіційні розцінки, які встановив суд французького містечка Сент. Так-так, саме суд змушений був дати відповідь про вартість статевого контакту в подружньому житті. Сталося так, що місцевий лікар неправильно застосував лікувальний препарат для виправлення вад геніталій одного із своїх пацієнтів. Внаслідок помилки ескулапа подружня пара втратила на два з половиною місяці можливість кохатися — відтак і подала позов до суду. Застосувавши дані статистики, які свідчать, що середня французька пара

кохається раз на тиждень, суд ухвалив: невдаха—лікар має сплатити подружжю 3300 франків компенсації. Тобто по 300 франків за кожну втрачену подружжю можливість зайнятися сексом. Залишається тепер тільки скористатися офіційним валютним курсом на Україні, щоб визначити: що дорожче — наймати повію чи одружуватися?

МЕНШУ

З ДВОХ БІД

обрав 28-річний житель міста Х'юстон (штат Техас), засуджений за зґвалтування тринадцятирічної дівчини. З двох можливих за вироком суду покарань — кастрація чи 99-річне ув'язнення — гвалтівник вибрав перше. Тут же знайшлися критики такого рішення суду, оскільки злочинець, на їхню думку, з двох бід вибрав меншу. Вони аргументували свою позицію тим, що кастрація ще не гарантує втрату здатності до ерекції, відтак гвалтівник може знову вчинити такий же злочин. Утім, «дамоклів меч» 99-річного ув'язнення висітиме над злочинцем протягом десятирічного випробного строку.

ВЕНЕРИЧНІ ПРИСТРАСТІ

вирували, виявляється, і в творчості популярного колись ВІА «Пісняри». Ще не втрачена можливість пошукати в батьківському архіві платівку, де записано пісню «Вологда», і послухати грандіозний хіт

чив до бару і побачив, що Мераяя продовжує обслуговувати клієнтів, а не втекла до якоїсь іншої звукозаписуючої корпорації, він зітхнув полегшено. Щастя пливло в його руки, тримаючи у своїх татцю із спиртними напоями. Водночас купідон стрелив з лука, Томмі Моттол похитнувся і... закохався в усе, що стосувався Мерайі: в її вроду, голос, витонченість, шарм... В усе!

МАДОННА ОГОЛЮЄТЬСЯ

Десять років тому Мадонна-Луїза-Вероніка Чікконе (1961) фотографувалася для журналу «Плейбой». За цей час відбулись деякі зміни — відтак мега-"зірка" американської популярної музики вирішила освіжити пам'ять постійних передплатників журналу і прихильників еротичної фотографії, продемонструвавши, що має що носити навіть у тому випадку, коли нічого на себе не надягає.

Так спалахнув черговий скандал, у головній ролі якого знову опинилася та сама секс-бестія італійського походження з Детройта. Цього разу вона шокувала читачів німецького часопису «Штерн». На обкладинці одного з торішніх номерів з'явилася повністю оголена МАДОННА, але в такому собі кінохарактері «а ля Бріджітт Бардо». Більше того, на деяких знімках співачка рішуче сидить на колінах американської моделі Наомі Кембелл.

Зйомки відбулися в Майамі й урєальніли найпотаємніші еротичні фантазії численних шанувальників вокальних чеснот співачки. Що констатують фахівці? Заняття шейпінгом пішли Мадонні на користь: вона має прекрасне, гарно збите тіло, на деяких фотках — просто божест-

І не помилився. Коли торік журнал «Плейбой» запропонував молодій американській співачці два мільйони доларів за знімки в костюмі Єви і з яблуком у руці, Мераяя Кері відхилила пропозицію: подібної реклами вона не потребує. Та й узагалі — збиралася пошлюбити в той час Томмі Моттола, бо тільки йому може продемонструвати ще щось цікаве, крім демонакasetи. Що саме?.. Таж яблуко, звісно!

венна. Деякі чоловіки, які саме того дня блукали одним з пляжів Флориди, на деякий час втратили здатність вимовити хоч слово, та згодом оговтались і розповіли найближчим приятелям таке!.. Ох, чом ми там не блукали?..

Кілька місяців тому в котрійсь з українських газет я прочитав заяву однієї з наших доморожених попелюшок, мовляв, «мені Мадонна не конкурентка». Але за чванькуватим лементом української зоряної порошокинки я так і не зрозумів: чи вона ще співає, чи вже вважає, що можна відтепер тільки плескати язиком?..

Утім, як виявляється, в музичній індустрії замало мати голос — гарне тіло теж не зашкодить. Що й довела, зокрема, популярна співачка Лайза Стенсфілд, чий голос тепер кожний з бажаючих може самостійно видобути з її тіла: адже останній сингл-диск Лайзи запакований в обкладинку, яка демонструє красиве тіло авторки, котра потопає в квітах. Дихає в спину Мадонні й інша італійська конкурентка — Дебора Бландо, яка мешкає в Бразилії, але атакує Америку власним дебютним альбомом «Інша історія» та... чудовими еротичними знімками.

ДЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ДЕКОЛЬТЕ?

Порівняти двох славних «зірок» світової популярної музики, одягнених в однакові секс-костюми та хореографічно оздоблених провокаційними танцями «піп-шоу», ми мали змогу кілька місяців тому. МАДОННА, про яку ми вже згадували, та австралійка «американського розливу» Кайлі МІНОУГ (1968) з'явилися на телеекрані майже водночас. Дивлячись на першу — тамуєш подих. Друга ж викликала переважно позіхання і бажання відійти до сну. Це попри те, що сценічні костюми Кайлі робив шалено популярний проектант моди Джон Галліано, а весь (не надто обтяжливий) гардероб вилився ви-

конавиці у 15 тисяч фунтів стерлінгів.

Роздекольтована ззаду і спереду американська Мадонна викликає напруження чоловічого ества у мільйонів фанів планети. Натомість її конкурентка з Австралії чомусь не справляє подібного ефекту, хоча віднедавна вдягається в атласні ліфчики, демонструє іншу спідню білизну, яку раніше бачили тільки завсідники «секс-шопів», і навіть демонструє голі сідниці. А ефекту — немає.

Чому, запитаєте, такі нищівні рецензії на еротичні шоу Кайлі Міноуг — адже дівчина мила? А річ у тім, що в Мадонні еротика від Бога, тоді як у красуні з кра-

їни кенгуру еротика... від Мадонни. Тож і відзначає англійська преса, рецензуючи недавні концерти Кайлі на островах: багато Мадонни в іміджі австралійської співачки. А це глядачами в залі сприймається, як тампекс у недільному пудингу. Міміка, сценографія, провокаційні жести, драматургія виступу, — все «косить» під ту (!) дівчину, яка навіть у костюмі Єви залишається цнотливою. Нічого не вдієш — навіть стриптиз, продемонстрований на одному з лондонських концертів, не зміг збити оскомини, яку викликають «піп-шоу» Кайлі Міноуг.

Батьки, які відвідували ті концерти, пережили шок. Підлітки ж були в захваті. Колишній партнер молоді артистки за

телесеріалом «Сусіди», яким дебютувала в кінематографі Кайлі Міноуг, відомий американський виконавець Джейсон Донован теж відвідав один з лондонських концертів, але... змушений був приклеїти бороду та насунути капелюх на самісінькі очі. Певне, для того, аби не згоріти з сорому на місці. Подейкують, що Кайлі сьогодні вже остаточно позбулася комплексів і позувала гола не тільки своєму приятелеві, лідеру групи «Інєксес» Майклу Хатченсу («То він показав мені, чим я мушу стати, аби не залишатися маріонеткою»), але і якийсь австралійський фотоагенції. Що ж, незабаром подивимось, хто кого перекусить на сторінках «Плейбоя».

середини 70-х років:
«Пісма лично на почту пишу.
Словно я роман с продолженьем пишу.
Знаю точно, где мой адресат:
В доме, где резной палисад...»
Цей шлягер написав для «Піснярів» поет Михайло Матусовський.
«Где ты, моя темноглазая, где? В Вологде!»
А трохи згодом: «Вижу алые кисти рябин,
Вижу, вижу дом ее номер один...»
За словами колишнього барабанщика «Піснярів» Олександра Демешка, на той час у Вологді існував один-єдиний будинок № 1, де «резной палисад», і називався він «Обласний шкірно-венеричний диспансер № 1».
Нині навряд чи можна встановити, хто вона, та «моя темноглазая». Та зрозуміло одне — вміли жартувати радянські поети, і ніякий застій їм не заважав!

А ЙОГО КОХАНКА — ЧЕРВОНА

Коханка відомого англійського композитора, гітариста і співака Кріса Рі (1951) — червона. Вона — не з молодих, місцями навіть заяложена. Її звуть, як відомо музичним оглядачам, «Фендер». Під час торішнього турне «Нейкед Тру» («Гола правда»), яке передувало виходу в світ чотирнадцятого альбому майстра «Ауберг» (1991), вона навіть демонструвала стриптиз. Але не соло, а в парі з Крісом.

Кріс Рі познайомився зі своєю обраницею ще 1983 року. Як зізнався в інтерв'ю англійському журналу «Мюзіш» 41-річний гітарист і співак, якого тривалий час називали «англійським Брюсом Спрінгстіном»: «Багатьма шлягерами я завдячую саме їй. Вона — кохана гітара «Фендер» — є моїм талісманом у житті».

На сцену Кріс Рі завжди виходить у зім'ятих штанах і в картатій сорочці. У міському натовпі нікому й на думку не спало б, що то — зірка світової популярної музики, чії альбоми — навіть дебютний «Хоч би що подіялося з Бенні Сантіні» (1978) — стають в Європі «золотими» платівками. На перший погляд може здатися, то — якийсь комівояжер, котрий з рідного Мідлсбурга мандрує у справах автостопом. Та послухайте лишень, як і що він грає на своїй червоній гітарі!

До речі — ще одна деталь з особистого життя довершеного гітариста. Навколо-світня траса «Голої правди» стала першим туром, в якому Кріс Рі не супроводжували його дружина Джоан та дві доньки: Джулія та Джоєфіна (останній присвячено однойменний суперхіт артиста, пам'ятаєте?). А от інший надпопулярний шлягер Кріса Рі — «Жінка в червоному»

(1987) — присвячений саме коханці. Хоча ніякого відношення до сексу й не має. Адже йдеться в ньому про надійну супутницю, з якою останні десять років гітарист не розлучається, — легендарну гітару фірми «Фендер».

Можливо, то лише ілюзія, ніби зразковий голова сім'ї під час перерви між концертами обнімає тільки свою гітару. Натомість достеменно відомо, що час від часу він сідає у літак і вирушає до рідного Мідлсбурга, щоб провідати сім'ю.

Така от повчальна історія, в якій є стаття, хоча й немає сексу.

Дідусь РУ

АУКЦІОН

Володимир ПАНИЧ (Луганськ)

Умова участі художників у рубриці «Аукціон»
читайте на стор. 17.

ХОМЛОМСЬКА ЧАСТІВКА, 1989 р. Олія, холст, 70х70.

ТРУІД, 1992 р. Олія, холст, 120х120.

КАСТЕЛ, 1992 р. Олія, холст, 140х160.

"НО Я ДОЛЖЕН ЖЕНИТЬСЯ..."

(КОХАННЯ
В ЖИТТІ
ШЕВЧЕНКА)*

Романічна біографія Шевченка різко поділяється на дві частини: демаркаційну лінію поміж ними кладуть десять років заслання. Всупереч твердженню сучасного дослідника, що «не був ніколи і бути не міг» Шевченко «митцем легкого флірту», сучасники Шевченка й близькі до нього люди свідчать: «Ш. любив жіноче товариство і захоплювався, але не надовго» (Афанасьєв-Чужбинський). До свідчень сучасників можна і треба ставитися критично, але ж і факти не підсилюють слова цитованого дослідника. Оксана, Дуня Гашковська, чи Гусиковська, Маня, Феодосія Григорівна Кошиць — це в кожному разі не повна «статистика», не повний «донжуанський список» Шевченка; повного списку й не зберегла історія, скороминучих захоплень і навіть зв'язків було в поета чимало... Говоримо тільки про романічні захоплення і зв'язки, про епізоди, коли поет, мовлячи чийось влучним висловом, «голубом туркотів», не говоримо про «куплене кохання», що теж мало своє місце в поетовому житті, хоч і прибільшує Дорошкевич, кажучи: «відомі його бурхливі пригоди з випадковими, на гроші ласими жінками, відомі й прикрі наслідки цього в його надірваному організмі, що врешті прискорили трагічний кінець». Жодним способом Венера не прискорила трагічний кінець Шевченкового життя. До речі, й тому стилеві, як ставився Шевченко до «купленого кохання», не відповідає класифікація його жриць — «на гроші ласими жінками»...

У майстерні «великого Карла», навчаючись мистецтва, призивався Шевченко й до художнього богемства як своєрідного вияву надлюдства, але й цей вплив не вбив у молодому поетові «вміння кохати жінку, вклонятися її красі». І тут він був багато обдарований, серця горнулися до нього, і не знав поет неподіленого кохання. Епізод з Оксаною, геніально стилізований уперше у відомому вірші, що дало привід до низки не таких шасливих біографічних стилізацій, власне, не варто вважати за «перше кохання» — покликування, наприклад, кохання в ранньому дитинстві великих поетів Данте, Байрона, Гюго нічого тут не доводять... Це не означає, що нещаслива доля Оксаночки:

Помандрувала
Ота Оксаночка в поход
За москалями та й пропала... —

не забила в поетовому серці свого гострого цвяха, не поклала своєї плями на всьє життя... У цьому епізоді мав вагу соціальний момент, що й далі в різних варіаціях отруював поетове кохання.

Мало знаємо про епізод з «милою чорнобривою» Дунею Гашковською, чи Гусиковською. У Вільні чи Варшаві — не зовсім з'ясовано. Полька, швачка, мала незалежні погляди, кохання до неї вперше прокинуло в юнакові думки, що й кріпаки, мовляв, такі ж люди, як вільні... Кохання урвалося, бо наближалось польське повстання, і кріпака Шевченка пан забрав з собою до Петербурга. І більше ніж за 25 років на засланні поет бачив уві сні кохану «милу чорнобриву» Дуню...

Після Дуні знаємо сироту Маню; її кохав Сошенко, що в нього тоді жив Шевченко. Маня віддала серце поетові, приятелі посварилися, й Сошенко вигнав Шевченка зі своєї хати, та тим собі не допоміг. Маня й далі ходила до Шевченка. «Роман мав погані наслідки» для неї (Кониський, стор. 124). Скільки подібних епізодів було в Шевченковому житті, не знаємо, знаємо тільки, що жодне отаке скороминуче захоплення не перейшло в серйозну прихильність. Уперше можливість цього відчувається тільки в романі з князівною В. М. Рєпніною. Та, власне, в цьому романі не було роману. У відомому листі до Ейнара писала князівна: «Я дуже прихильна до нього і, не заперечую, коли б бачила, що він кохає, може, відповіла б йому пристрасно, але я жодної хвилини

не могла помилятися щодо цього». Чому ж, незважаючи на безперечне «споріднення їх душевних складів та спільність думок», Шевченко спромігся тільки на «братню приязнь»? Не можемо погодитися, що між князівною і Шевченком став образ Оксаночки: «Ще свіжими були пелюстки розчавленої квітки, його весняного рясту». (Зайцев, стор. 19). І думаємо, що почуття Шевченка не обмежувалися «братньою приязню», що він свідомо, зусиллям волі вбив у собі пристрасність... Не сентиментально-наївні згадки минулого («пелюстки розчавленої квітки»), а жорстокі, непереможні життєві противенства вбили можливість справжнього роману. За п'ять років перед тим кріпак, не міг Шевченко через кохання стати душевласником... Але таке формулювання, дарма що й підкреслює основну причину — соціальну беззодню, справи не вичерпує. Князівна, згадуючи про недавнє Шевченкове кріпацтво, могла обурюватися. «Яка ганьба! Якби я мала якусь владу, я знаю, що б я зробила!» Могла, заспокоюючи його після грубої образи його походження, цілувати йому руки, обнімати, зважитися «ноги йому цілувати», але який би галас зчинився у вельможному домі ліберального панакнязя, коли б князівна привселюдно виявила своє кохання з недавнім кріпаком...

Соціальні безодні засипати жодне кохання не сила. Тому поет не тільки не «зазнався», ба навіть мав мужність і силу так поводитися, що князівна «жодної хвилини не могла помилятися щодо цього» (цебто справжнього його почуття). Вона жадала кохання, щоб відповісти на нього пристрасно, а в нього була тільки... братня приязнь... Коли була в Шевченковому житті трагедія самотнього почуття, то епізод з кн. Рєпніною був її вершиною, бо тут поет найближче стояв до можливості зазнати серйозного людського почуття, вийти із самотності... Але через соціальні умови це йому не судилося...

Через два роки згодом уперше виявив Шевченко бажання знайти тиху пристань у шлюбі. Але батьки тієї дівчини, що відповіла на поетове почуття, вважали за нерівно для дочки свого колишнього «погонича»... — і теж зів'язла в довичному дівоцтві дівчина, що, скорившись батькам, не вийшла заміж. Чи серйозне було Шевченкове почуття до Федосії Григорівни Кошиць, як і що пережив поет після того, коли відмовили йому батьки, на те не маємо досить надійного матеріалу. Але зазначаємо, що досі Шевченко і в скороминучих епізодах та любовних зв'язках і в серйозному почутті не знав нерозділеного кохання, та соціальна нерівність і зазобони не дали йому одружитися... У жінці він уже шукав не тільки коханки, а й товаришки, спорідненої душі, одностудця... У першій можливості таку дружину мати він сам собі відмовив і навіки від людського ока заховав пережиту трагедію, у другій — дістав відмову від батьків коханої. Так зване «родинне щастя» Шевченкові не судилося, та поки що, мабуть, це не дуже й пригнічувало поета — він, повний сил і в ореолі поетичної слави, не міг казати й відчувати: Глокладу — це не біда! Дарма, що «бурлацтво» вже починало підточувати його душевні та фізичні сили...

Катастрофа 1847 р. на десять років викидає Шевченка із світу живих, а до життя він повертається вже дуже покалічений, душевно й фізично надломаний... В останньому періоді Шевченкового життя вже не зустрічаємо епізодів молодого, безтурботного донжуанства, їх заступає «чарівна родина m-me Гльде», а серія романів (Піунова, Долгополенкова, Полусмакова) — на 90 відсотків тільки бажання спекатися осоружного бурлацтва, тільки шукання тихої родинної пристані. Іноді навіть серйозно просто вдається до друзів поет з благанням: одружіть! «Так или иначе, но я должен жениться, а то проклятая тоска сживет меня со света» (лист до Варф. Шевченка). В історії душі людської мало трагічних зойків

* Друкується скорочено за збірником: Українська Академія Наук. Записки історично-філологічного відділу, кн. ХХІ—ХХІІ, 1928 р.

розпачливої самотності. Страшно читати, як поет, до якого колись горнулися жіночі серця, який колись не знав любовної поразки, записує до свого щоденника про своє сватання: «она, вероятно, приняла меня за помешанного или просто пьяного. Как растолковать ей, что я ни то, ни другое, что я искренний, глубоко-сердечный друг ее?» І з розпачем розуміє: «сам я этого не сумею». Щасливими конкурентами колись непереможного в коханні поета з'явилися провізори, писарі... Це врятувало поета від сумної перспективи — мати жінку Ксантипу, коли ще не гіршу. Визнаємо це всупереч жалісним вболіванням біографів з приводу того, що «Пиунова не доразвилась до розуміння високої чести сделаться супругой великого поэта Шевченко», і ще більше всупереч гнівним промовам нового інтерпретатора роману з Полусмаковою проти «обмежених міщан», що неначебто не дали поетові «знайти заспокоєння в своїй трагічній ізольованості й самотності» (Дорошкевич, «Трагедія самотнього чуття», стор. 89)...

Не заперечуючи «примітивізм мислення, класову обмеженість і міщанські забобони» Олександри Кулішевої, гадаємо, що Дорошкевичевій не пощастило довести, буцімто вона «збільшувала негативні риси Лікериної вдачі», а тому, що помічати їх почала «лише після того, як Лікера стала за Шевченкову наречену», не дивуємося в меншій мірі, навіть вважасмо за довід сердечної до Шевченка прихильності: звичайні хиби звичайної служниці могли не звертати на себе уваги, але не могли бути байдужими негативні риси Шевченкової нареченої! Але Кулішеву найкраще захищає в цій справі... лист до М. Я. Макарова: «Вы вообразить себе не можете, до чего я была изумлена не тем, что он хочет жениться на горничной, а тем, что он избрал себе в подруги Лукерию! Что на это сказать, зная отчасти очень незавидные качества, привившиеся к Лукерии, посредством ли рабства, или от рождения так испорчена. Попавшись так неожиданно в посредницы в таком важном деле и созная полную необходимость для светлых осенних дней Тараса Григорьевича в доброй преданной подруге жизни, я, несмотря на все это, считала долгом высказаться, чтобы после не упрекать себя в неискренности: и хорошее, и дурное поставила на вид; последнего было даже больше. Он говорил мне, что не преувеличиваю ли я. «Нет, я говорю Вам для того, чтобы после совесть меня не упрекала, что я, любя вас, могла что-нибудь от вас скрыть. Я не обижусь, если вы не поверите моим словам; я ее мало знаю, и, пожалуйста, проверьте мои наблюдения, расспросите у тех, которые знают ее больше меня, достойна ли она вас?» — Он очень благодарил меня и, кажется, хорошо понял, что все это говорилось искренне (по крайнему пониманию человека и желая обоюдного счастья как одному, так и другому, хотя я за него больше боюсь, чем за нее). Как она холодно приняла его предложение, хотя через час все во дворе знали от нее об этом».

Коли все розказане в листі відповідає дійсності, мусимо визнати, що делікатніше поставитися до ситуації не могла найкраща жінка... І нічого більше, ні примітивного «мислення», ні «класової обмеженості та забобонів», у цьому листі не відчуваємо. Звичайно, Кулішева не могла «оцінити Шевченкових намірів інакше, як з погляду традиційного «міщанського щастя»... Але в тому, мабуть, і було більше життєвої правди, ніж в інтерпретації шлюбних заходів поета, як «одчайдушного наміру скласти собі нове оточення, яке відповідало б його соціальній природі» (Дорошкевич).

«Я по плоти и духу сын и родной брат нашего бездельного народа», — з повним правом справедливо казав про себе поет, і щодо ідеології — вона не викликає жодних сумнівів, але ж культурно він одірвався від «бездельного народа»: знаємо, що, побачившись після довгої розлуки з родичами, —

через три години не мав про що з ними говорити.

Культурні інтереси в'язали з оточенням, чужим, ба навіть ворожим його соціальній природі, і шлюбу у тих умовах безсилий був повернути до оточення, яке їй відповідало б...

Шевченко, звичайно, оздоблював свій останній роман мрією вирвати кохану з кріпачтва, піднести її на високості справді людського життя... Але... роман неминуче йшов до поразки, «ідеал» був у даній ситуації недосяжний. Може, й через «примітивізм мислення», а може, просто непомільним жіночим чуттям, Кулішева знала... що там, де недосяжне «міщанське щастя», дуже можливе *людське* нещастя.

... Була й важливіша, внутрішня причина, що від неї самотність поета набирала рис трагічної приреченості, справді ставала трагічною: поет втратив колишню владу над жіночим серцем, і його кохання тільки лякало Пиунову, а шлюбні заходи з наміром «скласти собі нове оточення, яке відповідало б його соціальній природі», викликали підозріле побоювання Харитини: «Выкупят да и закрепостят на всю жизнь. Бог с ними!» — та близькі до них сумніви Лікери: «Чи достаточний він, чи буде сочинять, як поїде в деревню? Він і старий, і скупий, здається, така неохота їти!»

У першій половині життя (перед засланням) любовний шлях Шевченка освітлено донжуанівським умінням кохати жінку, вмінням «благати переможно», любовних поразок не знає поет... Школа «великого Карла», впливи аналогічного характеру... штовхають у бік легкодумних, скороминучих зв'язків та купленого кохання, але все згоріло запалом молодості, освітлено світлом геніальності. Не так ці впливи, як потреба мати в жінці не тільки коханку, а й товаришку та однодумця, заважають якомусь з епізодів перейти в довгий зв'язок, і Маня безуспішно вдається зі скаргою на Шевченка до Академії Мистецтв. Перша можливість серйозного роману розбивається об соціальні суперечності: тут поет показує міцний гарт душі й характеру: молодість, віра в свої сили підтримують його. Забобони руйнують першу спробу одружитися... Молодість, віра в свої сили й тут рятують від розпачу... І тут — кінець кохання переможного... Із заслання повертається людина зламана. Остобіселе бурлячтву і бажання родини досягає такої міри, що навіть дім розпусти називає він не з гірким сміхом надсади, а з лагідним гумором «чарівною родиною». Низка шлюбних заходів з удаваним (несвідомо, звичайно) коханням і без нього (хоча б епізод з Харитиною) свідчать про те, що поет втратив владу над жіночим серцем. І це, звичайно, й становить головну трагічну рису романів цієї доби, а не лукавство Пиунової, темність Харитини, зіпсованість Лікери й «класові забобони» оточення: Важко й страшно читати подробиці цих романів: «Случайно встретил Пиунову, и у меня не хватило духу поклониться ей», або тупання ногами на Лікеру з вимогою, щоб повернула всі подарунки: «Старых башмаков не оставляю тебе»... Тільки лицемірне фарисейство осудить поета, але ж як мало в цих епізодах його великої, повної любові душі! У першому періоді кохання натрапляло на перешкоди соціальні, але як кохання воно було завжди переможне, і це залишається його основним забарвленням, воно викликає тільки співчуття, ніколи — жалощів. В інші кольори забарвлено романи останнього періоду, тут уже маємо кохання безсиле, герой їх викликає жалощі, почуття не мириться з такою роллю великого Шевченка, і коли біографія його взагалі викликає велике обурення проти умов, у яких він верстав свій життєвий путь, то вона досягає вершини тут, бо саме в романах останнього періоду найголосніше промовляє безпорадний і непоправний душевний злам.

Петро ЧУБСЬКИЙ

КОХАННЯ НА ПАРНАСІ

← Портрет Л. Полусмакової. 1860. Папір, олівець.

→ Портрет А. Ускової. 1853—1854. Папір, сепія.
Агата (Аграфія) Омелянівна Ускова зрозуміла і всім серцем підтримала поета в заслання. Її чоловік, Ізраїль Олександрович Усков, командант Новолатівського укріплення, всупереч царській забороні надав змогу Шевченкові писати й малювати, листуватися, прагнув полегшити тягар муштри. В листах до Б. Залеського Шевченко писав: «Эта прекраснейшая женщина для меня есть истинная благодать божия. Это одно, единственное существо, с которым я увлекаюсь иногда даже до поэзии». «Я полюбил ее возвышенно, чисто, всем сердцем и всей благодарной моею душою. Не допускай, друже мой, и тени чего-либо порочного в непорочной любви моей». Хоча місцеві плітки порушили безпосередність цих взаємин, вони підтримували дружні стосунки й у наступні роки.

Василь РОЗАНОВ

Опале листя

Кохання подібне до спраги. Воно є жадання душі тіла (тобто душі, проявом якої є тіло). Кохання завжди — до того, чого «особливо бракує мені», спраглому.

Кохання є млість: воно *млють*; і вбиває, коли не задоволене.

І тому кохання, насичуючись, завжди *відроджує*. Кохання і є *відродження*.

Кохання є взаємне пожирання, поглинання. Кохання — це завжди обмін, — душі — тіла. Тому, коли *нічим* обмінюватися, кохання згасає. І воно *завжди* згасає з однієї причини: вичерпаності матеріалу для обміну, припинення обміну, ситості взаємної, подібності-тотожності колись закоханих і *різних*.

Ми народжуємось для кохання.

І наскільки ми не виконали кохання, ми знемагаємо на світі. І наскільки ми не виконали кохання, ми будемо покарані на тому світі.

Будь вірний людині, і Бог нічого тобі не поставить на карб за невірність.

Будь вірний у дружбі й вірний у коханні: решти заповідей можеш і не виконати.

Кохати — означає «не можу без тебе бути», «мені тяжко без тебе», «скрізь нудно, де не ти». Це зовнішній опис, але найточніший.

Кохання зовсім не вогонь (частоту визначають), кохання — повітря. Без нього — нема дихання, а при ньому «дихається легко».

Оце і все.

Основа моєї прихильності — моральна. Хоча мені все подобалося в її тілі, у постаті, в тендітному коротенькому мізинчику (напрочуд гарні руки), в «одній» ямочці на щоках (після смерті першого чоловіка друга ямочка зникла), — це було те, що тільки *не заважало* розвинути духовному коханню.

У християнському світі вже можлива тільки духовна лю-

бов, духовна прив'язаність. *Тіло як святиня (Старий Завіт)* справді вмерло, і тілесне кохання неможливе. Тілесне кохання лишилося тільки для вулиці і має вуличні форми.

Я любив її, як гріх любить праведність, і як криве любить пряме, і як інше — правду.

От чому в любові моїй є якийсь дивний «поділ». Ото він і надав їй жагучості, ридання. Ото він і зробив її вічним жаданням, без ситості і задоволення. Він виповнив її тугою, мукою і незвичайним щастям.

Запліднення дітей входить невимовним почуттям у батьків: «Ось я прикріпився до землі», «земля вродилася мені», «тепер мене із землі (планети) ніщо не зсадить», не згладить, не винищить.

Звідси обряд, пісні, квіти у всіх народів, у нас — вінчання; біла сукня, вінці на голови тих, що беруть шлюб.

Але це — глибше, це не обряд; обряд прийшов «зовсім потім» і показує не свою важливість, а *важливість того, до чого він прилучився*.

Звідси ж такі в давнину «учта відбувалася», коли молодих уже відводили до спочивальні (в Єрусалимі — до «хуппи»), і вони злягалися під час самої учти; в нас, росіян, до останнього часу виносили «на учту» і показували гостям зняту після злягання сорочку молодої з усіма знаками *його* сили та її чистоти. Але це — не «перевірка»: хіба психологія учти така, щоб «розглядати підпис на борговій розписці». Відбувалося це спочатку з наївної і відкритої радості батьків, що крові почали вже зливатися, два роди — *його* рід і *її* рід — злилися в одну річку, зрослися в один стовбур Вічного Древа; що «Дерево Життя» зробило своє і знесло це яблуко. В Андрія Т. Бологова, в його «Записках», змальовується детально це винесення сорочки молодої. У Смоленській губернії торжество омоченої сорочки досі зберігається в благочестивому простолюді, в міщан по містах і всюди по селах.

Та все це — «додалось». В останнє лежить почуття батьків,

що ніби вдруге і *повнішою мірою* народжуються у світі. Зачинання дітей є для батьків їхнє власне друге народження. Тільки-но крові — прорвавши тканини — злилися, як у батьків увиходить метафізичне знання, що від них відокремилася нитка, яка з'єдналась у вузол з ниткою, що вийшла з пуповини «когось іншого», «зовсім нового», «чужого оце *нашому* роду». Це близьке до того, як комаха-наїзник, опустивши яйцепровід, просвердлює шкіру лялечки і запускає в тіло лялечки яйце своє, з якого вилупиться «я» цього наїзника і буде жититися тілом цієї лялечки. Тільки там це — жорстоко й убивчо, а тут це — благо, сповнене любові, для насолоди «яйцекладників» і для Вічного Життя. Звідси ж такі давні звичаї: що фінікіянки виходили на берег і віддавалися чужоземцям, що припливали, тобто «як тіло лялечки», але солодко «приймали яйце «наїзника», щоб віднести його собі в дім і там народити й виростити. Звідси ж такі майже всюди в давнину наявна існуюча «родинна протистуція», яка насправді є зовсім не це гідке й грошове ремесло, але теж «прийняття до себе в дім яйця» як такої собі абсолютної світової цінності, що, по суті-бо, і є нею. Тому вона нікого не ображала, а ображала, навпаки, відмова чужоземця, подорожнього чи гостя дати яйце. «Як курка — побула добу в домі, але нічого не залишила». Це ображало, це відштовхувало, це розділяло, це вганяло людей в тугу і сльози. Навпаки, «приймаючи яйце», раділи й геготіли, як курка, що знесла яйце. Адже курка чому кричить? Та тому, що вона «принесла користь світові»; більш «не *чужа світові*»; вона кричить: «світ — *мій*», а «я — *світова*», тобто світова річ, *світова особа*; я тепер «світова істота» — «в осередочках», а не «скраєчку» (кінсьць світу).

Якщо курка відчуває, то наскільки яскравіше і сильніше відчуває людина! Діти — не вірте батькам: вони приховують. Клятий смуток схилив чоло їх-не додолу. Але це — туга часу,

і вона мине.

Підведіть очі: сонце сходить.

Сонце життя...

Сонце усмішок...

(відкриття Розанова)

Шлюб — як замок і дужка: якщо бодай трохи не підходять, то можна тільки покинути. «Відімкнути не можна», «замкнути не можна», «зберегти майно не можна», тільки покинути (розірвання шлюбу, розлучення).

Але росіяни страх як люблять зберігати майно замками, до яких дужка тільки притулена. «Злодій не злогодається і не займе». І тішається.

ШВИДКОПЛИННЕ

Не кривдіть кохання... Не утискуйте, не женіть його, не підглядайте за ним. Не вводьте наклепи на нього! Не пліткують про нього. Батьки, не кривдіть кохання своїх дітей. Суспільства, не кривдіть своїх членів. Панове, не кривдіть кохання своєї прислуги.

Начальство учбових закладів, не кривдіть кохання учнів і учениць.

Ах, яке коротке життя! Яке важке! Яке нудне! Одноманітне, осоружне.

«Други мої, коли це так, — а це, безперечно, так, — то не вже ви «в жорстокій руці спалите майже єдину, в кожному разі головну і всьому живому даровану квітку — кохання? Як дивно. Як болісно. О, розтисніть, розімкніть руку, випустіть. Хай цвіте і духмяніє. Бережіть його. Цілуйте його. З покривалами (полотнищами) станьте біля кохання і затулійте його від осуду лихих. І не підозрюйте: «Воно буде коротке». Не обмовляйте: «Воно буде невірне». Нічого не думайте. «Як Господь залаштує». А ви бережіть і бережіть будь-яке «С» кохання.

З російської переклада
Валентина МИТРОФАНОВА

Фото Сергія ЛЕВІНА

ЛЕЛЬ

індекс 74283

Український еротичний
журнал «Лель»
запрошує
до співробітництва
досвідчених
фотохудожників.

Сторінки «Леля»
завжди відкриті
для найсміливіших
пошуків і
експериментів
майстрів
фотонарису і
фотозамальовки, в
яких
розкривається
краса кохання,
поезія людського
тіла, високість
почуттів.

Редакція віддає
перевагу слайдам і
кольоровим фото,
але із задоволенням
розгляне й цікаві
чорно-білі знімки.

**Чекаємо
пропозицій за
адресою:**

254119, Київ,
вул. Пархоменка,
38—44,

журнал «Лель».

Телефони:

211-02-89,

213-32-20.